

Proleter DEVRİMÇİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde, Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Mart 2008 Sayı: 63

Fiyatı: 1,5 YTL (KDV dahil)

Emperyalizm ve işbirlikçiler yenilecek

Türkiye, Kuzey Irak'a (Güney Kürdistan) kara hareketini başlattı. 10 bin asker ile Irak sınırının 25 kilometre kadar içine giren Türk ordusu, PKK'ye ait kamplara bu kez karadan saldırıya geçti.

Bilindiği gibi TSK, Aralık ayının ortalarından itibaren Kuzey Irak'taki PKK kamplarına havadan bomba yağdırıyordu. Ancak hava hareketinin etkisinin sınırlı olduğu, kara hareketi ile tamamlanmadığı sürece başarılı olamayacağı sıkça yineleniyordu. Ve bir süredir kara hareketi açıkça dillendiriliyordu. Esasında PKK de kara hareketini beklediklerini söylüyordu. Dolayısıyla bu hareket kimse için sürpriz olmadı. Ancak hareketin her zaman olduğu gibi, bahar aylarında yapılması beklenirken, kış ortasında, elverişsiz iklim koşullarında yapılması bir ilkti.

Türk ordusu, '83 yılından bugüne dek havadan-karadan tam 25 kez "sınırötesi operasyon" gerçekleştirdi. En sonu 2001 yılında gerçekleşen bu operasyonlara, onbinlerce asker katılmış ve her defasında operasyonların başarı ile tamamlandığı, PKK kamplarının yerle bir edildiği söylenmişti. Ayrıca '91 yılındaki hareketlerde Duhok, Zaho, Erbil ve Selahaddin kentlerinde kalıcı olmak üzere TSK'nın istihbarat görevlileri yerleştirilmişti. '97 yılındaki hareketlerden sonra ise, 1500 asker sınırda sabit halde tutuldu.

Ne var ki, 2001 yılından bu yana, yani ABD'nin Irak'ı işgalinden sonra Türk ordusunun "sıcak takip" adı altında gerçekleştirdiği bu operasyonlara izin verilmez oldu. Saddam döneminde Kuzey Irak'taki boşluğu değerlendirip istediği gibi girip çıkan Türkiye, ABD'nin işgalinden sonra bu yönde birçok kez talepte bulunmasına rağmen "sınırötesi operasyon" yapamaz hale geldi.

Sayfa 2'de sürüyor

Zafer Direnen Halkların Olacak!

Emperyalizm ve işbirlikçiler yenilecek ZAFER DİRENEN HALKLARIN OLACAK!

İşgal sonrası federal bir Kürt yönetiminin kurulmasıyla birlikte işbirlikçi Kürt liderler, Türkiye'nin Irak sınırını aşan hareketini istememiş, hatta yakın zamana kadar bunu bir "savaş ilanı" sayacaklarını duyurmuşlardı. ABD de Irak'ın işgali sırasında Türkiye'den istediği ölçüde desteği alamamış olmaktan ve Irak'ta en rahat hareket ettiği Kürt bölgesinde karışıklık istememesinden dolayı, Türkiye'ye bu izni vermemiştir.

Tam 7 yıl sonra 21 Şubat 2008 tarihinde başlayan son kara hareketinin önemi buradadır. ABD önce hava, sonra kara hareketi için Türkiye'ye yeşil ışık yakmıştır. Bunda esas faktör, ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi" (BOP) olarak adlandırdığı hegemonya savaşında bugüne dek istediği sonuçları alamamasıdır. Irak'ta, Afganistan'da halen hakimiyet kurmayı başaramayan ABD, yıllardır hedefe çıktığı İran ve Suriye'yi de geriletememiş, önemli bir itibar kaybına uğramıştır. İçinde bulunduğu kısıkaçtan kurtulabilmesi için, cepheyi genişletmesi gerekmektedir. Burada Türkiye'ye duyduğu ihtiyaç ön plana çıkmış ve bu çerçevede "yeşil ışık" yakmıştır.

Türkiye, kara hareketiyle ABD'nin başlattığı savaşın içine çekilmiş durumdadır. Bu bir savaştır. Ve Türkiye Irak'ta "işgalci güç" durumundadır. Elbette bunun bir karşılığı, önemli sonuçları olacaktır. Afganistan'da sıkışan ABD, kaç kez çağrı yaptığı halde NATO'ya bağlı diğer ülkelerin askerlerini Taliban'la çatışmaların yaşandığı bölgelere gönderememektedir. Buna halen Afganistan'da bulunan Türk ordusu da dahildir. ABD, Türkiye'ye verdiği bu desteğin ilk karşılığını Afganistan'da görmek isteyecektir. Keza İran'a dönük arttırmayı düşündüğü ablukaya Türkiye'den tam destek beklemektedir. Kısaca, Türkiye'ye BOP çerçevesinde görevler verecek, Ortadoğu'daki hegemonya savaşında Türkiye'yi daha etkin bir şekilde kullanmaya çalışacaktır. Yani bu hareketin bedeli, bir bütün olarak Türkiye halkları açısından oldukça ağır olacaktır.

Türkiye'nin kara hareketi, Kürt işbirlikçilerinin yüzünü de bir kez daha ortaya çıkarmıştır. Türk ordusunun Irak sınırını aşan hareketlerini "savaş nedeni" sayacağını bildiren Barzani, şimdi "Türk ordusunun sivilleri ya da sivil altyapıyı hedef alması halinde" direnişe geçeceklerini açıklamıştır. Esasında bu, işbirlikçi rejimlerin ne denli zavallı ve güçsüz olduklarını resmetmektedir. En fazla ABD'ye kızmakla yetinmekte, ona telgraflar çekerek sınırlar koymasını istemektedir.

Türkiye ise, harekate başladığı andan itibaren genelkurmaydan cumhurbaşkanına kadar yaptığı açıklamalar ile her kesimi yatıştırma çabasındadır. Orada kalıcı olmadıklarını, hedeflerinin sadece PKK olduğunu döne döne söylemek-

tedir. Kara hareketiyle birlikte cumhurbaşkanı Gül, bugüne dek çağırmamakta direndikleri Talabani'yi resmi olarak Türkiye'ye davet etmiş, başbakanlık da Barzani ile görüşmenin yollarını düzlemiştir. Bu daveti açıktan reddetmeyen Kürt yönetimi, sadece "Talabani'nin bu koşullarda gelmesinin uygun olmayacağı"nı söylemekle yetinmişlerdir.

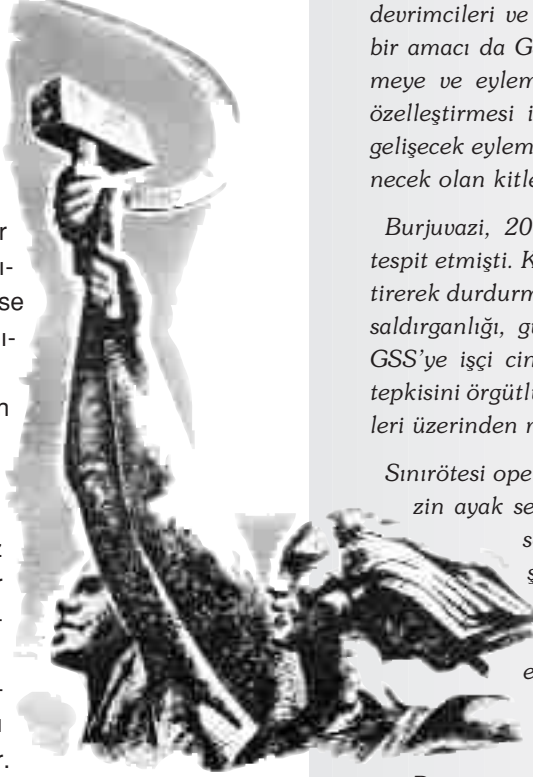
Elbette kara hareketinin uzaması veya doğrudan sivil hedeflere zarar vermesi durumunda, savaşın seyri- nin değişme ihtimali yüksektir. Türkiye, her ne kadar "kalıcı olmadığı" yönünde sözler verse de, bir süredir Irak sınırında "tampon bölge" kurulması, hatta sınırın yeniden çizilmesi üzerine çokça konuşulduğu bilinmektedir. Bunu içinde bulunduğumuz konjonktürde ne kadar yapabilir bilinmez. Ancak Türkiye'nin gönlünde yatan budur ve fırsatını bulduğu anda da bu yönde adımlar atacaktır.

Önce havadan, şimdi karadan gerçekleştirilen harekatta ölen asker sayısı her geçen gün artıyor. Savaş medyasının yaygarası ve genelkurmayın açıklamaları, zaiyatın büyüklüğünü gizleyemiyor. Daha da önemli olanı, bugüne dek gerçekleşen 25 "sınırötesi operasyon"un sonuçları ortada. Kürt sorunu, ne askeri operasyonlarla, ne asimilasyon politikalarıyla ne de AB kriterleri kapsamındaki kırıntılarla çözülebilir. Bu bir devrim sorunudur.

Son hareket, emperyalistlere ve Kürt işbirlikçilerine beslenen umuda olduğu kadar, reformist hayallere de bir darbe indirmiştir. Kürt halkı, ulusal ve sosyal kurtuluşunun tek yolunun devrim ve sosyalizm olduğunu kendi deneyimleriyle anlayacak, bu bilinç ve örgütlülükle yeniden mücadeleleyi yükseltecektir.

Savaşın tüm şiddetiyle sürdüğü bugünlerde, halkların kardeşliği ve mücadelesi, çok daha büyük bir önem kazanmıştır. Mart-Mayıs süreci bu şekilde ele alınmalı, özellikle de Newroz'un birlikte kutlanması yönündeki çabalar arttırılmalıdır.

Her zaman olduğu gibi emperyalizm ve işbirlikçileri yenilecek, zafer, direnen halkların olacaktır!

Okurlara...

Merhaba,

Ordu sınırötesinde operasyona başladı. Bugüne kadar hep bahar aylarında bölgeye dönük olarak yapılan operasyonlar, bu defa karakışta başlatıldı. Devlet bir taraftan PKK'yi hazırlıksız yakalamak ve baskın yapma avantajını kullanmak, bir taraftan da, ülkede saldırıları boyutlandırarak, Mart eylemliliklerinden 1 Mayıs'a kadar uzanan süreçte, devrimci faaliyeti zayıflatmak istiyor.

Operasyonun yarattığı gözdağı ve terör ortamı, sadece devrimcileri ve Kürt hareketini hedeflemiyor. Devletin bir amacı da GSS'ye karşı güçlü bir tepki ile örgütlenmeye ve eylemlere başlayan kitle hareketinin, Tekel özelleştirmesi ile hızlı başlayan özelleştirmelere karşı gelişecek eylemlerin, ekonomik kriz derinleştikçe güçlenecek olan kitle tepkisinin önünü kesebilmek.

Burjuvazi, 2008 yılının çok zorlu geçeceğini baştan tespit etmişti. Kitle hareketi yükselmeden önce terör estirerek durdurmak için çaba harcıyor. Bize düşen ise, bu saldırganlığı, güçlü kitle direnişleri ile püskürtmektir. GSS'ye işçi cinayetlerine karşı giderek yükselen kitle tepkisini örgütlü hale getirmek ve güçlü Mart eylemlilikleri üzerinden militan bir 1 Mayısı hazırlamaktır.

Sınırötesi operasyon, bu operasyonu ve ekonomik krizin ayak seslerini örtbas etmeyi amaçlayan türban sorunu, 8 Mart, Tuzla'da ve Davutpaşa'da yaşanan işçi katliamları, ABD'deki seçim hazırlıkları, Kosova'nın emperyalizme bağımlılık ilanı ve Türkiye'yi etkisi altına almakta olan ekonomik kriz ile ilgili yazı ve haberleri dergimiz sayfa- larında bulabilirsiniz.

Dergimizi dağıtım tekelleri Ocak ayından bu yana dağıtmıyor. Bu sorunun temel çözüm yollarından biri, kitapçı dağıtımını iyi bir biçimde örgütleyebilmektir. Tüm okurlarımızın, bölgelerinde bulunan kitapçı ve bayilerle konuşarak, adreslerini bize göndermelerini istiyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

63. sayıda

3	Türban ve özgürlük
5	Sınırötesi operasyona karşı eylemler
	Hrant Dink'in katillerinin yargılanması sürüyor
6	Davutpaşa'da patlayan kapitalizmin kendisidir
7	Davutpaşa'da patlama: Ölüm hep bize düşmesin
8	İş güvenliği ve tersanelerde işçi cinayetleri
10	Tekel işçilerinin eylemi sürüyor
11	2008'de de devrimci 8 Mart
	GSS'ye karşı eylemler
12	Fidel Castro başkanlık görevini bıraktı
	Motorları maviliklere süreceğiz
13	Filistin halkı bir liderini daha yitirdi:George Habbas
	16 Mart Halepçe katliamı
14	Kadın olmadan devrim olmaz,
	devrim olmadan kadın kurtulmaz
16	Ludwigshafen'daki yangının ardından
17	ABD seçimlere hazırlanıyor
18	Kosova'da ABD'nin icazetiyle "bağımsızlık"
19	Aborjinlerden dilenen "özür"
20	"Stalin topraktır"
21	Geleceğimizin köprüsü Tarihimiz
22	Türk ekonomisi krizin eşiğinde

AKP'nin MHP ile işbirliği içinde, üniversitelere kız öğrencilerin türbanla girişini sağlamak için yaptıkları anayasa değişikliği üzerinden, türban konusu yine gündemin ön sırasına oturdu. Böylece burjuvazinin işçi ve emekçilere dönük saldırı sağanağı ("sosyal güvenlik yasası", "istihdam paketi", vergiler, zamlar, işçi cinayetleri, sınırötesi operasyon vb.) gözlerden uzak tutuldu, bu yönde işçi ve emekçilerde başlayan hareketlilik boğuntuya getirildi ve bir kez daha -bu kez türban üzerinden- "dinci-laik" çelişkisi ön plana geçirildi. Ve toplum yine "dinci-laik" şeklinde bölünmeye, taraf olmaya zorlandı.

Dinci kesime göre türban, kadının "kılık-kıyafet özgürlüğü", "demokratik bir hakkı" idi. Kemalist laiklere göre ise, "cumhuriyet ilkelerinin çiğnenmesi", "şeriatın geri getirilmesi" anlamını taşıyordu.

gürlüğü ile hiçbir ilgisi olmadığı, aksine kadını dinci-gericiliğin kör kuyusuna çekmeye çalıştığı ortaya konmalı, bu yöndeki demagogiler teşhir edilmelidir. Kadının bir tek saç telinin bile görünmesini "günah" sayan, "erkekleri kışkırtmamak" adına örtünmeye zorlayan bir zihniyet, nasıl "kadın hakkı", "kadın özgürlüğü" olabilir? Bu durum, "bireysel özgürlükler" kisvesi altında nasıl savunulabilir? Kadın hakları ve özgürlüğü, kadın-erkek eşitliği doğrultusunda ileriye atılan adımlarla gerçekleşir. Bugüne dek de hep böyle olmuştur. Varolan eşitsizliği daha da derinleştiren, aradaki mesafeyi daha da açan uygulamaları "özgürlük" addedip savunmak mümkün değildir.

Gelin görün ki, bir şeyi olduğunun tam zıddı biçimde gösterip, kitleleri manipule etmekte ustalaşmış demagoglar, türban konusunda da tüm hünerlerini sergiliyorlar. Tıp-

yandan başörtüsü ile kızını okutmak isteyen ailelerin büyük çoğunluğunun tuzu kuru. Birçoğu Başbakan Erdoğan'ın kızları gibi Amerika'da, Avrupa'da okuyorlar. Yoksul ailelerin çocukları ise, başörtüsü olsun-olmasın, zaten üniversiteye gidemiyor. Dolayısıyla bu sorun iddia edildiği gibi ne üniversitenin, ne de halkın sorunu.

Hal böyleyken, mecliste tek "sosyalist" olduğunu söyleyen ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, anayasa değişikliği oylamasında "boş oy" kullanacağını söyledikten sonra, üniversitelerde türban serbestisine "bireysel özgürlükler" kapsamında gördüğü için karşı olmadığını belirtiyor ve "Che Guevara tişörtü giyen de türban bağlayan da aynı eğitimden yararlanma hakkına sahip olmalı" diyor. Bunun üzerine Küba Dostluk Derneği İstanbul Şubesi, haklı olarak "Che tişörtü ile türbanı aynı özgürlük bağlamına yerleştiren" Uras'ı protesto ettiğini açıkladı. Keza Kürt halkını temsilen seçilen DTP milletvekilleri de yine "bireysel özgürlük" adına AKP-MHP gericiliğinin türban blokuna eklemelendiler.

Sadece DTP ve Ufuk Uras mı? Birçok devrimci hareket de türbanı "bireysel özgürlük" kapsamında ele alıp savunabildi. Ya da kamuda "hizmet alan", "hizmet veren" gibi hukuki ayrımlarla, üniversitelerde "kamusal hizmet alındığı için" türbanın serbestisinden yana oldular.

Oysa türban tartışması, hukuksal alanın çoktan dışına taşmış, siyasal bir konudur. Kaldı ki, burjuva hukuka göre, her şeyin kitabına uydurulduğu da bilinmez değildir. Başbakan Erdoğan bile türbanı savunurken "velev ki siyasal simge olsun, buna yasak olur mu" diyordu. Oysa bu ülkede salt Kürt ulusunu temsil eden renkler yüzünden ne çok davalar açıldığı, sarı-kırmızı-yeşil saç bandıyla meclis kürsüsüne çıkan Leyla Zana'nın 10 yıl cezaevinde yattığı kimse için sır değil. Bırakalım siyasal simgeyi, akademik-demokratik taleplerini dile getirdikleri, hatta halay çektikleri için bile öğrencilerin disiplin soruşturmasına uğradığı biliniyor.

* * *

Türbanın hukuki-idari bir sorun olmanın çok ötesinde, burjuva kliklerin kendi aralarındaki egemenlik yarışında önemli bir siyasal figür haline geldiği bu kadar açıkken, bunu devrimci kesimlerin "özgürlük" ya da hukuk kapsamında ele alıp tavır belirlemesi, sorunun boyutunu görmemesi ya da hafifsemesi demektir. Türbanın sadece üniversitelerle sınırlı kalmayıp orta öğrenime, "kamusal alan" denilen her tarafa yayılacağı ortadadır. Kız öğrenci "inancı gereği" örtünüyor ve bu "bireysel özgürlükler" kapsamında ele alınıyorsa, ortaöğretimde de, çalışma alanında da serbest olması gerekir. Kendi içinde tutarlılık bunu gerektirir. Nasrettin Hoca gibi "şurası değdi, burası değmedi" hesabıyla işin içinden çıkılamaz.

Öyleyse ne yapılmalıdır? Kemalist laik-

Türban ve "özgürlük"

Biri diğerini "yasakçı" ilan edip özgürlükçü kesilirken, diğeri, gericiliğe karşı sözde ileriye, bilimselliği savunuyordu.

Bugün AKP ve CHP'de somutlaşan ve birbirine düşmanmış gibi görünen bu iki akım, gerçekte aynı kökten beslenen, aynı gövdeye bağlı bir ağacın iki dalı gibidir. Aralarındaki fark, yöntemsel, geçicidir. Bunun en çarpıcı göstergesi, patronlar kulübü TÜSİAD'ın tutumu olmuştur. TÜSİAD, türbana değil, onun bu dönemde, bu biçimde getirilişine karşı olduğunu belirtmiştir. Ekonomik krizin sancısı başlamışken, buna bir de siyasi krizin eklenmesi, dolayısıyla azami karlarının düşme tehlikesi, onları endişelendirmektedir. Yoksa burjuvazi için sömürdüğü kadın işçilerin türbanlı ya da türbansız olması önemli değildir. Önemli olan, azami karı elde etmek için işçilerin en ağır çalışma ve yaşam koşullarına katlanması, buna boyun eğmesidir.

* * *

Hal böyleyken bu kez türban üzerinden geliştirilen "dinci-laik" çelişkisine taraf olunabilir mi? Biri diğerine karşı "özgürlükçü" veya "ilerici" görülerek, desteklenebilir mi?

Böyle bir saflaşmada, devrimcilerin taraf olması düşünülemez. Onlar her iki kesimin de gerçek yüzünü kitlelere göstermekle yükümlüdür. İlk başta türbanın kadının öz-

ki en fazla "barış" çıkırtkanlığı yaptıkları dönemde emperyalist savaşın ve işgallerin yaşanması; "demokrasi" dedikleri dönemde baskı ve şiddetin artması gibi, "kadın özgürlüğü" diyerek kadının etrafındaki duvarları daha da yükseltiyorlar.

İşin ilginç yanı, "kılık kıyafet özgürlüğü" ya da "inanç özgürlüğü" nedense sadece kadınlar için sorun ediliyor. Sanki İslamın erkeklerle koyduğu bazı şartlar yokmuş gibi. Örneğin "inançlı" erkek öğrenciler, üniversiteye takke-cüppe veya çember sakalla girme konusunda hiç de ısrarlı davranmıyorlar. Yani erkek öğrenci, İslamın şartlarına uyup uymamakta serbest iken, kız öğrenci mutlak uymak zorunda! Bu bile sorunun "inanç özgürlüğü" olmadığı, kadını "ikinci sınıf" gören gerici zihniyetin doğal bir uzantısı olduğunu göstermiyor mu?

* * *

Üniversitelerde asıl sorunun "paralı eğitim" başta olmak üzere baskıcı-faşist eğitim sistemi ve uygulamalar olduğu, toplumun genelinde ise, işsizlik, yoksulluk, gelecek belirsizliği vb. sorunların ilk sırayı aldığı kimse için sır değil. Burjuva araştırmacıların bile yaptıkları kamuoyu yoklamalarında, "başörtüsü" en arka sırada yer alıyor. Keza "başörtüsü" yasağından dolayı üniversiteye gidemeyen öğrenci oranı yüzde 1 iken, yoksulluktan dolayı okuyamayan kız öğrenci oranı yüzde 50'lere varıyor.(*). Öte

Türban tartışması, hukuksal alanın çoktan dışına taşmış, siyasal bir konudur. Kaldı ki, burjuva hukuka göre, her şeyin kitabına uydurulduğu da bilinmez değildir. Başbakan Erdoğan bile türbanı savunurken "velev ki siyasal simge olsun, buna yasak olur mu" diyordu. Oysa bu ülkede salt Kürt ulusunu temsil eden renkler yüzünden ne çok davalar açıldığı, sarı-kırmızı-yeşil saç bandıyla meclis kürsüsüne çıkan Leyla Zana'nın 10 yıl cezaevinde yattığı kimse için sır değil.

ler gibi yasaklarla mı hareket edilmelidir?

Yasakların çözüm olmadığı açıktır. 85 yıllık Türkiye Cumhuriyeti'nin diğer yasakları gibi, kılık-kıyafet yasağı da tutmamıştır. Aksine burjuva laiklik savunuculuğu, tersten dini akımları güçlendirmiştir. Dinci gericiliğe karşı mücadele, burjuva laiklik cephesinden yapılamaz. Çünkü burjuva laiklik, ilerici özelliğini yıllar öncesinde yitirmiştir. Kemalist laiklik ise zaten baştan sorunludur.

Tarih boyunca tüm sömürücü sınıflar, halkı cehalet içinde bırakıp sömürünün gerçek nedenini gizlemek için dine, dinsel önyargılara sarıldılar. Kapitalizm ise, inançla gerçeklik arasında bir ayırım yaparak, inancı kişilerin vicdanına bırakıp dünyevi yaşamı akıl ve deneye göre düzenlemeye koyuldu. Bilimsel ve teknik gelişmenin önünü açmak, azami karı elde etmek bunu gerektiriyordu. Bunun için dini kendi amaçlarına uygun hale getirmeye soyundular. Almanya'da Luther, Fransa'da Calvin'in başını çektiği dinde reformculuk böyle gelişti. Burjuvazi güçlendikçe, feodalizme karşı daha radikal bir mücadeleye girişti. Feodal iktidarın en önemli dayanağını oluşturan kiliseye cepheden savaş açtı. Burjuva demokratik devrimler, "Aydınlanma Çağı" böyle başladı. Laisizm de bu zeminde gelişti. Fakat burjuvazi, iktidarı ele geçirdikten sonra gericileşti. Kendisinden önceki egemen sınıfın kültürel mirasına ve dine sarıldı.

* * *

Burjuva demokratik devrimin yapılmadığı veya tamamlanmadığı ülkelerde ise, işbirlikçi burjuvazi, feodal sınıflarla ittifak yaparak feodal ideoloji ve kültürü, dolayısıyla dini korudu ve geliştirdi. Türkiye'de de böyle oldu. Cumhuriyetin kuruluşundan sonra, üstyapıda gerçekleştirilen reformlardan biri, hatta en radikal, laikliktir. Türkiye Cumhuriyeti, okullarda burjuvazinin ihtiyacına göre bir eğitim sistemi kurmak istedi. Ülkenin kapitalizme doğru evrimiyle birlikte yeniden şekillenen sınıf ilişkileri, bunu gerektiriyordu. Fakat Kemalist laiklik, Batı'dan farklı olarak yukarıdan aşağıya doğru ve baskıyla gerçekleşti. Öte yandan geleneksel düşünce ve değer yargıları, kapitalist gelişme düzeyine denk düşmeyen bir yaygınlığa sahipti. O yüzden de laiklik, toplumun ezici çoğunluğu tarafından benimsenmedi ve dini akımlar her dönem taban buldu. Zaten emperyalizmle kurulan bağlar ve işbirlikçi burjuvazi ile feodal sınıfların ittifakı, dinin sürekli biçimde yaygınlaşmasının zeminiydi.

Ülkemizde kapitalizmin hızlı biçimde gelişmesine paralel olarak dini akımlar da aynı hızla gelişip serpilmiştir. Ekonomik ve sosyal bir altüst sürecine giren yığınlar, bunun nedenlerini kavramakta zorlandıkça, kapitalizmin ahlaki ve kültürel yozlaşmasına karşı tutunacak bir dal olarak dine sarılırlar. Sınıf örgütlenmelerinin de yaygın ve etkin hale gelememesi, yıkıma uğrayan kitleleri, geleneksel düşünce tarzına uygun olarak dine yöneltti. Fakat aslolan, devletin dini teşvik etmesidir. Buna rağmen sınıf mücadelesinin görece gelişkin olduğu yıllarda, dinci gericiliğin kitle tabanı daralmıştır. Tersten yenilgi yıllarında ise, dinci-gericilik daha da artmış, işçi-emekçi kesimleri kaplamıştır.

Özellikle 12 Eylül sonrası toplumsal muhalefeti önleyebilmek için dinci gericilik bilinçli olarak körüklenmiş, sendikalar ve çeşitli kitle örgütleri kapatılırken, tarikatların gelişmesine uygun zemin yaratılmıştır. Okullarda din dersinin anayasal bir zorunluluk haline gelmesi, İmam hatiplerin, camilerin ikiye-üç katlanması bu

dönemde olmuştur. Şimdilerde türban konusunun ülkeyi böldüğünü, bu yüzden "ıstırap içinde" olduğunu söyleyen Demirel'in başbakan olduğu dönemler, imam-hatip okullarının en fazla çoğaldığı dönemlerdir. Keza türban konusundaki tutumlarının "malumun ilanı olacağını" söyleyen Genelkurmay Başkanı, dinci akımların en fazla önünün açıldığı dönemin, askeri cunta dönemi olduğunu gözlerden saklamaktadır.

O yıllar, emperyalizmin bölgedeki hesapları, "Türk-İslam sentezi" olarak tanımlanan bu politikayı gerektiriyordu. Yükselen devrimci dalgaya karşı dinci akımların güçlendirilmesi, ABD'nin Ortadoğu için geliştirdiği "yeşil kuşak" projesine de uygundu. Bugün ise, 11 Eylül'le birlikte Ortadoğu'da odaklanan yeni emperyalist savaş, "medeniyetler çatışması" şeklinde sunuluyor. ABD Başkanı Bush, Afganistan ve Irak işgalini "haçlı seferi"ne benzetip, dini ayrımları kışkırttı. Ortadoğu'da kendine bağımlı ülkelere "ılımlı İslamı" teşvik etti, "model ülke" olarak da Türkiye'yi seçti. AKP, böyle bir konjonktürde kuruldu. AKP'nin işbaşında bulunduğu toplam 5 yıl boyunca dinci gericiliğin daha da gelişeceği sır değildi. Öyle de oldu.

* * *

Bu kısa tarihçe bile, türbanın basit bir kılık-kıyafet sorunu olmadığını, dünyada ve ülkemizde bir bütün olarak karşı-devrimin hesaplarının bir sonucu olduğunu görmeye yeter. Aynı şekilde burjuva laikliğin, dinci gericiliğe panzehiri olamayacağını, aksine onu körükleyen bir rol üstlendiğini gösterir. Buna karşılık sınıf mücadelesinin yükseldiği, devrimci etkinin arttığı yıllarda dinci gericilik gerilemekte, kitle tabanını yitirmektedir. Dolayısıyla dinci gericiliğin gerçek panzehiri, sınıf mücadelesidir; devrim ve sosyalizm bilincinin yaygınlaşmasıdır.

ML program; bilimsel, materyalist dünya görüşü temelinde yükselir. Kitlelerin bilincini körelten din sisinin dağılması için de, onun tarihsel ve ekonomik kökenlerinin açıklanmasını gerektirir. Ancak, hiçbir zaman burjuva laiklerin yaptığı gibi, dini sınıf mücadelesinden kopuk bir şekilde ele almaz. İşçi ve emekçilerin "kapitalizmin karanlık güçlerine karşı kendi mücadelesiyle aydınlanmadıkça" dinin etkisinden kurtulamayacaklarını bilir.

Komünistler, din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılmasının yani laikliğin olduğu kadar, "inanç özgürlüğü"nü de savucusudurlar. Lenin "Sosyalizm ve Din" adlı makalesinde bunları açıkça ortaya koymuştur. "Herkes istediği dini izlemek ya da dinsiz, yani kural olarak bütün sosyalistler gibi ateist olmakta tamamen özgür olmalıdır. Vatandaşlar arasında dinsel inançları nedeniyle ayırım yapılmasına kesinlikle göz yumulamaz. Resmi belgelerde bir vatandaşın dininden söz edilmesine de son verilmelidir. Kiliseye ve dinsel kurumlara hiçbir devlet yardımı yapılmamalı, hiçbir ödenek verilmemelidir."

Hatta Lenin, din adamlarına da çağrı yapmakta, "ideolojinize güveniyorsanız, din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılmasını istemelisiniz" demektedir. "Ya samimi-sinizdir -o zaman kilisenin devletten ve okulun kiliseden tamamen ayrılmasını, dinin koşulsuz ve sınırsız özel mesele olmasını savunursunuz. Ya da bu tutarlı özgürlük talebini kabul etmezsiniz -o zaman hala engizisyon gele-

neklerine tutsaksınız, o zaman hala devlet görevlerine ve devlet arpalıklarına bağılsınız, o zaman silahınızın düşünsel gücüne inanmıyorsunuz, devlet iktidarının sizi satın almaya devam etmesine izin veriyorsunuz demektir. O zaman tüm Rusya'nın sınıf bilinçli işçileri size amansız bir savaş ilan ederler. (Din Üzerine -İnter yay. sf.10)

Son türban tartışmaları, burjuvazinin laiklik konusunda olduğu gibi, "inanç özgürlüğü" konusunda da ne denli ikiyüzlü olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Ateist ve Alevi inancındaki ailelerin yıllardır talep ettikleri "zorunlu din dersinin kaldırılması" her defasında duymazdan gelmekte, rafa kaldırılmaktadır. Keza yıllar yılı farklı dinsel inanışlardaki topluluklar horlanmış, baskı altına alınmıştır. Son örneklerini Trabzon ve Malatya'da yaşadığımız gibi hunharca işlenen cinayetlerle katledilmişlerdir.

* * *

Türban, madem ki siyasal bir sorun haline gelmiştir; ona karşı mücadele de siyasal zeminde yürütülmelidir. Günümüzde dine karşı mücadeleyi en köklü biçimde yürütecek olanlar, komünistlerdir. Burjuvazinin laikliği hele bizim gibi ülkelerde zaten defoludur ve dini daha da körüklemekten başka işe yaramaz. Dolayısıyla hem dinsel gericiliğe, hem de Kemalist laikliğe karşı mücadele etmekle karşı karşıyayız. Bunun da tek yolunun sınıf mücadelesini yükseltmekten, işçi ve emekçileri bu mücadeleye içinde eğitip bilinçlendirmekten geçtiğini biliyoruz. Bütün dikkatimizi bu noktaya toplamalı tüm enerjimizi buna harcamalıyız. Dincilerle laikler arasındaki dalaşla kaybedecek zamanımız olmamalıdır. Burjuva kliklerden birine yedeklenmek anlamına gelen iki yanıştan birini seçmek gibi bir zorunluluğumuz yoktur.

"Bireysel özgürlük" adına gericiliğin simgesi olan türbanı savunmak, doğru değildir. Bize düşen; iki anlayışın da sahtekarlığını ve gerici yüzünü teşhir etmek, kendi kanalımızı açmaktır. Olayın en somut yaşandığı üniversitelerde öğrencilerin akademik-demokratik sorunlarını esas alarak "özerk-demokratik üniversite" mücadelesini yükseltmek, bu doğrultuda öğrencileri örgütlemek, eyleme seferber etmektir.

Elbette hangi kesimden gelirse gelsin, devrimci değerlere ve faaliyetlere herhangi bir saldırı ve engelleme durumunda, dün olduğu gibi bugün de gereken yanıt verilmelidir. Şu da unutulmamalıdır ki, dinci gericilikle her türden milliyetçilik, devrim dalgası yükseldiğinde kol kola girip devrimci öğrencilere saldıracaklardır. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Dinci akımlar, '60'lı yıllardan itibaren komünizm düşmanlığı ile şekillenmişler ve devrimci harekete karşı ideolojik bir silah, vurucu bir güç olmuşlardır. Dincilik de milliyetçilik de (şimdilerde ulusalcılık da) karşı-devrimin silahlarıdır. Bunları bile rek hareket etmeliyiz.

(*) Binnaz Toprak ve Ersin Kalaycıoğlu'nun yaptığı araştırmaya göre; kızların üniversiteye devam edemeyişinin nedenleri şöyle sıralanıyor: Giriş sınavını kazanmayı yüzde 29.8 (ki bunların büyük çoğunluğu eğitimdeki eşitsizlikten, yani yoksulluktan kaynaklanıyor-bn) sınava giremeyen bir işte çalışmaya başlaması, yüzde 14.0; daha fazla okumasına ailesinin izin vermemesi, yüzde 10.5; sınavı kazandı ama ailesinin durumu elverişli değildi, yüzde 6.3; sınavı kazandığı halde evlenip öğrenimi bıraktı, yüzde 14.6; sınavı kazandığı halde uzak olan üniversite şehrine gidemedi, yüzde 1.9; anarşi yüzünden yüzde 2.2; türban yüzünden yüzde 1.1

TİSK'in yaptığı bir araştırmaya göre ise, 15-19 yaş grubundaki her 100 kızın 47.5'i; 20-24 yaş grubundan 100 kızın 58.3'ü evde oturuyor. CNN Türk'ün geçtiğimiz ay yaptığı bir araştırmaya göre de üniversite mezunu erkeklerin dörtte biri işsizken, üniversite mezunu kız öğrencilerin yaklaşık yarısı, yüzde 47'si evde oturuyor.

Kara harekatına karşı eylem

23 Şubat'ta başlayan kara harekatına karşı DTP İstanbul İl Binası önünde basın açıklaması düzenlendi. Daha önce Kadıköy'de yapılması kararlaştırılan eylem, başlayan kara harekatının ardından, DTP İl Binası önüne alındı. Eyleme katılan 500 kişi, yoğun polis ablukası altında operasyonu protesto etti. DTP, EMEP, ESP, SODAP, KÖZ, EHP tarafından organize edilen eylemde "Operasyonlar Durdurulsun" pankartı

Nurtepe'de 23 Şubat'ta Proleter Devrimci Duruş, Halk Kültür Merkezleri, Ezilenlerin Sosyalist Platformu ve Sosyalist Dayanışma Platformu, yapılan sınır ötesi operasyona karşı bir yürüyüş ve basın açıklaması düzenledi.

19.30'da Öykü Kafe Önünden meşalelerle yürüyüşe geçen kitle SODAP-HKM-ESP-PDD imzalı "Operasyonlar Durdurulsun! Savaşa Değil Sağlığa Bütçe" pankartını açtı. Ana caddeyi trafiğe kapatarak yürüyen kitle "Savaşa Değil Sağlığa Bütçe", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "Katil ABD Kürdistan'dan Defol", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Türk-Kürt-Ermeni-Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Susma Haykır Halklar Kardeşler", "Yaşasın Dev-

açılırken "Katil Devlet Hesap Verecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Bratiya Gelan", "Susma Haykır Halklar Kardeşler" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada kara harekatının ve tüm operasyonların derhal durdurulması istendi.

Operasyonlara karşı İHD de her cumartesi günü Taksim Gezi Parkı'nda yaptığı oturma eylemiyle tepkisini gösteriyor. Operasyonlara karşı çeşitli devrimci ve demokrat kurumlar, birçok eylemli protestolarda bulundu.

Savaşa Değil, Sağlığa Bütçe"

rimci Dayanışma" sloganlarını attı. Arkadaş Kafe önüne gelindiğinde, kitle adına yapılan açıklamada; işçilerden ve emekçilerden kesilen paralarla askeri operasyonlar düzenlendiğine, işçilere ve emekçilere sefalet dayatılırken, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin ölüm üzerinden politika yaptığına, operasyonlarda ve savaşlarda hiçbir generalin ve milletvekilinin, bakanın yakınının ölmediğine, ölenlerin işçiler ve emekçiler olduğuna dikkat çekildi.

Yapılan basın açıklamasının ardından eylem bitirilirken, eylem öncesi ve sonrasında Nurtepe'de yoğun bir polis ablukası olduğu dikkat çekti.

Ayrıca Kağıthane Halk Kültür Merkezi'nde 2 Şubat'ta milliyetçilik, şovenizm ve sınır ötesi operasyonları konu alan bir panel düzenlendi. Paneli, Proleter Devrimci Duruş, Sosyalist Dayanışma Platformu, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Toplumsal Özgürlükler Platformu, Halk Kültür Merkezleri ve Kurtuluş düzenledi.

Kürt Halkına Vahşi Saldırı

Abdullah Öcalan'ın yakalanmasının 9. yıldönümünde yapılan eylemlerde polisin ve askerin müdahalesiyle ölümler ve yaralanmalar yaşandı. Cizre, Şırnak, Diyarbakır, Batman, Siirt, Adıyaman, Van, Adana ve Mersin başta olmak üzere İstanbul'da da bazı semtlerde yapılan eylemlere müdahale eden polisler, kitleye ateş açarken, panzerleri eylemcilerin üzerlerine sürdü. Cizre'de yapılan eylemde, 15 yaşındaki Yahya Menekşe panzerin ezmesi sonucu ağır yaralandı. Hastaneye kaldırılan Menekşe, burada hayatını kaybederken, aynı eylemde onlarca kişi de açılan ateş sonucu yaralandı.

Cizre'de yapılan cenazeye on bini aşkın kişinin katılmasını hazmedemeyen devlet, cenaze sonrası da kitleye saldırdı. Gaz bombaları ve kurşunlarla, panzerlerle kitlenin kararlılığını kırmaya çalıştı. Yapılan eylemlerde yüzü aşkın kişi gözaltına alınırken, gözaltına alınanların bir kısmı tutuklandı. Batman'da da yapılan eylemlere saldıran polis, aralarında DTP'li milletvekilleri ve belediye başkanının da bulunduğu onlarca kişiyi yaraladı. Batman Çevik Kuvvet Müdüğü "orantısız güç kullanmaktan" görevinden alındı.

İstanbul'da da Gazi Mahallesi, Beyoğlu, Sa-

nayi Mahallesi ve Kanarya Mahallesi'nde yapılan eylemlerde kitle, polisler karşı molotof ve taşlarla direndi. Eylemlere gaz bombaları ve kitle arasına soktuğu sivillerle müdahale eden polis, 50'den fazla kişiyi gözaltına aldı. 14 Şubat'ta Taksim Mis Sokak'ta toplanarak yürüyüş yapmak isteyen Barış Anneleri İnisiyatifi üyesi kadınları ablukaya alan polis, yapılan basın açıklamasının ardından iki kişiyi gözaltına aldı.

15 Şubat sürecinde yapılan eylemler, aynı zamanda sürdürülen askeri operasyonların yıldönümüne denk geldi. Yıllardır her türlü talebi, baskı ve şiddetle karşılanan Kürt halkı, 15 Şubat'ta yaptığı eylemlerle, tepkilerini dile getirdi. Yapılan eylemlerde, hedeflerini devlet kurumları, polis ve asker arabaları olarak seçen kitleye, devletin saldırısı da çok şiddetli oldu. Panzerleri kitlelerin üzerine süren, kitleye kurşun sıkan, çocukları hedef alan şiddet karşısında Kürt halkının öfkesi gün geçtikçe daha da büyüyor.

Yıllardır "barış" söylemlerinin karşısında kurşunları-gaz bombalarını bulan Kürt halkının kurtuluşu, diğer halklarla vereceği ortak mücadeleden geçmektedir. Kürt halkı kırıntılar için değil, gerçek özgürlük için, devrim ve sosyalizm için savaşı yükseltmelidir.

Hrant Dink'in Katillerinin Yargılanması Sürüyor

Hrant Dink'in katillerinin yargılandığı davanın üçüncü oturumu, 11 Şubat 2008'de Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Mahkemenin görüldüğü

sırada Beşiktaş Parkı'nda toplanan 400 kişilik kitle yaptığı basın açıklamasıyla, katillerin yargılanmasını ve yargılamada tüm sorumluların açığa çıkarılmasını istedi.

Mahkemede Yasin Hayal, Ogün Samast ve Erhan Tuncel, yine Rakel Dink ve avukatlarını tehdit ederken, sorulan sorulara cevap vermediler. Mahkeme heyetinin hazırladığı yüzün üzerinde soruya cevap vermeyeceğini söyleyen mahkumlar, devlet güvencesinde sağa sola tehdit yollamaya devam ettiler. İlk kez ifade veren Erhan Tuncel, Rakel Dink'e dönerek "başımıza azize kesildi" dedi. Ogün Samast'ın 19 yaşında olduğuna dair Adli Tıp Kurumu'nun yaptığı tespit, mahkeme heyeti tarafından görmezden gelinerek, nüfus cüzdanı bilgilerinin esas alınacağını açıklandı. Duruşmada sanıkların tutukluluğunun devamına karar verildi.

Yargılamanın yapıldığı sırada Beşiktaş Parkı'nda toplanan kitle, "Hrant İçin Adalet İçin" pankartının ardında saat 11'de basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklama sırasında "Hrant İçin Adalet İçin", "Hepimiz Hrant'ız Hepimiz Ermeni'yiz", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldı. Kitle adına açıklamayı sanatçı Derya Alabora okurken, aradan geçen bir yıla rağmen mahkemede hiçbir ilerlemenin sağlanamadığı, katillerin etrafı tehdit ettiği vurgulandı. Ucu nereye giderse gitsin, sorumluların açığa çıkarılması istenirken, devletin hukuk devleti mi çete devleti mi olduğunun bu mahkeme sürecinde ortaya çıkacağı dillendirildi.

Aynı gün mahkemeye getirilen siyasi tutsaklara da uyuşturucu satmak ve bulundurmaktan yapılan operasyonla yakalanan faşistler saldırdı. Elleri kelepçeli bir şekilde bilinçli olarak çetelerle aynı nezarete konulan siyasi tutsaklar, polisin "bunlar da komünist" demesi üzerine saldırıya uğradı. Saldırıyı slogan atarak duyuran tutsaklardan birinin burnu kırılırken, diğerleri kafalarına ve yüzüne ağır darbeler aldı. Yapılan bu saldırı, avukatların anında tespitiyle belgelendi.

Hrant Dink'in katledilmesinin üzerinden bir yıl geçti. Bu bir yıl içinde değil katillerin cezalandırılması, ortaya çıkarılan isimlerin yakalanması ve yargılanması bile isteksizce yapılıyor. En son Ergenekon operasyonunda ele geçen isimler, bu suikastla bağlantılı olmalarına rağmen, ellerini kollarını sallaya sallaya bir yıl gezdiler. Devlet, kitlelerin "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganının anlamını gayet iyi bildiğinden, göstermelik operasyonlar ve yargılamalarla sorumluluğu üzerinden atmaya çalışıyor.

Açıktır ki, çeteler devletin icazeti olmadan adım bile atamazlar. AKP hükümeti, sözde çeteleri temizliyor görüntüsü vermek için fazlasıyla teşhir olan Veli Küçük, Kemal Kerinçsiz gibi faşistleri tutuklattı. Ama başta Hrant Dink olmak üzere birçok cinayetten sorumlu oldukları halde bunlarla ilgili dava açılmadı. Sadece darbe hazırlığı ve kimi devlet yetkililerine suikast planı yapmaktan yargılanıyorlar.

Devlet, Veli Küçük'ten yukarısına gitmiyor. Hrant Dink'in katledilmesinde devletin korumasındaki çetelerin rolü açık olmasına rağmen, hiçbir işlem yapılmadı. Bunların yapılması için kitlelerin alanlara çıkması, devletten daha güçlü bir şekilde hesap sorması gerekiyor.

Davutpaşa'da patlayan kapitalizmin kendisidir!

31 Ocak sabahı, İstanbul-Davutpaşa'da, beş katlı bir iş merkezinde meydana gelen patlamada, 23 işçi yaşamını yitirdi, 116 işçi de yaralandı. Yaşanan, tam bir katliamdı.

Bu işçi katliamı, havai fişek atölyesinde meydana gelen bir patlama ile başladı. Buradan buhar kazanlarına sıçrayan yangın, ikinci patlamayı getirdi. Patlamanın şiddeti, Irak'a atılan ABD bombalarını aratmayacak türdendi. Binanın üst katı çökmüş, diğer katlar tamamen kullanılamaz hale gelmişti. Enkaz altından ölen ve yaralan işçiler çıkarıldı.

Bu katliamın acısı tazeliğini korurken, Tuzla Tersanelerinde üç işçinin daha iş cinayetleri sonucu yaşamını yitirdiği haberi geldi. İş cinayetleri ile sık sık gündeme gelen Tuzla'da son ölenlerle birlikte yedi ay içinde 18 işçi yaşamını yitirmişti.

Devlet erkanı suçu yine işçilere attı

Davutpaşa'daki patlamanın ardından devlet erkânı da olay yerine geldi. Vahşet o kadar büyüktü ki, timsah gözyaşları dökmeye gelmişlerdi. Bir de kendilerini aklamaya...

Patlama kayıtdışı çalıştırmayı bir kez daha açığa çıkardı, ruhsatsız bina ve işletmeleri gözler önüne serdi. İş merkezinde faaliyet gösteren işletmelerin bir kısmının ruhsatsız olduğu patlamadan sonra görüldü(!) İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'a göre, suçlu kaçak havai fişek atölyelerini ihbar etmeyen halktı. İstanbul Valisi de "hep beraber yanlış yapılmış, demek ki bugüne kadar hatalarla geldik, hataların maliyeti bugün ortaya çıkıyor" diyerek çalışan işçileri de suçlu ilan etti. Sanki işçiler, kayıtsız, önlemsiz, güvencesiz çalışmayı istiyorlarmış gibi. Sanki ruhsatsız işyerine, yerleşim alanlarında havai fişek atölyelerine izin veren, işçilermiş gibi...

Bütün bunlar, suçlarını gizleme çabasından başka bir şey değildir. Oysa bu işçi katliamının sorumlusu, daha fazla kar elde etmek için iş güvenliğini zaman ve maliyet kaybı sayan patronlardır. Kaçak işçi çalıştırmaya, ruhsatsız işyeri açmaya, işçi sağlığı ve işgüvenliği tedbirlerinin alınmamasına göz yuman, hükümetlerdir.

Patlama nedeniyle olay yerine gelen Çalışma Bakanı, Türkiye'de 10 milyon 700 bin kayıtdışı işçi olduğunu belirttikten sonra, işçileri sendikalı olmaya çağırdı. Aymazlığın bu kadarına pes dedirtircesine. Sendikalaşmanın önünü bir dolu yasal engelle ören; yasal engelleri aşarak sendikalaşan işçilere, patron baskısı ve devletin kolluk güçleriyle saldırıya geçen kendileri değilmiş gibi. Şu anda kaç işyerinde sendikalaştıklarından dolayı kapı önüne bırakılan işçilerin direnişleri sürüyor. Bakanın bunlardan haberi yok mu?

Her işçi cinayeti sonucu patronlar ve hükümet yetkilileri, esas sorunu ve sorumluları gizlemeye çalışır. Davutpaşa'da, Tuzla'da olduğu gibi. Onlara göre suçlu, ruhsatsız yeri ihbar etmeyen halktır. İş kazaları "işsizlerin dikkatsizliğinden" olmaktadır. Dikkatsizlik olarak gösterilen, gerçekte patronların doyumsuz azami kar hırslarıdır.

Cinayetlerin sorumlusu kapitalizmdir

Her işçi cinayeti sonucu patronlar ve hükümet yetkilileri, esas sorunu ve sorumluları gizlemeye çalışır. Davutpaşa'da, Tuzla'da olduğu gibi. Onlara göre suçlu, ruhsatsız yeri ihbar etmeyen halktır. İş kazaları "işsizlerin dikkatsizliğinden" olmaktadır. Bir yandan sorumluluğu işçilere yüklerler, asıl olarak da iş kazalarını işçilerin bireysel hatalarıymış gibi gösterip kapitalizmin sömürü çarkını gizlemeye çalışırlar.

Dikkatsizlik olarak gösterilen, gerçekte patronların doyumsuz azami kar hırslarıdır. Kaldı ki, ağır iş koşulları, aşırı yorgunluk, uykusuzluk, işçilerin dikkatini gerçekten dağıtmakta, bu da kazalara davetiye çıkarmaktadır. Esnek üretim biçimlerinin uygulanmasıyla birlikte "iş kazaları" da çoğalmaktadır. Ama daha önemli olanı, işçi sağlığı ve işgüvenliğinin hiçe sayılmasıdır. Oysa işgüvenliği yönünde gerekenler yapılmış olsa, "iş kazaları" tümünden engellenmese bile asgariye indirilebilir. Bunlar yapılmadığında, "iş kazası" olmaktan çıkar, işçi cinayetlerine, hatta katliamlara dönüşür. Mesela işçi cinayetleriyle sık sık gündeme gelen Tuzla Tersanelerinde, iş emniyet malzemeleri alınmıyor, çıplak kablolar tamir edilmiyor, eski iskeleler onarılmıyor vb... Bu yüzden onlarca işçi elektrik çarpması sonucu ve iskelelerden düşerek hayatını yitiriyor.

Bunlar sadece Davutpaşa'daki atölyelerin veya Tuzla tersanelerinin tablosu değil, Türkiye'nin gerçekliğidir. Harb-iş sendikasının bir araştırmasına göre Türkiye'de her yıl 350 bin "iş kazası" meydana geliyor. SSK istatistiklerine göre ise, 2005 yılında 73 bin 923 "iş kazası", 519 da meslek hastalığı vakası meydana gelmiş. Bunların 1096'sı ölümle sonuçlanmış. SSK açıklamasına göre, her gün ortalama 200 kaza meydana geliyor. Bu kazalarda günde 3 işçi ölüyor, 10 işçi de sakat kalıyor. (Veriler, 22 Eylül 2006 tarihli "Evrensel Yaşam"dan Prof Dr Ercan Fırat'ın yazısından alınmıştır.) Kaldı ki bu rakamlar bile gerçeği tam olarak yansıtmıyor. Gerçekte birçok "iş kazası"nın hasıraltı edildiği biliniyor.

Taşeron sistemi, küçük atölyelere kadar yayılmış durumda. Hatta sistem, "taşeronun taşeronu" şeklinde işliyor. Tekeller, azami kar sağlamak için alt taşeronların kar marjını düşürüyorlar. Kar oranı düşen taşeron şirketler, işgücü sömürüsüne daha fazla yükleniyor. İşçilere uzun işgünü ve ağır çalışma koşulları dayatıyor. Kayıtsızlık, kuralızsızlık, sosyal güvencesiz çalıştırma yaygınlaştıkça, işçi cinayetleri de artıyor.

Elbette kayıtdışı ve sosyal-güvencesiz çalıştırma, sadece taşeronlarda uygulanmıyor. Büyük işletme ve

fabrikalarda da sigortasız-sendikası çalıştırma giderek yaygınlaşıyor. Esnek üretim ve taşeron sisteminin yasal statüye alınması ise, kayıtdışılığı ve sosyal güvencesiz çalıştırmayı adeta teşvik ediyor.

Kapitalist sistem "iş kazaları"nı önleyemez

Kapitalist sistemde üretim, toplumsal ihtiyaçlara göre değil, azami kara göre yapılır. Amaç, azami kar olunca, bunu elde edebilmek için de her yol mübah sayılır. Azami kar, işçinin sağlığından, canından daha önemlidir çünkü.

Tekellerin azami kar güdüsü, aralarındaki pazar kavgasını şiddetlendirir, rekabet şiddetlendikçe işçilerin çalışma koşulları ağırlaşır, işçi cinayetleri artar. Dolayısıyla kapitalizmde işçi cinayetlerinin önü alınmaz. O yüzden de Davutpaşa'da patlayan kapitalizmin kendisidir.

Diğer yandan bugün sınırlı da olsa işçi sağlığı ve iş güvenliği yönünde varolan uygulamalar, işçi sınıfının bedel ödeyerek kazandığı haklardır. Bu haklar, son yıllarda gasp edile edile kuşa çevrilmiştir. Kimi işyerlerinde ise varolan haklar da uygulanmamaktadır. Örneğin yürürlükteki iş mevzuatına göre, 50'den fazla işçi çalıştıran işyerleri, iş hekimi bulundurmak zorundadır. Ama birçok işyerinde bu yasa uygulanmaz.

Yeni çıkarılmaya çalışılan GSS yasa tasarısında, keza "istihdam paketi" adı altında hazırlanan yasa tasarısında, varolan haklar da tümünden budanmaktadır. İşçilerin sağlığı hiçe sayılmakta, işçi ölümüne terk edilmektedir. Sağlık, tümünden paralı hale getirilerek sağlıktan para kazanma yolları düzenlenmektedir. Örneğin GSS yasa tasarısında, ağır sanayi sektörlerinde çalışanların yıpranma payı kaldırılmaktadır. "İstihdam paketi"nde ise, işyerlerinde hekim bulundurma zorunluluğu kaldırılmaktadır vb...

Bütün bunlar, patronların ve onların devletin işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda bir adım atmak şöyle dursun, varolan hakları bile budadığını göstermektedir. Onları bunu yapmak zorunda bırakacak tek güç, bizim örgütlü gücümüz ve mücadele azmimiz olacaktır. Biz örgütlenip gücümüzü ortaya koymadıkça işçi cinayetleri de durmayacaktır.

Tuzla tersane işçilerinin işçi cinayetlerine karşı ortaya koydukları tepkiler ve gerçekleştirdikleri eylemler oldukça önemlidir. Bakanları ve düzen partilerini Tuzla'ya getiren, göstermelik de olsa bazı kararlar almak zorunda bırakan bu eylemlerdir. Şimdi işçi cinayetlerine karşı yükselen eylemleri büyütme zamanıdır. Buralarla dayanışmaya girme, bu konuda oluşan duyarlılığı genişletme ve eylemli destek zamanıdır. Şimdi sokağa, eyleme, hesap sormaya çıkma zamanıdır.

Davutpaşa'da Patlama: Ölüm Hep Bize Düşmesin!

“Ölüm hep bana mı / bana mı düşer usta” diye soran bir türkü vardır. Belki de bu cümle-

nin en çok uyduğu yerler işçi havzalarında çalışan işçilerin yaşamlarıdır.

İşçi havzalarının olduğu her yerde, iş cinayetleri yaşamın bir “parçası” haline gelmiş durumda. Madenlerde göçük altında kalanlar, fabrikalarda kollarını-parmaklarını makinenin dişlerine kaptıranlar, tersanelerde yüksek vinçlerden düşenler, hayatlarını, vücutlarının bir bölümlerini verenler... Ya da Davutpaşa-Terazidere’de olduğu gibi, bir imalathanedeki patlama sonucu binalarla birlikte göçenlerdir onlar...

Kapitalizmin kar hırsı, işçi ve emekçi ölümlerini “iş kazası” süsü vererek kabul edilebilir hale getirmek isterken, burjuvazi önlem almak yerine tüm sorumluluğu işçi ve emekçilerin sırtına atar. Tersanelerde bir iş cinayeti sonrası ölen işçiyi vinçte sallandırıp cesedi köpeklerle yem ettirecek kadar vahşidirler. Daha çok para diye çocuk-kadın demeden her tür güvenceden yoksun, sefalet ücretiyle çalıştırıp, sonra da akbalar gibi cesetlerin üzerinde dört dönerler.

Geçen ay Davutpaşa-Terazidere’de bir sanayi sitesinde maytap üreten bir atölyede patlama meydana geldi. Patlama sonucu 23 işçi yaşamını yitirirken, burjuva basın yine timsah gözyaşları döktü. İşçilerin hayat hikayelerini televizyonlara-gazetelere yansıtılar. Ölenlerin birçoğu sigortasız-güvencesiz, asgari ücretle çalışıyordu. Yaşamları, patronların kar hırsına kurban edildi.

* * *

Terazidere işçi havzası... Tarihin ve geleceğin izlerini içinde barındıran bir yer. Büyük direnişlerin, işgallerin yaşandığı, siteler ve fabrikalar arasında sıcak işçi sohbetlerinin yapıldığı, günün her anı üretimin hiç durmadığı kocaman bir fabrika... Belki de işçi havzalarına “kocaman bir fabrika” demek daha uygun düşecek.

Terazidere, (Topkapı-Demirkapı-Maltepe’yi de içine katarsak) Ülker, PDK, Üzel, Taral, Şişe Cam, Çelik Çorap, İstanbul Çorap, Eti gibi büyük fabrikaların yanı sıra, yüzlerce sanayi sitesi içinde barındıran bir bölge... Sitelerde, ufak ufak atölyelerde yüz binlerce işçi çalışır. Servisler, sürekli işçi taşır. Fabrikalarda çalışan işçile-

rin sigortası vardır, ama ağır çalışma koşullarına rağmen aldıkları ücret oldukça düşüktür. Kadrolu işçileri saymazsak, birçok işçi asgari ücretle çalışmaktadır ve fabrikaların büyük çoğunluğu taşeronlaştırılmış durumdadır. Özellikle Ülker’de üretim çeşitli taşeron şirketlere bölünmüştür.

Son 15 yılda işçi sınıfının kalbinin attığı direnişlerin yaşandığı, 15-16 Haziran’ı yaratanların çalıştığı fabrikalar kapandı. Demir çelik fabrikaları, şehir dışlarına taşındı. Ağırıklı üretim, sanayi sitelerine kaymış durumda. Matbaadan kağıt toplayıcılarına, torna tezgahlarından otomircilerine, mobilyadan lokantalara, maytap ve havai fişek atölyelerine kadar binlerce iş yerinde, yüz binlerce işçi ter döküyor...

İşyerleri her türlü denetimden uzak ve bakımsız. Teknik olarak çok geri şartlarda kaçak olarak iş yapıyorlar. Özellikle kimyasal yoğunluklu üretim çok fazla. Poşet üretim matbaaları, havai fişek atölyeleri, oyuncak imalat yerleri ve plastik edavat, ev eşyası üreten atölyeler, kimyasal maddelerle, asitlerle ya da barutla çalışmakta. Bu atölyelerdeki kimyasal maddeler ya da patlayıcılar o kadar güçlü ki, geçen ayki patlamada görüldüğü gibi sitelerin büyük çoğunluğunu sökülüp götürabiliyor.

* * *

Buralar nasıl denetimden uzak kalabiliyor? Gerçekten de belediyelerin dediği gibi kayıtdışı işyerleri denetimlerde bulunamıyor mu?

Elbette ki, kapitalizmin kar hırsı ve devletin denetimleri gevşek tutup rüşvetle iş döndürmeleri, kimse için sır değil. Kaçak elektrik kullanımının yüksek olması, faaliyet alanlarının dışında işler yapılması, sigortasız ve her türlü güvenceden yoksun olarak işçilerin çalıştırılması bilinmez değil. Her yıl birçok cinayetin işlendiği bu havzalarda neler olduğunu bilmemek, “üç maymunu oynamak” anlamına geliyor ki, devletin de yaptığı bu.

Böyle olaylarda suçu birbirlerinin üzerine atarak, sorumluluktan kurtulabileceklerini, bir iki taziye mesajıyla işçilerin gönüllerini okşayabileceklerini sanıyorlar. İşçilerin öfkesinden ve bunun doğuracağı sonuçlardan korktukları için de o dönemlerde denetimleri sıklaştırıyorlar. Tabi bu denetim, birkaç ayla sınırlı kalıyor ve öfkenin yatıştığını düşündükleri anda, iş yerleri eski haline dönüyor.

Örneğin maytap patlaması bundan iki yıl önce de Ümraniye’de olmuş ve 5 kişi yaşamını yitirmişti. O zamanlarda da hatırlanacaktır; devlet erkani, olay mahalline koşmuş, sorumlular-

dan hesap sorulacağı üzerine nutuklar atmışlardı. Yapılan soruşturmalar sonucunda, patlamanın “işçilerin dikkatsizliği” yüzünden çıktığı belirlendi ve yine suç, işçilerin üzerine atıldı. Orlarda binlerce işçinin sigortasız-güvencesiz şartlarda çalışması gündem dahi edilmemişti. Hep kayıt dışı üretimden bahsediliyor ya, o kayıtdışı üretim alanlarından biri de Terazidere’dir. Ölülerimizin kaydı bile yok aslında.

* * *

Terazidere... Site aralarındaki daracık sokaklarda ‘80’lerin izlerini duvarlarında silinmeyen sloganlarda taşıyan, her yanı buram buram işçi kokan bir havza... Fabrika işgalleri, grevler, örgütlülük, hiç yabancı değil buralara. Ama meydana gelen kuşak kopması ve fabrikaların büyük oranda şehir dışına kaydırılması, örgütlülüğe büyük bir sekte vurdu. Bir de değişik iş kollarında irili-ufaklı bir dizi atölye olunca, örgütlülüğü sağlamak daha da zorlaştı.

Buna rağmen son yıllarda sendikalaşma mücadelesi arttı, bu yönde direnişler yaşandı. Çorap fabrikasında ev tekstilde çalışan işçiler, sendikalaştıkları için işlerinden atıldılar ve direnişe geçtiler. Direnişler, kimi zaman kazanımla bitti, kimi zaman sönümlendi. Yine Carier Klima işyerinde yaşanan direniş, işçilerin yol kesmeleri, basın açıklamalarıyla gündem olmuştu. Üzel’de, PDK’da, Taral’da yaşananları tarih sayfaları zaten bağrına almış durumda...

Yapılması gereken; iş kazaları olarak sunulanların bir cinayet, hatta Terazidere’de, Tuzla’da olduğu gibi bir katliam olduğunu herkese duyurmak ve bunu önlemek için birleşik örgütlü bir mücadele örmek. Yoksa bu patlamalar ve iş cinayetleri-katliamları ne yazık ki, hep olacak...

Nasıl ki o fabrikalardan, atölyelerden çıkanlar, diğer işçi kardeşleriyle birleşip, 15-16 Haziran’ları yarattıysa, bugün de işçi ve emekçilerde bu potansiyeller mevcut. Yeter ki onu harekete geçirecek yol ve yöntemleri bulalım! Türküde söylendiği gibi payımıza hep ölüm düşmemesi için, örgütlenelim, mücadeleyi yükseltelim!

İşgüvenliği ve Tersanelerdeki İşçi Cinayetleri

Tuzla tersanelerinde iş cinayetleri devam ediyor. Şubat ayı içinde 13 günde 5 işçi daha iş cinayetine kurban gitti. Meclis İnsan Hakları Komisyonu'nun raporuna göre 1985 yılından bu yana Tuzla tersanelerinde 80 işçi yaşamını yitirmiş. 80 işçiden 44'ü 2001 yılından bu yana yaşamını kaybetmiş. Yani iş cinayetlerinin yarısından çoğu, son 7 yıl içinde gerçekleşmiş. Bu da iş cinayetlerinin ne kadar hızlı arttığını gösteriyor.

Yine aynı Komisyon'un raporuna göre, Aralık 2006 ile Eylül 2007 arasında Tuzla tersanelerinde 886 iş kazası meydana gelmiş, bu kazalarda 8 ölüm, 2 uzuv kaybı, 376 yaralanma olmuş.

Tuzla'da tersanelerle az çok ilişkisi olan herkes bilir ki, bir ayda bile bundan daha fazla iş kazası meydana gelmektedir. İş kazası geçirenlerin ağır olanları çevredeki özel hastanelerde ve Ortak Sağlık Birimi GİSPİR Hastanesi'nde tedavi edilip kaydedilmemektedir. Daha hafif olan iş kazalarıyla ise, işveren ilgilenmemektedir bile. Dolayısıyla kayda geçenler çok az bir kısmını oluşturmaktadır. Türkiye'de gerçekleşen bütün iş kazaları da kaydedilmediğinden ve üstü örtüldüğünden, Türkiye'nin, Avrupa'da en düşük iş kazası sayısı ve oranına sahip olması gibi garip durumlar da ortaya çıkmaktadır. Örneğin, SSK istatistiklerinde, 2000 yılında bütün Türkiye'de sadece 731 tane iş kazası meydana gelmiştir. Bu sadece Tuzla tersaneler bölgesinde bir ayda gerçekleşen iş kazalarından bile azdır.

Zaten bilimsel veriler de bu kadar ölümlü iş kazasının olduğu bir yerde bu kadar az sayıda iş kazasının olamayacağını göstermektedir.

İş kazalarının kaydı tutulmadığından ve ancak ölümlü iş kazaları kayda geçtiğinden, ölümlü iş kazaları üzerinden toplam iş kazasını saptama yöntemi geliştirilmiştir. Bu yöntem "Kaza Piramidi" adı verilmektedir.

Bu yöntemle göre, belli bir sürede, bir işyerinde 1 tane ölümlü iş kazası meydana gelmişse, burada aynı süre içinde, 100 ciddi kaza, 1000 kayda değer kaza, 10 bin ucuz atlatılan kaza meydana gelmiş ve 100 bin emniyetsiz hareket yapılmış demektir. Tuzla tersanelerde 13 günde 5 ölümlü iş kazası meydana gelmiştir. O halde, bu bölgede, aynı süre içinde, 500 ciddi iş kazası, 5 bin kayda değer kaza, 50 bin ucuz atlatılan kaza, 500 bin emniyetsiz, yani her an kazaya yol açabilecek hareket yaşanmış demektir. Bu tablo korkunç bir tablodur. Her tarafta ölüm kol geziyor demektir.

Tuzlada meydana gelen iş cinayetlerinden sonra, her zaman olduğu gibi yine nedenleri sıralandı. Tersane işverenleri, yine sorumluluğu işçilerin üzerine attılar; işçiler bilgisiz ve dikkatsizdi. Çok sıkıştıklarında ise, suçu taşeronların üzerine yıkıp işin içinden sıyrılmaya çalıştılar. Bir de bu son kazalar-

dan sonra dile getirilen neden var ki, yüz-süzlüğün bu kadarı dedirtiyor: İş kazalarının, tersane sektörünü, son birkaç yıldır, en sonlardan Avrupa'da ilk sıralara kadar yükselten iş yoğunluğu ve siparişlerin çokluğundan kaynaklandığı söylenip, sektörün "ülke ekonomisi"ne katkısının 2.5 milyar dolar olduğundan dem vurularak, adeta, "ülke çıkarları" adına bu ölümlere ses çıkartılmaması gerektiği söyleniyor.

İş cinayetlerinin nedenleri nelerdir?

2007 yılında Tuzla tersaneler bölgesinde 12 işçi iş cinayetine kurban gitmiştir. Bu, "Kaza Piramidi"ne göre, 2007 yılında bir milyon 200 bin emniyetsiz hareket yapılmış demektir. Bu emniyetsiz hareketler nerelerden kaynaklanmaktadır? Bunda işçilerin sorumluluğu nedir?

Tersanelerdeki iş cinayetlerinin ve emniyetsiz hareketlere zemin hazırlayan en önemli neden taşeron sisteminin yaygınlığıdır. Tersane işverenleri, asıl işleri olan gemi yapımı işini yasaya aykırı olarak, parçalara ayırıp taşeronlara dağıtmışlardır. "Kölelik Yasası" olan 4857 sayılı İş Yasası'nda bile, "işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işler dışında asıl iş bölünerek alt işverenlere verilemez (2. madde)" denilmektedir. Gemi yapımı ve tamiri tersanelerde asıl iş ve parçalanıp taşeronlara verilemez.

Tersane işverenleri, bu yöntemle işin sorumluluğunu taşeronların üzerine yıkarak işin içinden sıyrılmaya çalışıyorlar. Oysa asıl işveren olan tersane işverenleri, asıl işi taşeronlara ayırıp bile sorumluluktan kurtulamaz. "Kölelik Yasası"nda ve buna bağlı çıkartılan yönetmelik ve tüzüklerde bile, taşeronun bütün yükümlülüklerinden dolayı ana işveren sorumlu tutulmaktadır.

4857 Sayılı İş Yasası'nın daha ikinci maddesinde, "Bu ilişkide asıl işveren, alt işverenin işçilerine karşı o işyeri ile ilgili olarak bu Kanundan, iş sözleşmesinden veya alt işverenin taraf olduğu toplu iş sözleşmesinden doğan yükümlülüklerinden alt işveren ile birlikte sorumludur" denilerek bu sorumluluk açık bir şekilde belirtilmiştir. Yani yasa, yönetmelik ve tüzüklerde geçen işverenin yükümlülüklerine dair hükümler ve yaptırımlar, taşeron firmalarla birlikte ana işvereni de bağlamaktadır.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda işverenin sorumluluklarının neler olduğuna bakarsak; gemi yapımı işi, ağır ve tehlikeli işler sınıfında değerlendirilmektedir. Ağır ve Tehlikeli İşler Yönetmeliği'nde, bu iş türünde çalışanlara karşı işverenin sorumluluğu 5. Madde'de tanımlanmıştır: "Ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılacak işçiler (kadınlar dahil)

İş cinayetlerinin faili; gözünü kar hırsı bürümüş olan tersane patronları, denetlemelerde ayyuka çıkan eksiklikleri görmezden gelen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, buna siyasi ve yasal destek sunan AKP hükümeti, bir bütün olarak doymak bilmeyen bu kapitalist sistemdir.

ile 16 yaşını doldurmuş fakat 18 yaşını bitirmemiş genç işçilerin işe girişlerinde, işin niteliğine ve şartlarına göre bedence bu işlere elverişli ve dayanıklı olduklarının fizik muayene ve gerektiğinde laboratuvar bulgularına dayanılarak hazırlanan hekim raporu ile belirlenmesi zorunludur. İşin devamı süresince de bu işlerde çalıştırılmalarında bir sakınca olmadığının 16 yaşını doldurmuş fakat 18 yaşını bitirmemiş genç işçiler için en az 6 ayda bir, diğerleri için de en az yılda bir defa hekim raporu ile tespiti zorunludur... Sağlık raporu alınmamış herhangi bir işçinin ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılması yasaktır." Tuzla tersanelerinde, kayıt dışı günübirlik çalıştırılan binlerce işçi, zaten bu hizmetten yararlanmadığı gibi, kadrolu işçilerin de çok az bir kısmı periyodik muayenelerden geçirilmektedir.

"İş Güvenliği ile Görevli Mühendis veya Teknik Elemanların Görev, Yetki ve Sorumlulukları ile Çalışma Usul ve Esasları Hakkında Yönetmelik" in 5. Maddesi'nde "İşverenler, işyerlerinde sağlıklı ve güvenli bir çalışma ortamının tesis edilmesi, sağlık ve güvenlik risklerinin önlenmesi ve koruyucu hizmetlerin yürütülmesi için gerekli tedbirlerin belirlenmesi, bu tedbirlerin uygulanması ve uygulamaların izlenmesi işlerini yürütmek üzere; işyerinin risk grubuna ve işçi sayısına göre, bir veya daha fazla iş güvenliği uzmanını görevlendirmek ve bu görevlerin yapılması için gerekli yer, araç-gereç ve personeli temin etmekle yükümlüdürler" denilmektedir. Tersane patronları bu yükümlülüklerini de yerine getirmemektedirler. Onbinlerce işçinin çalıştığı Tuzla tersaneler bölgesinde Çalışma Bakanlığı'nın açıklamasına göre sadece 30 işyeri hekimi çalıştırılmaktadır. İşverenler, işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili asgari ve yasal zorunluluk olan önlemleri bile almamaktadırlar. Ki bu, asıl olarak ana işverenin sorumluluğudur.

Ağır ve tehlikeli işler sınıfına giren gemi inşa işkolunda mesai süresi, yönetmelikle günlük 7.5 saatle, haftalık mesai ise 37.5 saatle sınırlandırılmıştır. Hele de asıl işlerden olan kaynak işinde de günlük mesai süresi 7.5 saatle sınırlandırılmakla kalmamış, fazla mesai de yasaklanmıştır. Ancak tersanelerde bu sınırlamalara da uyulmamaktadır.

İş cinayetlerinin sorumlusu

ölen işçiler midir?

İş güvenliği ve işçilerin iş kazalarından korunması denilince; ilk akla gelen, işçilere kişisel koruyucular dağıtmak ve kullanmadığı takdirde bütün sorumluluğun kendisine ait olduğunu beyan eden

kağıt imzalatmaktır. Oysa bilimsel yaklaşımda en son alınacak önlem kişisel koruyuculardır. Tuzla tersanelerinde bu bile yapılmamaktadır.

Ölüm nedenlerine baktığımızda; yangın, tanklarda zehirlenme, patlama, düşme, elektrik çarpması, boğulma görülüyor. Öyle emniyet tedbirleri alınmalıdır ki, işçi eğitimsiz ve dikkatsiz olduğunda bile, bu kazaların olması mümkün olmasın. İkincisi, işyerinde hareket biçimlerini belirleyen işletme içi yönetmelikler hazırlanmalıdır. Üçüncüsü, bir risk analizi ve buna göre bir önlemler paketi ve acil durum yönetimleri oluşturulmalıdır. Dördüncüsü, uyarı levhaları asılmalıdır. Beşincisi, işçilerin güvenli çalışabilmesi için uymaları gereken kurallar oluşturulmalıdır. Altıncısı, emniyet tedbirleri ve uyulması gereken konularda işçiler eğitilmelidir. Yedincisi, işyeri hekimi ve iş güvenliği uzmanı bulunmalı ve bu alanda sürekli bir çalışma yürütmelidir. En son olarak, alınan tüm bu önlemlere rağmen giderilemeyen riskler karşısında da işçileri korumak için kişisel koruyucular dağıtılmalı ve kullanılması konusunda eğitilmelidir. Bu aşamaya kadar işçinin hiçbir sorumluluğu yoktur. Bütün sorumluluk asıl işverene ve taşeron firmaya aittir. Bütün bunların yapıldığı ortamda, işçi güvenlik kurallarına uymuyorsa bile işveren sorumludur. Çünkü kurallara uyduracak olan biri varsa, sorun giderecek olan işverendir.

Tuzla tersanelerine baktığımızda, işçiler eğitimsizdir. Çünkü tersaneler, eğitimli ve pahalı işgücü değil, ucuz ve vasıfsız işgücünü uzmanlık gerektiren işlerde kullanmaktadır. Patronlar, işçileri eğitmek için de bir çaba ve masrafa girmemektedir. Bu alanda daha önce hiç çalışmamış olan işçinin eline kaynak makinesi verilerek yanıcı gazların bulunduğu tanklara sokulmaktadır. Bir süre çalışan ve kendi kendine belli bir deneyim kazanan işçiler çıkartılıp, yeniden acemi işçiler alınmaktadır. İşçi maliyetini düşürüp daha fazla kar elde edebilmek için yoğun bir işçi sirkülasyonu altında sürekli acemi, deneyimsiz işçiler çalıştırılmaktadır. Bu durumdan da işçiler sorumlu değildir.

Gemi yapımı işi, niteliği gereği ağır ve tehlikeli olduğu gibi yorucu bir iştir de. Yorgun yorgun uzun süre çalışmak zorunda olan ve yeterli deneyimi olmayan işçilerin, emniyetsiz çalışma koşullarında iş kazası yapması adeta kaçınılmaz hale gelmektedir. Bunun sorumlusu da işçiler değildir.

Kişisel iş güvenliği malzemeleri, böylesine emniyetsiz ortamda işçileri ne kadar korur, ama işverenler, bu malzemeleri bile işçilere çok görüyorlar. Bırakalım eğitimi ve takılması-nın denetlenmesini, malzemeyi bile işçilere al-dırtıyorlar.

İş cinayetlerinin faili; gözünü kar hırısı bürümüş olan tersane patronları, denetlemelerde ayyuka çıkan eksiklikleri görmezden gelen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, buna siyasi ve yasal destek sunan AKP hükümeti, bir bütün olarak doymak bilmeyen bu kapitalist sistemdir.

İş güvenliği örgütlü güçle sağlanır

Son ölümlerden sonra açıklama yapan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı, tersanelerde sürekli denetimler yaptıklarını, hatta 10 müfettişin denetimlerini sürdürdüklerini söyledi. Öyleyse 10 müfettiş nasıl oluyor da kaçak ve sigortasız çalışan binlerce işçiye göremiyor? Bunu bile görmezden gelen müfettişler daha neyi denetleyecekler?

Bu arada AKP hükümetinin sessizce çıkarttığı bir yasa bura da hatırlatmakta yarar var. Eskiden, bir işe giren işçi, işbaşı yapmadan bir gün önce, sigortalı yapılmak zorundaydı. AKP hükümetinin yaptığı küçük bir oynamayla artık, işbaşı yaptığı gün bildirilebiliyor. Müfettiş, bir işyerinde onlarca sigortasız işçi yakalasa bile ceza kesemiyor. Çünkü işveren, “işe bugün başladı, işlemleri başlat-tım” diyerek işin içinden rahatlıkla sıyrılabil-iyor. Hoş, ceza alsa ne olacak ki! İş Yasası’nda iş güvenliği önlemi almayan işverene öngörülen ceza, 50 YTL.

Meclis’te Tuzla tersanelerinde işçi ölümlerini araştırmak için üç ayrı komisyon oluşturuldu. Geçen yıl da Meclis İnsan Hakları Komisyonu inceleme yapıp bir rapor yayınlamakla yetinmişti. Bu girişimlerin sonunda da bir rapor hazırlanmasından öteye gidilemeyeceği baştan bellidir.

Çünkü ölümlerin, sektörün hızlı gelişmesi ve yoğun siparişler alınmasından kaynaklandığı, yani tersane işverenlerine anlayışla yaklaşılması gerektiği açıklamalarını yapan hükümetten, etkili önlemler alması beklenemez. Bu hükümet ki, işverenlerin üzerindeki yükü azaltmak için, işyerlerinde iş güvenliği uzmanı çalıştırma zorunluluğunu ortadan kaldırmaya yelteniyor. İşyeri hekimi bulundurma zorunlu-luğunu 50 işçiden 250 işçiye çıkartmaya, 1000 kişiden az işçi çalıştıran işletmeler için ise, işyerinde işyeri hekimi bulundurmayıp bu hizmeti dışarıdan satın alma uygulamasını başlatmaya çalışıyor. Böyle bir hükümet, tersane patronlarından üzerlerine ek maliyet ge-tirecek olan iş güvenliği önlemlerini almasını isteyebilir mi?

Ama Meclis’te üç komisyonun birden kurmalarının sebebi, tersane işçilerinde biriken öfkenin farkına varmaları ve patlamasından korkmalarıdır. Ancak, bu öfke örgütlenerek, örgütlü bir güçle ve sınıf dayanışmasıyla bas-tırarak iş güvenliği önlemleri aldırılabilir.

Tersanelerde İşçi Katliamı ve Büyüyen Öfke

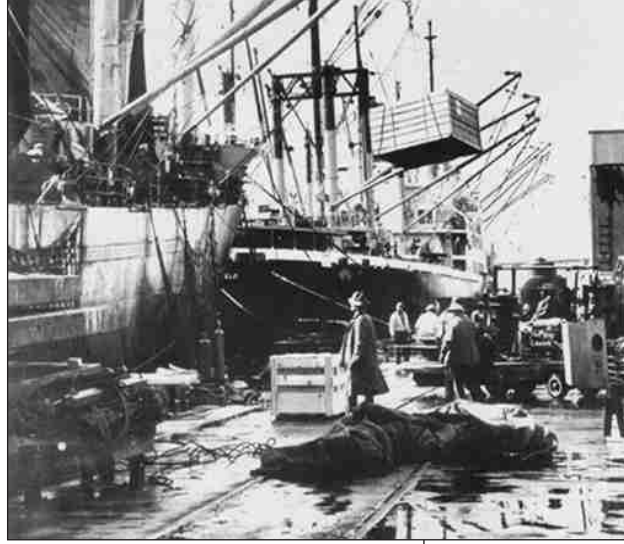
Tuzla tersanelerinde işçi cinayetleri bitmek bilmiyor. Son 7 ayda 18 işçi, bu cinayetlerde yaşamını yitirdi. Öyle ki tersaneler, gemi üretim havzasından çıkmış, işçi cinayetleri atölyesine dönüşmüş durumda. Patronların gözünde işçilerin hiç değeri yok. İş cinayetlerine sebep olan koşullar için koruyucu önlem almadıkları gibi, iş cinayetleri sonucu yaşanan ölümleri de işçilerin dikkatsizliği olarak göstermeye çalışıyorlar.

Tersane patronları, yaşanan cinayetleri örtbas etmek için, işçi cesetlerine baret, maske giydirmek gibi aşağılık yöntemlere başvuruyorlar. 4 Şubat’ta Şahin Özçelik tersanesinde çalışan Metin Turan’ın boğularak öldüğü anlaşıldı. Metin’in cesedi vince bağlanarak çekildi ve uzun bir süre ipte asılı bırakıldı. İpe asılı cesede köpekler saldır-maya başladı. İki tersane atölyesinde işçiler, bu vahşete tepki göstermek için iş durdurma eylemi yaptılar.

Peş peşe cinayet haberleri gelince, tersane işçilerinin eylemleriyle kamuoyu oluştu. Daha önce de 15 günde 5 işçi iş cinayetleri sonucu ölmüş, işçilerin eylemleri sonucu çalışma bakanı F. Çelik, iş cinayetlerini “yükselen Türkiye ekonomisinde olağan şey” diyerek değerlendirmişti. Şimdi de yine tersane havzası, iş cinayetleri ve bu cinayetlere karşı işçilerin yaptıkları eylemlerle burjuva basında yer almaya başladı. Bunun üzerine CHP Başkanı Deniz Baykal ve CHP’li milletvekilleri başta olmak üzere düzen partileri tersane havzasına geldiler. AKP hükümeti de bu gelişmelerin dışında kalamazdı. DİSK’in Genel Kuruluna gelerek orada konuşma yapan Çalışma Bakanı, işçilerin yoğun tepkisi üzerine “suçlu işverense acıyan namerttir, sorun hükümette ise bu konuda eleştiriyi almayan da namerttir” dedi. Keza “kazaların büyük oranda işverenin kusurlarından kaynaklandığını” itiraf etmek zorunda kaldı. Ama bu konuşmadan sonra da tersanelerde işgüvenliğine dönük herhangi bir değişiklik olmadı.

16 Şubat’ta Desan tersanesinde Gemkur taşeronunda kaynakçılık yapan Mikail Kavak elektrik çarpması sonucu yaşamını yitirdi. 17 Şubat günü de Hasan Köse, gaz patlaması sonucu öldü. 19 Şubat günü, iki işçi yaşamını yitirdi. Daha önce de 12 Şubat günü Desan tersanesinde çalışan Cevat Toy adlı işçi güverteden düşerek iş cinayetine kurban gitti. 14 Şubat’ta Sedef tersanesinden Onur Bayoğlu aynı akıbeti yaşadı. İsmi yazdıklarımız son iki ayda patronların doymak bilmeyen kar hırısı yüzünden “iş kazası” adı altında katledildiler.

İş cinayetlerini durduracak olan, işçilerin örgütlü gücüdür. Cinayetlere karşı yapılan eylemler, belli bir kamuoyu oluşturup, gözleri tersanelere çevirdi. Bu eylemleri daha da büyütmeli, işçilerin birleşik, örgütlü gücünü patronlara ve devlete göstermeliyiz. Eylemler büyüyerek sürmezse, iş cinayetlerini “işçilerin dikkatsizliği” olarak gösteren patronlar, ‘eğitim yönlü’ ufak düzeltmelerle işin içinden sıyrılmaya çalışacaklardır. Bunu önlemenin ve bir bütün olarak çalışma koşullarının köklü bir şekilde düzelmesini sağlamanın tek yolu, daha güçlü ve etkili eylemler yapmaktır. Tersane işçileriyle eylemli dayanışmaya girmek, onları bu mücadelede yalnız bırakmamaktır.

Tekel İşçilerinin Eylemleri Sürüyor

Özelleştirme saldırısı devam ediyor. Daha önce içki bölümü özelleştirilen Tekel fabrikalarında şimdi de sigara bölümünün özelleştiriliyor. 22 Şubat tarihinde yapılan ihalede Tekel Sigara fabrikası ABD'li British American Tobacco (BAT)'ya satıldı. İhale komisyonunun onaylamasının arkasından Karar Rekabet Kurumu ve Özelleştirme Yüksek Kurulu'na gönderilecek. ÖYK'nın onayından sonra da ihale sonucu kesinleşecek.

Geçen yıllarda da Tekel fabrikalarının özelleştirilmesi için açılan ihaleler, işçilerin işgal eylemleriyle ertelenmişti. Ama İMF ve işbirlikçileri, özelleştirme saldırılarından vazgeçmiyorlar. Buna karşı Tekel işçileri de çeşitli eylem biçimleriyle direniyorlar. Bu defa da eylemleriyle, yapılan ihaleyi iptal ettirmeleri mümkün.

Eylemleri ihale gününe kadar devam etti, Tekel işçilerinin. Tokat, Samsun, Malatya, Adana, İstanbul gibi Tekel fabrikalarının bulunduğu illerde mitingler düzenlendi. Mitinglerden sonra Tekel fabrikalarının ihaleye açılacağı, 18-19 Şubat günlerinde bütün illerden Ankara'ya gittiler.

18 Şubat'ta Ankara'ya hareket eden işçiler, geceyi Ankara'da eylemli geçirdiler. Polisin birçok kez dağıtma saldırısı, işçilerin kararlı duruşuyla gece yarısına kadar sürdü. Polis gece işçilere tazyikli su sıktı. Çatışma şiddetli geçti. İşçilerin bu kararlılığı oldukça önemliydi. Polisin azgın saldırısına karşı Tekel işçilerinin örgütlü olduğu sendika, Tek Gıda-İş Merkezinin "Vatan Sana Canımız Feda" sloganını, işçilere attırmaya çalışması eylemi amacından saptırma-ya yönelik bir girişimdi.

Tekel işçileri, polisin bu saldırısına ve özelleştirmeye karşı mücadelesinde sendikacıların milliyetçi siyasetine alet olmamalı, mücadelesini sınıfa karşı sınıf perspektifiyle yürütmelidir. Özelleştirme saldırısı ancak bu şekilde püskürtülebilir.

satılmasına karşı çıktık. Özelleştirme adı altında peşkeş çekilmesine karşı çıkmak için Ankara'daydık. Hiç kimse zarar vermeyi düşünmedi. Kırıp dökmek için değil, emeğimiz için mücadele ediyoruz. Ama polisin bize karşı tutumu çok sertti. Buz gibi havada tazyikli su sıktılar. Türk bayraklarıyla yürüyüp vatanımız için çabaladık. Ama yine de AKP hükümeti bize bunu reva gördü.

Peki AKP hükümeti değil de başka bir parti hükümeti olsaydı siz yine "Vatana Sana Canımız Feda" sloganı atmış olsaydınız, polisler saldırı-

yacaklar mıydı? Devletin polisi değil mi? Devlet de burjuvazinin devleti değil mi?

Çok garip onu ben de çözemiyorum. Ben de şaşırdım. Yani biz orda hiçbir kötü davranışta bulunmadık. Polis aleyhine de davranmadık. Ne hakla bize saldırdılar bilmiyorum.

Yani Tekel işçisi bunun bir sınıf mücadelesi olduğu sonucunu çıkarabiliyor mu? İşçi sınıfı hakları için oraya gitmiş. Devlet burjuvazinin. Burjuvaziyi koruyan polisler işçi sınıfına saldırıyor.

Yani orda zengin kesimini savunuyorlar. Aydın Doğan'a bir şeyler vermeye çalışıyorlar. Zaten Aydın Doğan medyadaki patronluğundan tutun da her yere elini uzattı. Hükümet şimdi ne yapıyor? Bunları ve bu zihniyette olanları koruyor.

Eylem Komiteniz var mı? Hem kendi fabrikanızda hem de diğer illerle koordineyi sağlayacak eylem komitesi kurmuş muydunuz?

Tabi tabi. Şu an içerde yan odadaki arkadaşlar toplantı halindeler. Daha yapacağımız bir takım eylemler var. İki vardiyayı temsilen 126 kişi.

Diğer illerle koordinasyon komitesi var mı?

Ordaki arkadaşlarımızla birebir görüşmelerimiz sürüyor. Özellikle başkan, yönetim kademesindeki

arkadaşlar daha sık görüşmeler yapıyorlar.

Bundan sonra ne tür eylem planlarınız var, neler yapacaksınız?

Onlar bizi kaale almadıkları sürece bundan sonraki eylemlerimiz daha sert olacak. Daha ses getirici eylemler yapacağız.

Tekel'den önce de bir sürü özelleştirilen yer oldu. İşçiler atıldı. C-4 kap-

samına alınan işçiler oldu. Sizin bu özelleştirme mağdurlarını yanınıza almak için bir planınız var mı?

Genel merkez ne yapıyor bilmiyorum. Ama biz burada o arkadaşlarımızın durumuyla ilgileniyoruz. Başarırsak bu onlara da yansıyor. Bizi arıyorlar. Çok fazla kenetlenmemiz gerekiyor. Tersisi olursa çok kötü. Onların düştüğü duruma düşeriz. Oysa bu eskiden yaşandı, geriye dönüp onlar gibi olmak istemiyoruz.

GSS (Genel Sağlık Sigortası) diye bir saldırı gündemde. Bu saldırıya karşı oluşan bir platform var. Belki duymuşsunuzdur. Platform alta doğru yayılıyor. Kartal'da da kuruldu. Çeşitli faaliyetler sürüyor. Mücadelenizi burayla birleştirmeyi düşünüyor musunuz?

Kartal ve Kadıköy mitinginden gelip bizi destekleyenler oldu. Biz de gittik. Burada da GSS'den bahsedildi. GSS'nin gasp edeceği haklarımızı biliyoruz. Arkadaşlarımızı bilinçlendirme çabalarımız var. Birlikte hareket etmemiz gerekiyor tabi.

Çalışma koşullarınızdan bahseder misiniz?

Normalde 7.30'da işe başlıyoruz. Son sözleşmeyle 8 saat çalışmaya başladık. Taşeronlaştırma sadece temizlik bölümünde var.

Daha önce taşeron şirket var mıydı?

Hayır! Temizlik bölümü son sözleşmede taşeron yapıldı. Bir ara yemekhaneyi yapmaya kalktılar. Ama eylemlerimiz sonucunda bunu gerçekleştiremediler. Özel şirket içeri girmişti, dışarı çıkarttık. Toplam 730 kişi iki vardiya halinde çalışıyoruz. Ücret farkı derken, iş bölümüne göre ücret farkı yok. Kıdem ve sınıf farkı var. Sene farklılığı. 2002 yılında işe giren arkadaşlarımız ücret sorunu yaşıyorlar. Bizden düşük ücretleri var. 700 YTL kadar. En iyi ücret alan gece vardiya farkıyla 1100 YTL. Gece vardiya farkını çıkartırsak, ortalama 800-900 YTL.

Özelleştirmeyi ve her türlü saldırıyı durdurmak, işçilerin birleşik, kitlesel ve militan mücadelesine geçiyor. Teşekkür ederiz.

Tekel işyeri işçi temsilcisiyle, Ankara eylemi sonrasında yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DSB: Öncelikle sizi tanıyalım.

İsmim Şükrü Babal.

Sendika yöneticisi misiniz yoksa işçi mi?

Ş. B: Hem havzada işçiyim, hem de işçi temsilcisiyim.

Tekel işçilerinin özelleştirmelere karşı mücadelesinin geldiği boyutu anlatabilir misiniz?

Tekel işçisi eskiden olmadığı kadar, yani '98 ve öncesi olmadığı kadar tek bir güç durumunda. Siyasi-ideolojik hiç kimse kimsenin fikrine karşı çıkmadan, gerek İstanbul sigara fabrikası olsun, Samsun, Tokat olsun, Adana olsun, bu Ankara eyleminde gördük ki herkes tek yürek oldu. Şu anki durum böyle.

Şimdiye kadar çeşitli eylem biçimleri yaptınız. Sanırım en etkili de Ankara eylemi oldu. Ankara eylemini anlatır mısınız? Bir sonuç bekliyor musunuz?

Tabi ki sonuç bekliyoruz. Sonucu olmayan bir işe kimse çoluk çocuğunu bırakıp gitmez. Sonuç almak için gittik. Gayemiz ekmek davası. Çoluk çocuğumuzun geleceğinin peşindeydik. Ama geleceğimizin de ötesinde Telekom, Tekel gibi kurumların

“Sosyal Güvenlik Yasası” İşçi-emekçi kadını da vuruyor

“Sosyal Güvenlik Yasası” olarak bilinen GSS’nin sağlık hizmetlerinin paralı hale getirilmesinden emeklilik hakkının meza-ra kadar uzatılmasına varan hak gaspla-rı, tüm işçi ve emekçileri, büyük müca-delelerle kazandığı haklardan yoksun bı-rakmayı amaçlıyor. Ama her zaman ol-duğu gibi en çok da kadın işçi ve emek-çileri vuruyor. Türban serbestisini “kadi-na özgürlük” olarak sunan ikiyüzlü AKP hükümetinin, kadın işçi ve emekçilere reva gördüğü, GSS ile bir kez daha göz-ler önüne seriliyor.

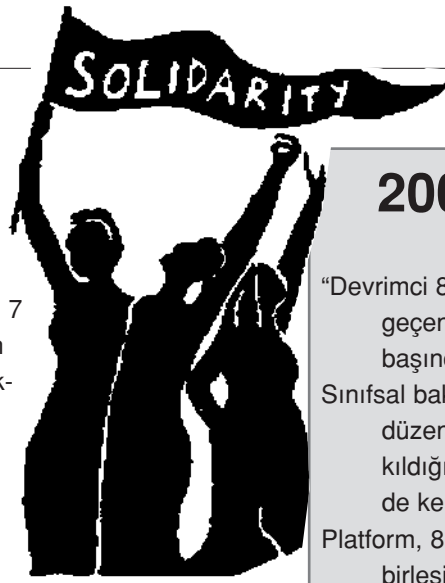
İşte GSS’de kadınlara dönük özel mad-deler:

- ✓ Yürürlükteki yasaya göre çalışmayan ve evlenmeyen kız çocukları, yaşları ne olursa olsun, anne ya da babalarının si-gortalılıkları nedeniyle sağlık yardımla-rından yararlanıyorlardı. Yeni yasayla 18 yaşını dolduran kız çocukları (okumaları halinde 25 yaş) bu haktan yararlanama-yacak.
- ✓ 1965’ten beri kadın sigortalı, erkek sigortalıya göre daha erken emekli olma hakkına sahipti. Yeni yasa ile emeklilik yaşı, tam aylıkta kadın sigortalılarda 58’den, kademeli olarak 65’e yükseldi. Bu değişiklik, kadınların erkeklerden 2 yıl daha erken emekli olma hakkı kaldı-rılmış oldu.
- ✓ Emeklilik aylığını hak etmede prim ödeme gün sayısı tüm sigortalılarla bir-likte, kadın sigortalılar için de tam aylıkta

bin günden 9 bin güne, kısmi aylık-ta ise 4500 gün-den 5400 güne yükseltildi.

- ✓ Aylık bağla-nacak çocuğu bulunmayan ve çalışan dul eşin, ölüm aylığı bağlanma oranı yüzde 75’ten, yüzde 50’ye düşürül-dü.
- ✓ Yetim kız çocuklarına ödenmekte olan 24 aylık tutarındaki evlenme yardı-mı 12 aya indirildi.
- ✓ Eski yasaya göre işten çıkarılan si-gortalının eşi, 6 ay süreyle sağlık yardı-mından yararlanmaktayken, yeni yasay-la birlikte işten çıkarılan sigortalının ken-disi de eşi de ancak genel sağlık sigor-tası pirimi ödediği taktirde genel sağlık sigortasından yararlanabilecek.
- ✓ Eski yasaya göre yeniden evlendiği için ölüm aylığı kesilen eşe, sonraki eşinden de ölüm aylığına hak kazanma-sı halinde, fazla olan aylık bağlanmak-taydı. Yeni yasa, önceki aylıktan az olsa dahi sonraki eşten hak kazanılan aylığın bağlanmasını öngörüyor.
- ✓ Eski yasaya göre sağlık pirimi öde-meksizin isteğe bağlı sigortaya devam eden kadın sigortalı, eşinin sağlık sigor-tasından yararlanıyordu. Bu hak, yeni ya-sa ile kaldırıldı.

(Meral Tamer - 8 Ocak 2008 Milliyet)

2008’de de Devrimci 8 Mart

“Devrimci 8 Mart Platformu”, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü, geçen üç yılın deneyimleri üzerinden kutlamak için Şubat ayının başından itibaren hazırlıklara başladı.

Sınıfsal bakış açısından kopartılarak, devrimcilerin dışlandığı mitingler düzenlenmesine son verilip 8 Mart’ın devrimci içeriğine sahip çı-kıldığı son üç yıl, önemli bir yol ayrımıydı. Bu yıl da devrimci ira-de kendisini ortaya koydu.

Platform, 8 Mart’ı sınıfsal temelde almaya özel vurgu yaptı ve kitlesel birleşik bir 8 Mart örgütlemeyi hedefledi. Bu nedenle en geniş katılımı sağlamak için diğer kurumlara çağrı yapmayı karar altına aldı. En kısa zamanda duyuru metni hazırlayarak çağrıda bulun-duğu kurumları toplantılarına katılmaya davet etti.

Şubatın ilk haftasında “Devrimci 8 Mart Platformu” bir yürütme seçe-rek (PDD, HKM, HÖC ve BDSP), duyuruya cevap veren kurum-larla ilk toplantısını yaptı. Platformun önemli bir tarihsel kesitin ürünü olarak doğduğunu, reformistler tarafından yok sayılmaya karşı, devrimci bir irade ortaya koyarak yol ayrımına girdiğini, fa-kat birleşik ve kitlesel bir 8 Mart’ı örgütlemekten vazgeçmeyeceklerini açıkladı. Ancak birden fazla miting yerine tek miting yapmak için yürüttüğü çabanın ilkesiz olmayacağını vurguladı. Öte yandan tek miting örgütleyebildiği koşulda, dayatmalar iste-mediğini de ayrıca belirtti. Bu koşulda kürsüde ve eylem komite-sinde kendisini etkin bir şekilde ifade etmek istediğini, dolayısıyla propaganda-ajitasyon faaliyetlerinde serbestlik ve kortejlere mü-dahale edilmemesine özel önem verdiğini ifade etti. Çünkü ortak miting örgütleme, 8 Mart’ı burjuva bakış açısıyla ele alıp devrim-ci özünü reddetmek anlamına gelmiyordu.

Duyuru etrafında birleşen ve içlerinde TKP, ÇHD, Divriği Kültür Mer-kezi’nin de bulunduğu bileşim, tertip komitesini oluşturdu. Ve Ka-dıköy’de miting yapmak üzere 12 Şubat 2008’de başvuruda bu-lundu. Miting için 9 Mart Pazar gününe izin alındı.

Bir yandan da genişleyen platform, yeni bir yürütme oluşturdu. Mitin-gin şiarını belirledi, programını ayrıntılandırdı ve afiş, duyuru, bil-diri gibi propaganda-ajitasyon araçları üzerinde mutabakata var-dı.

Bu yıl, “Emperyalizme, Şovenizme, Gericiliğe, Sosyal Yıkıma, Ayrım-cılığa, Sömürüye Karşı Kadınlar Örgütlü Mücadeleye” şiarı ile devrimci bir 8 Mart daha kutlanacak. Bunun için tüm güçlerini seferber eden Devrimci 8 Mart Platformu faaliyetlerini sürdürü-yor. Açtığı özgürlük alanına tüm emekçi kadınları davet ediyor.

GSS’ye Karşı Eylemler

İşçi ve emekçiler, GSS saldırısına karşı 20 Şu-bat günü birçok ilde eylemler yaptı.

Ankara’da sendika ve meslek örgütlerine üye işçi ve emekçiler, Numune Hastanesi’nden Sağlık Bakanlığı’na kadar yürüyüş yaptılar. Burada GSS’ye Karşı Platform adına konuşan Ankara Tabip Odası Başkanı Önder Okay “GSS çocuklarımızın geleceğini karartıyor” dedi.

İzmir’de GSS’ye karşı oluşan “Herkesin Sağlıklı Güvenli Gelecek Platformu” tarafın-dan gerçekleştirilen eylem, kitlesel geçti. Eyleme Petrol-İş sendikası yöneticileri ve iş-yeri temsilcileri de katıldı. Eski Sümerbank önünde başlayan yürüyüş Konak meyda-nından geçerek Sağlık İşleri İl Müdürlüğü önünde sona erdi. Burada konuşma yapan Tabip Odası Merkez Konseyi Üyesi GSS’nin getirdiği hak gasplarına değindi ve işçi ve emekçileri daha güçlü eylemler yapmaya çağırdı.

Adana’da GSS’ye karşı yapılan ortak eylem, işçiler, memurlar ve öğrenciler katıl-dı. Kitle hastaneler kavşağından Çukurova Devlet Hastanesi’ne kadar yürüdü ve bu-rada bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını okuyan Adana Tabip Odası Başkanı GSS’nin sonraki kuşakların geleceğini karattığına dikkat çekerek yasaya karşı mücadeleye çağırdı.

Bursa, Gaziantep, Zonguldak, Malatya, Samsun, Kocaeli, Antalya, Bolu, Çanakkale, Kayseri ve İskenderun’da aynı şekilde GSS’ye karşı sendika ve meslek odalarının ve devrimci kurumların katıldığı eylemler yapıldı. İllerde yapılan eylemlerde en çok “AKP Sağlığa Zararlıdır”, “Ne Sadaka Ne Ayrıcalık! Parasız Eğitim Parasız Sağlık”, “Sağlıkta Ticaret Ölüm Demektir”, “Hükümet Yasanı Al Başına Çal” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak’a polis baskını

Kızıl Bayrak, Liseli’nin Sesi ve Ekim Gençliği dergilerinin çıkarıldığı Eksen Yayıncılık’ın merkez bürosu 19 Şubat’ta sabah saat 7 civa-rında polisler tarafından basıldı. Baskın sırasında büroyu talan eden polisler, 100 YTL parayı aldılar. Polislerin geldiği sırada uykuda olan Kızıl Bayrak çalışanı bir kişi, üstünü giymesine dahi izin verilmeden gözaltına alındı. Kapıyı açarak içeriye giren polisler, dergi çalışanını sağlık kontrolüne götürüyoruz bahanesiyle Çapa’da bırakırken, bas-kınla ilgili bilgi almak isteyen avukat ve büro çalışanlarına böyle bir olayın olmadığını söyleyerek, bir hukuksuzluk örneği daha gösterdi-ler.

Yaşanan bu baskını protesto etmek için 19 Şubat’ta Galatasaray Lisesi önünde Kızıl Bayrak, Proleter Devrimci Duruş, Atılım, Devrimci Hareket, Odak, Partizan, Yürüyüş, Barikat, Köz ve Alinteri dergileri ve EHP basın açıklaması yaptılar. 60 kişinin katıldığı açıklamada “Baskı, Terör, Sansür... Devrimci Basın Susturulamaz” pankartı açıl-dı. “Devrimci Basın Susturulamaz”, “Sansüre Geçit Vermeyeceği”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganlarının atıldı.

Fidel Castro

Başkanlık görevini bıraktı

Küba'da Devlet Konseyi üyeliklerinin belirleneceği 24 Şubat'taki Ulusal Meclis toplantısından önce, Fidel Castro yayınladığı mektupla, devlet başkanlığı ve başkomutanlık görevini kabul etmeyeceğini açıkladı. 18 Şubat tarihli mektupta Castro, bunun bir veda olmadığını, halkına başka bir

alandan hizmet etmeye devam edeceğini açıkladı. Castro, 2006 yılında hastalanmış, görevini geçici süreliğine kardeşi Raul Castro'ya devretmişti.

Fidel Castro, rahatsızlığının sürmesinden dolayı bu görevleri bırakacağını açıkladığı mektubunda; *"Uzun yıllar boyunca devlet makamını işgal etme onurunu yaşadım. 15 Şubat 1976'da Sosyalist Anayasa, serbest, doğrudan ve gizli bir oylamayla, seçme hakkı olan halkın yüzde 95'inden fazlasının onayıyla kabul edilmişti. İlk Ulusal Meclis 2 Aralık'ta kuruldu... Sonra da Devlet Konseyi'ni ve Devlet Başkanı'nı seçti. Öncesinden ben 18 yıldır başbakanlık görevini sürdürmekteldim. Her zaman halkın ezici çoğunluğunun desteğini alarak devrimci çalışmayı ilerletecek yetkilere sahip oldum"* dedi. Artık halka, yazarlık hizmet etmeye devam edeceğini söyleyen Fidel Castro, *"devrimin hala eski tüfekler ve yeni gençlerle ayakta durduğunu ve durmaya devam edeceğini"* belirtti.

Fidel Castro'nun bu açıklamasının ardından emperyalistler ve işbirlikçileri art arda yaptıkları açıklamalarla, bu duruma sevindiklerini açıkça belirttiler. Küba'nın "demokratikleşmesi" yolunda Fidel Castro'nun görevi bırakmasının bir adım olması temennisinde bulundular. Onlar, Fidel Castro'nun görevi bırakmasını Küba'nın geri dönüşü için bir fırsat olarak gördüler.

Küba'nın devrimci önderlerinden Fidel ve Che dünya işçi ve emekçilerinin gönlünde ayrı bir yere sahiptirler. Che, bugün dünyada herkesin tanıdığı bir devrimci lider. Kapitalistlerin özünü boşaltma çabalarına rağmen. Che'yle birlikte devrime önderlik etmiş bir lider olan Castro'nun hala ayakta olup başkanlık yapması, emperyalistlerin yüreğine korku salmaya yetiyor.

*Küba'dan döndüm bu sabah
Küba meydanında altı milyon kişi
Akı, karası, sarısı, melezi
Işıklı bir çekirdek diyor
Çekirdeklerin çekirdeğini güle oynaya...
Sen mutluluğun resmini
yapabilir misin Abidin
İşin kolayına kaçmadan ama...
Gül yanaklı bebesini emziren
melek yüzlü anneciğin resmini değil
Ne ak örtülerde elmaların
Ne de akvaryumda su kabarcıkları
arasında dolaşan kırmızı balığinkini
Sen mutluluğun resmini
yapabilir misin Abidin
1961 yaz ortalarında Küba'nın resmini
yapabilir misin
Çok şükür çok şükür
bugünü de gördüm
Ölsem de gam yemem gayrının resmini
yapabilir misin üstat...*

Nazım Hikmet

Castro fiilen 2006 yılından beri görevinin başında değildi. Küba'da değişen hiçbir şey olmadı. Elbette ki Castro'nun fiziken çekilmesinden sonra ne olacağını bugünden bilmek zor. Ama Küba'nın herhangi bir program değişikliği ve farklı bir yönelimi yok. Şimdilik emperyalistlerin ve işbirlikçilerin sevinçleri, Fidel'in köşesinde oturacak olmasıyla sınırlı. Ama Fidel olsun olmasın, onlar için "komünizmin hayaleti" hep var olacak ve hep bu korkuyla yaşayacaklar.

Motorları

maviliklere

süreceğiz

Çocuklar ve gençler... Kapitalizmin ömrünü uzatmak için en fazla sömürdüğü ve yozlaştırdığı geleceğin temsilcileri... Faşist rejimi ayakta tutmanın araçları haline getirilen umudun nesilleri...

Onlar yarınları omuzlayamasınlar diye, hayatın her alanında akıllara sığmaz muameleye tabi tutuluyorlar. Savaşlarda bombalanan, günlük hayatta fuhuşa, uyuşturucuya zorlanan, ağır sömürüye tabi tutulan, hırsızlığa, kapkaççılığa sürüklenen, evde-okulda dövülen, polis kovuşturması-sınav stresi-faşist kurşunlar, baltalarla katledilen, yaralanan...

Dünya nüfusunun 3 milyarı çocuk. Çocuk işçiler, toplam sayısının yüzde 10'unu oluşturuyor. Kaçak olarak çalıştırılanlar ise milyonlarca. Bir o kadarı da ağır sömürüye mahkum olarak düşük ücretle alenen çalıştırılmakta. Dünyada her gün ya savaşlarda ya da beslenemeden aç kalarak binlerce çocuk ölüyor, sakat kalıyor. Kimsesiz ve bakıma muhtaç çocuklara yapılanlar hayal gücümüzü bile zorluyor.

Lise ve üniversitelerde okuyanlar ise, gelecek umutsuzluğunun ve toplumsal yozlaşmanın bütün sorunlarıyla karşı karşıya. Sınıfsal uçurumu derinleştiren, düşünemez hale getiren eğitim sistemiyile cendereye sokulan kar makineleri...

Eğitimin paralı hale getirilmesi, emekçi çocuklarına kapanan kapılarla sınırlı olmayan felaketler getiriyor.

Zihinsel engelli ya da algılama zorluğu çeken çocuklar için "özbakım becerileri kazandırmak ve eğitmek" amacıyla açılan özel okullar, insanlık dışı uygulamalarıyla tam dehşet ve sömürü yuvası, ticarethane...

Bu okulların sayısı hızla artıyor. Çünkü devlet artık okula kaydı yapılan her çocuk için ödenek veriyor. Özellikle 2006'dan sonra her önüne gelen okul açıyor. Dahası bu okulların müdürleriyle görüşen işverenler, çocuk sayısı fazla olan okula "yardım" ediyor. Parasının gücüyle ilişkiye geçtikleri müdürlerden çocuk listeleri alınıyor.

İş öyle boyutlara varıyor ki, RAM'dan (Rehabilitasyon Merkezleri) bazı psikologlar parayla satın alınıyor. Çünkü öğrenci başına 395 milyon para veren devlete sınıfları kalabalık göstermek üzere, zihinsel engelli olmayan çocuklar için bile rapor hazırlattırıyorlar. RAM'dan rapor alamayan çocuk, bu okullara kaydedilemiyor.

Ödenek almak için yapılan bu yolsuzluklar için Adana'da soruşturma açıldı örneğin. Ama sonucun ne olduğu belli olmadı. Oysa biliniyor ki, para gücüyle devlet güçlerine sırtını dayayanların okulları her zaman kalabalık oluyor. 600 öğrencili okullar var. 100 kişilik, 10 kişilik de okullar oluyor.

Devlet ödenek vermezden önce bu okulların sayısı 5'i geçmezken, okullar bu kadar kalabalık da değillerdi. Şimdi 80'i 100'ü buluyor okul sayısı.

Haftanın 5 günü açık olan bu okullarda, varlıklı aile çocuğu yok. Çocuklar yoksul semtlerden toplanıyor. Hatta Şakirpaşa, Dağlıoğlu gibi Kürt illerinden göç eden ailelerin oturduğu semtlerden toplanan çocuklar bunlar. Çoğu Türkçe bilmiyor. Aileleri "çocuğun eğitim görecektir", "size maddi olanaklar da sunarız" (bayramlarda şeker, yağ, hububat gibi yiyecekler gönderiliyor) diyerek ikna ediyorlar. Bu çocukların büyük çoğunluğu zihinsel engelli de değil üstelik. RAM'dan alınan raporlarla her yaştan çocuklar "zihinsel engelli" ya da "algılama zorluğu çekiyor" olarak gösteriliyor. Okula gelmekten vazgeçen veya devamsızlık yapan çocuklar adına da ödenek almaya devam ediyorlar. Derslerden kaçan çocuklar, genellikle okuldan kaçan normal çocuklar. Bunlar diğerlerine "deli" gözüyle bakıyor, hatta onlara zarar vermeye dek götürüyor işi.

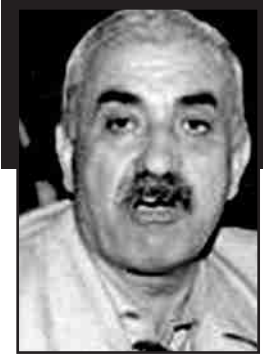
Değişik yaşta çocuklar gruplara ayrılıyorlar bu okullarda. Birbirlerine zarar verenler ayrılıyor. "Sorun çıkaran" çocuklar için bodrumda yer var. Daha "iyice" olanlara üst katlarda sınıf ayrılıyor. Fakat duyamayan da, göremeyen de hepsi aynı sınıfta toplanıyor. Sınıflar, (sadece iki sınıf oyun için ayrılırken) zaten "zihinsel engelliler"e göre düzenlenmiş değil.

Alanında uzman öğretmen de yok. Genellikle yeni mezun olup da iş bulmakta zorlanan öğretmenler, tercih ediliyor ve son derece düşük ücretle (asgari ücretin altında) maaşla çalıştırılıyorlar. Bazı öğretmenler bireysel ders de verebiliyor, ama hiçbirisi örneğin duymayan bir çocuğun nasıl eğitilebileceğini bilmiyor.

Şiddetin de eksik olmadığı bazı okullarda görev alan herkes (hademe, şoför, vs) eş-dost-akraba... Kimisi enişte, yeğen, kimisi eş, kardeş...

Eğitim gerçek anlamını sosyalizmde bulacaktır. O zaman motorları maviliklere sürecek, güzel günler göreceğiz çocuklar...

Filistin halkı bir liderini daha yitirdi GEORGE HABBAŞ

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) önderi George Habbaş, Ürdün'ün başkenti Amman'da yaşama

gözlerini yumdu. Filistin halkı Arafat'tan sonra çok önemli bir liderini daha yitirdi.

Halkı tarafından El Hakim (Bilge) olarak tanınan Habbaş, 28 Ocak'ta Amman'da kitlesel bir törenle toprağa verildi. Batı Şeria ve Gazze'de ise, binlerce Filistinli Habbaş'ın fotoğraflarıyla sokakları doldurdu, sembolik cenaze törenleri düzenlendi, 3 gün yas ilan edilerek bayraklar yarıya indirildi.

FKÖ içinde devrimci kanadı temsil eden George Habbaş ve örgütü FHKC, "Filistin'de barışçıl çözüm" diye sunulan Oslo sürecine karşı çıkmış, emperyalistlerle ve siyonizmle barış görüşmelerini reddetmişti. 1993 yılında imzalanan Oslo anlaşmasını "FKÖ geleneksel liderliğinin bir yenilgisi" olarak niteleyen Habbaş, bu anlaşmaya karşı Filistin halkını kitlesel muhalefete çağırıyordu.

Habbaş'ın ölümü üzerine FHKC bir açıklama yaparak yaşamını ve mücadelesini özetledi. Habbaş'ın "bir savaştı gibi yaşayıp, bir savaştı gibi öldüğünü" belirten açıklamada, "Fi-

listin özgürleşene kadar yolunda yürüyeceğimiz El Hakim, bize yararlanabileceğimiz pek çok zengin deneyim miras bıraktı" denildi. Açıklamada FHKC'nin 6. Kongresinde genel sekreterlikten ayrılan Habbaş'ın çalışmalarını Amman'da sürdürdüğü belirtildi. Ve Habbaş'ın 6. Kongrede yaptığı konuşmadan bir bölüme yer verildi:

"Yoldaşlar! Militanca yaşanan on yıllardan ve yaşadığım zengin deneyimlerden elde ettiğim bana bahşedilmiş bir şey değildir. Bu deneyimlerin içeriğini ve derslerini tüm başarı ve hataları ile birlikte gözden geçirmek sizin ve gelecek nesillerin hakkıdır. Tarihin esiri olmak için değil, geleceği kurabilmek için gerekli önkoşul olarak ondan yararlanabilmek amacıyla tarihimizi en doğru biçimde okumalıyız. Bugün, dünyanın nitel bir genişleme halindedir ki, aynı zamanda dün, yarının materyalist ve entelektüel kuruluşunu meydana getirir."

FHKC ve Habbaş, Türkiyeli devrimciler tarafından da en çok tanınan, daha yakın ilişkiye girilen bir örgüt ve liderdi. Bu yönüyle Habbaş'ın ölümü Türkiyeli devrimcileri de üzüntüye boğdu.

Habbaş, sadece Filistin halkının mücadelesinde değil, tüm ezilen halkların mücadelesinde yaşayacak.

16 Mart Beyazıt Katliamı

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde devrimci ve demokrat öğrencilerin okuldan çıktığı sırada bir bomba patladı. Patlama sonucunda Cemil Sönmez, Baki Ekiz, Hatice Özen, Abdullah Şimşek, Murat Kurt, Hamdi Akıl, Turan Ören katledilirken, 50'den fazla öğrenci yaralandı. Tarihe Beyazıt Katliamı olarak geçen bu bombalama olayının öncesi ve sonrası, bunun planlı bir saldırı olduğunu belgeleriyle ortaya koyuyordu.

Yükselen devrimci kitle hareketinin korkusuyla pervasızlaşan, sokakları kan gölüne döndüren devlet, sivil faşistleri de sokaklara, alanlara, üniversitelere saldı, onlar aracılığıyla devrimcilere dönük katliamlar gerçekleştirdi. "Faili meçhul" olarak lanse edilen cinayetlerin hepsini planlayıp sivil faşistlere yaptırılar, sonra da bu katilleri ödüllendirdi. Zaman içinde resmi kadrolara, gizli görevlere getirdiler. Abdullah Çatlı, Mehmet Gül gibi isimlerin 16 Mart katliamında geçmesi, devletin "bir avuç çetenin işi" diyerek içinden sıyrılmaya çalıştıkları işlerin hiç de öyle olmadığını da gösterdi.

16 Mart katliamı öncesi Veli Nebioğlu adlı bir polis tüm birimlere katliamın yerini ve saatini bildiren bir istihbarat gönderdi. Adeta katliama hazırlık yapıldı. 16 Mart günü Süleymaniye kapısından çıkmak isteyen üniversite öğrencileri, katliamın olduğu kapiya yönlendirildi. Dönemin polis şefleri, katliamın ardından kaçan faşistleri yakalamak üzere harekete geçen polisleri geriye çağırarak, durmaları yönünde emirler verdi.

Katliam duyulur duyulmaz öğrenciler üniversiteye akın ettiler. Binlerce öğrenci, Merkez binayı işgal ederek, ertesi gün yapılacak olan törene hazırlandı. Ülkenin her tarafına gönderilmek üzere teşhir edici bildiriler yazıldı. Ertesi gün Sirkeci'ye kadar yapılan ve tüm devrimci grupların katıldığı büyük yürüyüşle işgal bitirildi.

Katliamla ilgili yargılamaların ilki sıkıyönetim mahkemelelerinde görüldü. Mahkemede Ülkü Ocakları Dernekleri İstanbul Şube Başkanı Çakıroğlu, yöneticilerden Mehmet Gül, Kazım Ayaydın, Sıddık Polat ve Ahmet Hamdi Paksoy, katliamı planlamak ve uygulamaktan yargılandı. Sıddık Polat 11 yıl hapis cezasına çarptırıldı ama o karar da 1982 yılında askeri mahkemece bozuldu ve beraat verildi. Mahkeme süreci bir grup avukat tarafından 1988 yılında tekrar başlatıldı. Bu arada katliamı bilen tanıklar da devlet tarafından ortadan kaldırılıyor, öldürülüyordu. Mahkeme ancak 1 Mart 1995 yılında görülmeye başladı. Mahkemeye konuşanlar emri Alparslan Türkeş'ten aldıklarını söylemelerine rağmen, ne Türkeş hakkında ne de devletin diğer birimleri hakkında bir soruşturma başlatıldı. Bazı önemli tanıklar ise hiç dinlenemedi.

16 Mart katliamı her yıl yapılan eylemlerle protesto edilme-ye devam ediliyor. Devlet, katliamın planlayıcısı ve uygulayıcısı olarak birçok operasyonda olduğu gibi 16 Mart'ta da karşımıza çıkıyor... 16 Mart 1978 ne ilkti, ne de son oldu. Maraş, Çorum, Gazi, Sivas... Son 30 yılda daha birçok katliam gerçekleşti. Ve bunlar tıpkı 16 Mart gibi "faili meçhul" sayılmaya, ya da "münferit" diyerek geçiştirilmeye çalışıldı.

Üniversite öğrencileri ve devrimci gençlik, bu katliamı unutmamalı, unutturmamalı. Bir gün mutlaka katillerinden hesap soracak gücü de ortaya koyacaktır...

Halepçe Katliamı 20. Yılında

1980 yılında, emperyalist ABD'nin desteğini alan Saddam'ın başkanlığındaki Irak, İran'a saldırdı. İran'a saldırının nedeni ise ABD yanlısı Şah'ın devrilerek yerine şeriat düzenini getiren Humeyni rejimini yok etmekte. Savaş boyunca ABD'den aldığı silahlarla savaşı sürdüren Saddam, savaşın 8. yılında 16 Mart 1988'de İran sınırlarını bombaladı. Bu bombardıman sırasında İran sınırında bulunan Halepçe'ye de kimyasal ve gaz bombaları attı. Atılan bombalar sonucu büyük çoğunluğu Kürtlerden oluşan 5 bin kişi öldü. 10 binden fazla kişi ise yaralandı. Kimyasal silahların etkisiyle su ve yiyecekler kullanılamaz hale geldi. Saddam bu saldırıyla, bir yandan İran'la savaşırken bir yandan da Kürtlere bir gözdağı vermek istemişti. ABD ise bu katliamda silahlarını deneme fırsatı bulmuştu. Katliamı yaşayanlar, bu vahşetin boyutunu gözler önüne serdi.

veremedik" diyor ve duyduğu kokuları anlatıyor. "Başlangıçta çöp gibi kötü bir kokuydu. Sonra elma kokusu gibi güzel bir kokuya dönüştü. Ardından yumurta gibi koktu." Pencereden dışarıya baktığında hayvanların sessizce öldüğünü gördü. Dışarıya çıkmaya korkuyorlardı.

"Gözlerimde çok şiddetli bir acı hissettim. Kız kardeşim yüzüme yaklaştı ve 'gözlerin kıpkırmızı' dedi. Sonra çocuklar kusmaya başladılar. Çok fazla acı çekiyorlar ve sürekli ağlıyorlardı. Annem ağlıyordu. Sonra yaşlılar kusmaya başladı." Havada kimyasal bir şeyler olduğunu anladılar ve kaçmaya karar verdiler. Onlar hayatlarını kurtarmışlardı. Ancak, 5 bin kişi elma kokusu salgılayan kimyasal gazlarla öldüler.

Katliamın acısı hala devam ediyor. Saddam, o gün kendisini destekleyen ABD emperyalistleri tarafından işgal edilen ülkesinde asıldı. Asılmasına sebep olan olaylar arasında Halepçe'nin adını bile ağzına almadı Amerika, hala da almıyor. Çünkü kendisinin planladığı bir bombardıman için yargılama yapmak demek, kendisinin mahkum olması demektir.

Kürt halkı, bu katliamın arkasında sadece Saddam'ın değil ABD'nin de olduğunu bilmelidir. Saddam'ın Halepçe'den dolayı yargılanması bile bunu gösterir. Katliamı yapanları ve yaptırımları yargılayacak tek güç, halkın gücüdür. Irak'taki gelişmeler bu gerçeği bir kez daha teyit etmiştir.

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

“Ezilenlerin en ezileni”, ücretli kölelik düzenin iki kere sömürüleni...

Evde, işyerinde, sokakta, üzerine kat kat duvarlar örülen kadınlar!

“Kader” diye dayatılanı aşıp geçtiklerinde iki kat daha güçlü, daha yenilmez olanlar!

Yaşamın yarısını, acıların tümünü tutan elleriniz; ağlamaktan direnmeye geçen gözleriniz; kölelikten özgürlüğe uzanan adımlarınızla, kavganın da yarısını üstleniyorsunuz!

8 Mart sizin gününüz! Dişe diş bir kavga ile elde ettiğiniz büyük gün! Öncü komünist kadınların tüm dünya kadınlarına attettikleri kavga günü!

8 Mart’ı, 8 Mart yapan; işçi-emekçi kadının büyük direnişi, bu uğurda verdiği şehitlerdir. 8 Mart, emekçi kadının kölelikten özgürlüğe doğru attığı büyük bir adımdır. O yüzden de her 8 Mart, emekçi kadının mücadelesini daha da yükselttiği, özgürlüğe giden yolda adımlarını büyüttüğü bir gün olmalıdır!

Bu günü “işçi-emekçi” karakterinden koparıp “kadınlar günü” adı altında burjuva kadınla bir araya getirenler sınıf işbirlikçileridir. Kadının düşmanı olarak, erkeği gösterirler. Böylece kadın sömürsünün altında yatan asıl gerçeği gizlemeye çalışırlar. Amaçları; 8 Mart’ı bir kavga günü olmaktan çıkarmak, kadınların kendi aralarında eğlendiği bir karnavala çevirmektir. Çünkü onların en büyük korkusu, kadınıyla erkeğiyle işçi ve emekçilerin, kapitalizme karşı ayaklanmaları, bu sömürücü ve zorba düzenini başlarına yıkmalarıdır.

Emekçi kadınlar!

Savaşa ve faşizme karşı kavgada ön saflara geçin! Sağlık, emeklilik, eğitim vb. en temel hakların gasplarına karşı mücadelenin başını çekin! Bu mücadeleyi “genel grev genel direniş”le taçlandırmak için tüm öfkenizi sokağa taşıyın! Oğullarınızı Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa yollamayın! Unutulmasın ki, emekçi kadının sahiplendiği kavga yenilmez!

KADIN OLMADAN DEVRİM OLMAZ DEVİRİM OLMADAN KADIN KURTULMAZ!*

1857 yılında Amerika’nın Newyork şehrinde 40 bin dokuma işçisi kadın direnişe geçti. Ağır çalışma koşullarında, 16 saate kadar varan uzun işgünü ve düşük ücretle çalışmak istemeyen kadınlar, Amerikan burjuvazisine karşı dişe diş bir kavga başlattılar. Grevin yaygınlaşmasından korkan burjuvazi, kadın işçileri fabrikaya hapsetti. Ardından çıkan yangında, 129 kadın işçi yanarak can verdi. Tarih 8 Mart’tı...

Kadın işçilerin bedenlerinden yükselen alevler, diğer işyerlerini de sardı ve tüm ülkeyi kapsayan bir yangına dönmüştü.

Yine bir 8 Mart gününde, işgününü kısaltılması ve bazı siyasi haklar için Manhattan iplik işçisi kadınlar, greve gittiler. Polis azgınca saldırdı ve 140 işçi kadın öldürüldü, yüzlercesi tutuklandı.

1910 yılında Kopenhag’ta toplanan Sosyalist Kadınların ikinci konferansında, kadın önderlerden Clara Zetkin, 8 Mart’ın, “uluslararası kadınlar günü” olarak kutlanmasını önerdi. Ve 8 Mart, o günden bu yana dünya emekçi kadınlar günü olarak kutlanageldi.

Her zaman olduğu gibi burjuvazi, işçi-emekçi mücadelesini simgeleyen bir günün yaygınlaşmasını istemedi. Tıpkı 1 Mayıs’a yaptıkları gibi 8 Martı da engellemek için her yolu denediler. Bunu başaramadıklarında ise, onu yozlaştırmayı, içeri boşaltma yöntemlerini devreye soktular.

Bir burjuva akım olan feministler, 8 Mart’ın “emekçi kadın” özünü değiştirmek için çok uğraştı, halen de uğraşmaktalar... Ancak 8 Mart’ı yaratan işçi-

emekçi kadındır. Onu sahiplenip tüm dünyaya yayan, işçi-emekçi kadınların öncüsü sosyalistlerdir. Bu tarihi kimse çarpıtamaz! Bu gerçekleri kimse değiştiremez! Yaklaşık yüz yıldır 8 Mart, emekçi kadınlar günü olarak kutlanmaktadır, bundan sonra da öyle kutlanacaktır...

Bolivyalı bir maden işçisinin eşi olan ve maden işçilerinin mücadelesinde önemli görevler üstlenen, bu yüzden işkenceler gören ve bu işkencelerde çocuğunu kaybeden Domitila Barrio’nun sözleri, 8 Mart’ı burjuva tarzda çarpıtan herkese verilmiş en güzel yanıtır. Hem de BM’nin düzenlediği bir toplantıda söylenmektedir bu sözler. “*Senyora sizi bir haftadır tanıyorum. Her sabah başka bir elbise ile geliyorsunuz. Oysa ben her gün aynı elbiseyi giyiyorum. Zarif bir güzellik salonunda geçirecek zamanı ve harcayacak parası olan biri gibi her gün saçlarınız yapılmış ve yüzünüz makyajlı geldiniz. Her öğleden sonra bu binanın kapısında sizi eve götürmek için bekleyen şoförünüzü ve arabanızı görüyorum. Eminim gerçekten zarif bir eviniz ve komşularınız vardır. Oysa biz madenci eşleri, bize lojman olarak verilen küçük evlerde oturuyoruz. Ve kocalarımız öldüğü, hastalandığı veya işten atıldığı zaman, evi 90 gün içinde terk*

etmek zorundayız. Şimdi senyora söyleyin bana; sizin durumunuzla benimki arasında hiç benzerlik var mı? Siz ve ben bu kadar farklıyken, ikimiz arasında hangi eşitlikten konuşacağız?”

Kadının özgür olduğu tek düzen, ilkel komünal toplumdur. Sınıflı toplumla birlikte kadın “ikinci sınıf” olmuş, “ezilenlerin ezileni” haline gelmiştir. Kapitalizm, kadın emeğini üretime sokarak evin dışına çıkarmışsa da, hem işte hem evde çifte sömürüyü daha da katmerlendirmiştir.

Kadınlar genelde eğitimsiz ve vasıfsız oldukları için çoğu kez kısa süreli, mevsimlik işçi olarak çalıştırılırlar ve aynı işi yaptıkları halde erkeklerden daha düşük ücret alırlar. Sigortasız-sendikasıız çalışma oranı da oldukça yüksektir. Son olarak geçtiğimiz ay Davutpaşa’da yaşanan katliam gibi kazada ölenlerin bir kısmı kadındır ve sigortasız, asgari ücretin bile altında çalışmaktadırlar. Kriz dönemlerinde ise kapı önüne ilk koyulanlar, yine kadın işçiler olur.

Diğer yandan burjuvazi, işçi ka-

dını işten atılmakla annelik arasındada bir tercihe zorlamaktadır. Novemed patronunun kadın işçilerin sırayla hamile kalmasını dayatması, tuvalet iznini bile kaldırması, akıllarda yer edendir. Keza doğum öncesi ve sonrası izinler olabildiğince kısılmakta, zaten yetersiz olan kreş ve emzirme odaları yeni yasalarla kaldırılmaya çalışılmaktadır.

Kadınların çok önemli bir kısmı ise, hala evinin içinde tutsaktır. Üretimden kopartılmış bir şekilde ev işlerine mahkumdur. Bunların evde çalışmasının hiçbir değeri yoktur ve bu yüzden emekleri karşılıksızdır. Oysa eşini-çocuklarını besleyip yeniden işe gönderen, artı-değer üretmesini sağlayan bu göze görülmeyen kadın emegidir.

Emperyalist sistemin ABD’den başlayarak yeni bir krize doğru sürüklendiği günümüzde, dünyada ve ülkede krizin faturası yine işçi ve emekçilere, özelinde ise kadın emekçilere kesilecektir. Buna izin vermemek, krizin faturasını burjuvaziye ödetmek için kadın işçi ve emekçiler, hak gaspına, işsizliğe ve yoksulluğa karşı daha fazla mücadeleli yükseltmeli, erkek işçilerle omuz omuza, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin üzerine yürümelidir!

**Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!
Kadın-Erkek Elele, Mücadeleye!**

* Dergimizin 8 Mart özel sayısidir.

Kadının kurtuluşu sosyalizmededir!

Kadının cins olarak aşağılanması ve köleleştirilmesi, sınıflı toplumlarla başlamış ise, bu kölelikten kurtuluşu da, sınıflı toplumun yıkılmasıyla, yerine sınıfsız toplumun yani komünizmin geçmesiyle olacaktır. Bunun da yolu, devrim ve sosyalizmden geçmektedir.

Dünyadaki ilk sosyalist devrim olan Ekim devrimi, kadının kurtuluşunun da somut göstergesidir. En geniş kadın hakları, sosyalist Sovyetler Birliği’nde yaşama geçirilir. Öyle ki, ilk yazılı yasasını kadına ve aileye ilişkin çıkarılmıştır. Bu yasa, kadın-erkek eşitsizliğini hukuken ortadan kaldırmıştır. Boşanma kolaylaştırılmış, gönüllü birlikteliğe dayanmayan her bağ, köleleştirici ve baskıcı sayılmıştır. Eşler, birbiriyle eşit hale getirilmiş, evlilik rejimi, mal varlıklarının ayrılığına dayalı kılınmıştır. Eşler isterlerse kendi soyadlarını taşıyabilirler, çocuklar ister evlilik içi, ister evlilik dışı olsun eşit haklara kavuşturulmuştur.

Çalışan kadınlar doğum öncesi ve sonrası 16’şar hafta süreyle izinlidir ve ücreti kesintisiz ödenmektedir. Kadını alıklaştıran ev işleri toplumsallaştırılır. Merkezi çamaşırhaneler, komünal mutfaklar, kreşler, anaokulları, çocuklar için yaz kampları yaşama geçirilir.

Sosyalist devlet, kadının kurtuluşu konusunda gösterdiği olağanüstü çabanın karşılığını kültürel ve eğitsel açıdan donatılmış bir toplum olarak alır. Kadınlar, devrim öncesi tüm işçi sınıfının yüzde 24’ünü oluştururken, bu rakam 1930’da yüzde 33’e çıkar. İşçi üniversiteleri açılır ve buna devam eden kadın sayısı on yıl içinde yüzde 16’dan yüzde 30’a çıkar. Bilim ve tekniğin tüm dallarında öğretim gören kadın sayısında büyük artış olur. Örneğin 1932 yılında tıp fakültelerinde öğrenim gören kadınlar, tüm öğrencilerin yüzde 68’ini oluşturur. 1940 yılında 12 kadın Sovyet Bilimler Akademesinde araştırmacı olarak çalışmaktadır. Hükümet ve parti çalışmalarının yönetici mevkilerinin yüzde 28’inde kadınlar bulunmaktadır. Çeşitli cumhuriyetlerdeki birçok örgütün seçimle işbaşına gelen yerlerde 500 bin civarında kadın görev almıştır.

Bu değişiklikler sadece rakamsal bir değişiklik değildir. Bunlar aynı zamanda koyu bir gericiiliğin yıkılması anlamına gelmektedir.

Sosyalizm kadını nihai kurtuluşa götüren yolu açmıştır. Onu tam kurtuluşa götürececek toplumsal ve ekonomik önlemlerin uygulanması, bunun toplumun en ücra köşelerine kadar yaygınlaştırılması, bu çabaların sürekli kılınmasıdır. Sosyalist Sovyetler Birliği bunu başarmıştır.

Ludwigshafen'daki yangının ardından

3 Şubat'ta sırf Türkiyelilerin oturduğu apartman kül oldu. Faciada 9 kişi yaşamını kaybetti. Yangının birçok nedeni olabiliyordu, ancak yetkililerden gelen alelacele açıklama gündemin ana maddesiydi. Yangında yaşanan dram herkeste şok etkisi yaratmıştı. Ancak bu durum uzun sürmedi, ölenler "unutuldu" ve Alman basınında tartışmalar bir türlü "entegre" olamayan Türkler ve Erdoğan'a endekslendi. Türk burjuva medyası, sansasyon haberler vererek trajini arttırmaya çalıştı, Türk politikacılar yangın yerini boy gösterilerine dönüştürdüler.

Aradan geçen onca güne rağmen devlet yetkilileri, yangının çıkış nedenine dair herhangi bir sonuca ulaşmadıklarını açıkladılar. Bu açıklamalar yapılırken 15 Şubat'ta Almanya'nın Tuttlingen adlı kasabasında sırf Türkiyelilerin oturduğu bir ev daha ateşe verilmişti. Gece vardiyasından dönen bir işçi, yangını görmüş ve yeni ölümleri engellemiştir. Polis hemen evin kundaklandığını ancak olayın arkasında yabancı düşmanlığının olmadığını açıkladı. Tamamen yanan bina aynı Ludwigshafen'daki bina gibi tahtadandı. 18 Şubat'ta Marburg yakınlarında yine Türklerin oturduğu bir ev ateşe verilmişti. Evin hanımı yangın kokusu aldığı için evi kontrol etmiş ve evin dış cepheden yandığını görerek yeni ölümlerin önüne geçmişti. Olaydan birkaç saat önce evin duvarına yabancı düşmanı sloganlar yazılmış ve iki erkek, yabancı düşmanı sloganlar atarak kaçarken komşular tarafından görülmüştü. Bu evin özelliği de tahtadan olması ve sadece yabancılara bu apartmanda oturmasıydı.

Yabancı ve Yahudi düşmanlığı örtbas ediliyor!

Yangının ardından Ludwigshafen'de ve diğer bölgelerde, yangına dair öfke büyüktü. Bir Türk yangın sonrası bir itfaiyeciye saldırmış, gerginlik artmıştı. İtfaiye, Türk burjuva medyasının yazdığı gibi "geç" gelmemişti. Karnaval dolayısıyla hazırda bekleyen itfaiye haberi alır almaz 2 dakika içinde olay yerindeydi, ancak itfaiyeye geç haber verilmişti. Görevli acil müdahale ekibi, "en basit bir kazada bile bize hemen telefonlar yağıyor, ama yangında haber bize hem geç ulaştı hem de topu topu 7 telefon geldi" diyor. Bunun nedeni üzerinde kimse durmuyor.

Bardağı asıl taşıran ve gerginliği arttıran ise, Alman politikacıların, yangının hemen ardından "olayın arkasında yabancı düşmanlığı yok" açıklamaları oldu. Bu sözler, '90'lı yıllarda ilticacı yurtları yanan yapıların açıklanmalarının aynısıydı. Bir kez daha olayların hızlı bir şekilde ört bas edilmesiyle karşı karşıya kalındı. Yangının nedeni, yabancı düşmanlığı olmayabilir de, ancak yabancılara saldırıların giderek arttığı, yabancı ve Yahudi düşmanlığının yükseldiği bu süreçte, akla ilk gelmesi ve araştırılması gereken de, olayın arkasında yabancı düşmanlığının olup olmadığıdır. Son yıllarda Almanya'da tanık olunanlar ise, bunun tam tersi. Örneğin gündüz gözü tüm bir kasabanın gözü önünde neo-Naziler, bir

grup Hintliyi önlerine katıp av gibi kovalamaya başlıyor, kasaba halkından kimse yardımına koşmuyor ve kasabanın Belediye Başkanı, "olayı araştırıyoruz, bunlara hemen yabancı düşmanları demek doğru değil" açıklaması yapıyor. Almanya'nın bazı bölgelerinde yabancılara ve Yahudilerin anıtlarına, ibadet yerlerine saldırının olmadığı gün yok gibi. Ancak bu olaylar genelde istatistiklere "adli vaka" olarak geçiriliyor.

"Türkler bize neden güvenmiyor?"

Alman medyasının büyük bir bölümü ve birçok Alman politikacısı, olaylara karşı Türklerde gelişen öfkeyi "şaşkınlıkla" karşıladılar. Türk burjuva medyasının sansasyon haberlerini ve Başbakan Erdoğan'ın Köln'de asimilasyon üzerine yaptığı konuşmayı da bulunmaz bir fırsat olarak görerek, saldırıya geçtiler. Neden Türkiye'den olayı araştırmak için bir ekip geliyormuş, Türkler Almanya'da yaşadıkları halde Alman makamlarına nasıl güvenmezlermiş vb. vb...

Televizyon programlarına Avukat Seyran Ateş gibi düzenin yalakalarını çıkararak da, onun ağzından Türklerin, Almanlardan ne kadar nefret ettiğini söyleyip olayları tersine çevirmiş oldular. Artık tartışılan; yabancı düşmanlığı değil, yangında cayır cayır yanan çocuklar değil, Türklerin Almanlardan ne kadar nefret ettiği ve niye bir türlü Alman toplumuna uyum sağlamadığı... Yangınla ilgili artık tartışılan tek konu, uyum sorunu oldu. Sanki bu insanlar uyum sağlamadığı için ölmüştü, belki de istenmeden ima edilen tam da buydu.

Alman burjuvazisi

3. kuşak vasıfsız işsiz gençleri istemiyor!

Göçmenler ve Avrupalıların "yerlileri" arasındaki uçurum gittikçe derinleşiyor. Göçmen derken şu dönem kast ettiğimiz, daha çok müslüman kökenli ülkelerden gelenler yani Türkiyeliler ve Araplar.

Bunda, 11 Eylül sonrası gelişmeler önemli bir yer tutarken, burjuvazi için asıl sorun, vasıfsız işgücü fazlalığı. Avrupa Birliği'nin genişlemesi ile birlikte ucuz işgücü Polonya'dan, Romanya'dan, Bulgaristan'dan yeterince geliyor. Bunlar herhangi bir hakka sahip olmadığı için Almanya'da, Türkiyelilerin asla çalışmayacağı koşullarda çalışıyorlar ve ancak çalıştıkları sürece oturum alabiliyorlar, üstelik hiçbir sosyal haktan yararlanamıyorlar. Halbuki Türkiyeliler, geçmişte Almanya ve Türkiye arasında yapılan anlaşmalar nedeniyle imtiyazlılar. Hele 3. kuşak Türkiyeliler, hemen hemen tüm haklara sahipler. ('60'lı yıllarda gelen işçiler çalışmadıkları sürece oturum alamıyorlardı, sosyal yardım gibi haklardan yararlanamıyorlardı vb.)

Ludwigshafen'de çıkan yangında, yanarak ölmemesi için balkondan aşağıya atılan bebeğin görüntüleri, yaşanan acının ve çaresizliğin belleklerle kazınan görüntüsüydü.

Ocak ayında yapılan Hessen eyaletinin seçimlerinde Hristyan Demokrat Parti adayı Koch, suç işleyen yabancı gençlerin sınırışı edilmesini, uyum sağlamayan, yani Alman standartlarına göre yaşamayan yabancılara artık burada yaşamak isteyip istemediğine karar vermesini vb. söyledi. (Alman standartlarının ne olduğunu bilen de pek yok ancak Koch, çöplerin nasıl ayrıştırılarak ayrı ayrı çöp torbalarına konması gerektiğine dair bir örnek verdi) Böylece yabancı düşmanı bir kampanya ile seçimleri kazanmak istedi. Hessen eyaletinde Koch seçimleri kaybetti. Bu, bu tarzda seçim kazanmak isteyen politikacılara bir dersti, ancak yabancı düşmanlığını seçim malzemesi olarak kullanmak isteyen politikacıların sayısındaki artış, yakın süreçte yabancılara iyi şeylerin beklemediğine önemli bir işaret.

Yangınların arkasında

emperyalist burjuvazinin planları var

'90'lı yılların başında, duvarın yıkılmasının ardından, peş peşe yangınlar çıkmıştı. İltica yurtları ateşe veriliyor, yakanlar değil yananlar sanık sandalyesine oturtuluyordu. '92'de Mölln'de evler ateşe verildi, '93'te Solingen'de yabancı düşmanlığı en yüksek noktasına ulaştı, 5 kişi yanarak can verdi.

Solingen'in hemen ardında Almanya'da göç yasalarında önemli değişiklikler yapıldı, iltica yasasının içi boşatıldı ve bugün sonuçları ağır bir şekilde yaşanan yasaların temeli atıldı. Yani burjuvazi, yabancı düşmanlığını, göçmenlere karşı daha ağır yasalar çıkarmak için kullandı. Yarın, Ludwigshafen yangının sebebi nasıl açıklanırsa açıklansın, örülen süreç, '90'lı yıllara benzeyen bir süreç olacaktır.

Göçmenler için önemli olan ise, Solingen'i sadece yanan evle hatırlamamak, olayların arkasında burjuvazinin saldırısını görebilmek. Solingen yangınının ardından onbinlerce Alman, saldırılara karşı eylemlere katıldı, meşaleler yaktı, mum ve çiçekler saldırıların olduğu yerlerden eksik olmadı.

Bugün de güvenilmesi ve örülmesi gereken, bu tür birliktelikler, ortak duruşlar...

Almanya PDD

ABD seçimlere hazırlanıyor Obama'nın yıldızı parlıyor

ABD seçimleri, önümüzdeki Kasım ayında gerçekleştirilecek. Ancak seçimler öncesinde, partilerin aday belirleme çalışmaları, eyaletlerde yapılan ön seçimlerle sürüyor.

Eyaletlerdeki seçimler henüz bitmemiş olmasına rağmen, Cumhuriyetçi Parti cephesinden adayın kesinleşmiş olduğunu söyleyebiliriz. John McCain, seçimlerin büyük çoğunluğunu kazandığı için, yazın yapılacak parti kongresinde Cumhuriyetçilerin başkan adayı olmayı garantiledi.

Demokrat Parti cephesinde ise Hillary Clinton ile Barack Obama arasında kıran kırana bir yarış sürüyor.

ABD seçim sistemi görünürde demokratik

ABD'de seçim sistemi, ön seçimlere dayalı biçimde işliyor. Yaklaşık iki yıldır, partilerin adaylarının kim olacağı konusunda yarış başlamış durumda. Seçimler, önce eyaletlerde yapılıyor ve partilerin delegeleri seçiliyor. Delegelerin beşte dördü bu ön seçimlerle, "süper delege" adı verilen beşte biri ise, atama yoluyla belirleniyor. Başkan adayı delegeler seçiyor. Eğer bu seçimle aday netleşmezse, parti kurultaylarına kalıyor. Seçilen aday, partinin başkan adayı olarak Kasım ayında yapılacak seçimlerde diğer partinin adayı ile yarışıyor.

Bu kadar çok seçimin yapılması, demokrasinin işletildiğinin kanıtı olarak gösteriliyor. Oysa ABD'li tekeller kimi isterse ön seçimleri o kazanıyor. Başkanlık seçimlerine de genel olarak, kazanacağı kesinleşmiş biçimde giriyor. Zaman zaman son ana kadar yarışın sürdüğü durumlar da olmuyor değil. Ancak bu seçimlerde, tercihler şimdiden yapıldı, sonuçlar büyük oranda netleşti.

ABD seçimlerini kazanmada en önemli unsur, bağış toplama düzeyi. Gerek ön seçimleri, gerekse de başkanlığı kazanacak olan aday, en fazla bağışı toplayan aday oluyor. Çünkü seçim kampanyaları çok büyük paralarla örgütlenebiliyor ve kampanyası yeterince görkemli olmayan, daha baştan yarıştan düşüyor. En şaşıla kampanyayı örgütleyen, seçim kampanyasında en fazla parayı harcayan ve doğal olarak kampanyası için en fazla bağışı alan aday ise seçimleri kazanıyor.

Geçtiğimiz Eylül ayında, Barack Obama'ya 7 ve 8 yaşında iki çocuğun toplam 4 bin 600 dolar bağışlaması, seçim kampanyalarında bağış konusunun ne kadar büyük bir çarpıklık taşıdığını gözler önüne serdi. ABD yasalarına göre, 2 yaşından büyük olmak, bağış yapmak için yeterli. Yasada aranan şart, bağışın "bilinçli" yapılması. 2 yaşındaki, hatta 8 yaşındaki bir çocuk, nasıl bir "bilinç"le bağış yapıyor, ailesinden para alarak bağış yapması ne kadar "bilinçli" bir hareket oluyor ve ailesi neden onun adına ayrıca bağış yapma ihtiyacı duyuyor, bu da ayrı bir konu. Seçim sisteminin ne kadar antidemokratik ve çarpık olduğu, sadece bu bağış toplama yön-

temi üzerinden bile ortaya çıkıyor.

Tekellerin yaptıkları bağışlar üzerinden, onların kimin kazanmasını istedikleri de ortaya çıkıyor. ABD'li silah tekelleri Lockheed Martin, Boeing, Northrop Grumman, General Dynamics ve Raytheon, Cumhuriyetçi adaylara da bağış yapmakla birlikte, asıl olarak Demokrat adaylara çok büyük miktarlarda bağış yapıyorlar. Banka ve finans kurumlarının da asıl tercihi, Demokrat adaylardan yana. Merrill Lynch ve Credit Suisse Cumhuriyetçi adayları desteklerken, Goldman Sachs, Citigroup, Morgan Stanley, Lehman Brothers, JP Morgan gibi en büyük tekeller, Demokratların arkasındalar. Bu nedenle, Demokrat adayların topladıkları bağışlar, Cumhuriyetçilerin topladıklarından kat kat fazla. Şubat ayının başında ise, Demokrat ve Cumhuriyetçi adayların topladıkları toplam bağış miktarı 500 milyon doları aşmış durumdaydı.

Silah tekelleri başlangıçta Clinton'u destekliyorlardı, ancak tercihlerinin bugün artık Barack Obama'dan yana döndüğü belli oluyor. Hillary Clinton'un seçim kampanyasını yürütecek bağış bulmakta zorlandığı, bu nedenle kampanyalarının daha da sönükleşmeye başladığı yönünde haberler gazetelerde yer almaya başladı. Bu durum eyaletlerdeki seçim sonuçlarına da yansdı. Uzunca bir süre başabaş giden seçimlerde, artık Obama öne geçmeye başladı. Şubat ayı sonunda Barack Obama'nın seçilen delegelerinin sayısı 1354'e ulaştı, Clinton'un delegelerinin sayısı ise 1263 civarında kaldı. Demokrat Parti'den başkan adayı seçilebilmek için 2 bin 25 delegenin oyunu almak gerekiyor. Ve bundan sonraki eyalet seçimlerinde de Obama'nın önde gideceği, bu delege sayısına ulaşacağı düşünüyor.

Seçimin favorisi Obama

ABD'li silah tekellerinin tercihi, bu seçimlerde Cumhuriyetçilerin değil, Demokratların kazanması yönünde. Cumhuriyetçiler, Bush'un iki dönemlik başkanlık sürecinde oldukça yıprandılar. Geleneksel olarak azınlıkların, siyahların, aydınların ve 'solcuların' oylarını alan Demokratların seçimleri kazanarak, tıkanan sisteme bir soluk borusunu açmasını istiyorlar. Gelecek dönemin başkanı olarak önce Hillary Clinton'a destek vermişlerdi. Ancak bugün Obama önde gidiyor.

Demokrat Parti, genel olarak savaşa mesafeli bir duruş içinde olmuştur. Irak savaşının başından itibaren, kimi zaman savaş karşıtı, kimi zaman da sessiz bir görüntü izlediler. Ancak Cumhuriyetçiler kadar savaş yanlısı görünmemeye, bu nedenle savaş karşıtı Amerikalıların oylarını kaybetmemeye özen gösterdiler. Ancak bugün gelinen aşamada, Demokratlar da daha savaşçı bir görüntü veriyorlar. ABD ekonomisinin yaşadığı tıkanma ve büyük bir tehdit olarak giderek derinleşen kriz, savaşın genel olarak hız kazanmasını, İran savaşının da gündeme gelmesini kaçınılmaz hale getiriyor. Bu da başkan adaylarının söylemlerine yansıyor.

Clinton, başından itibaren İran'a askeri müdahaleyi destekleyici açıklamalar yaparak, silah tekellerinin nezdinde avantaj sağlamıştı. Bugün de aynı çizgisini sürdürüyor. Son seçimlerin arkasından, Obama'nın gerisine düşmüş olmasına rağmen, "bugün ihtiyacımız olan bir başkomutandır" diyerek, kendisinin ABD'nin gireceği yeni savaşta başkomutanlık görevine hazır olduğunu belirtiyor.

Ancak Obama, Clinton kadar net savaşçı söylemler kullanmasa bile, yeni dönem için daha uygun bir başkan adayı olarak görülüyor. Öncelikle Obama'nın Kenya'ya uzanan kökeni, ailesinde Müslümanların olması ve kendisinin siyah teni öne çıkıyor. "İslamcı terörizme" karşı bir savaş başlatan ABD'de, Müslüman bir aileden gelen bir başkan, ABD'nin genel olarak İslama karşı olmadığını vurgulamak için bulunmaz bir fırsat. Siyah olması da, ABD'nin ne kadar demokratik bir ülke olduğunun, azınlıkların da devlet içinde yer bulabildiğinin bir göstergesi olacak ve "ulusal birlik" mesajını kendi şahsında somutlayabilecek. Bush hükümetinde Powell ve Rice gibi siyahların en üst kademelere kadar gelebilmişlerdi, ancak ABD'de siyahlara yönelik baskılar bitmemişti. Yani siyah birilerinin devlet yönetiminde yer alması ile devletin azınlıklara yönelik saldırganlığı birbirinden çok farklı konular. Ama yine de ABD tarihinde ilk defa siyah bir başkan adayının seçilmeye bu kadar yakın hale gelmesi, ABD'deki azınlıklar ve demokrat kitleler üzerinde olumlu bir etki yaratıyor. Obama da bu durum üzerinden prim sağlamak için uğraşıyor, "değiştirebiliriz" gibi kitleler için cazip bir slogan kullanarak oylarını artırıyor.

Obama'nın ekonomi alanında tutarlı bir politikası, savaş konusunda somut bir söylemi yok. Irak'a ilişkin olarak "girmek konusunda ne kadar dikkatsiz davranırsak, çıkmak konusunda o kadar dikkatli davranmalıyız" gibi son derece belirsiz ve aslında savaşa devam olarak yorumlanabilecek bir ifade kullanıyor. Hem savaşı eleştiriyor, hem de ABD'nin daha güçlü bir orduya sahip olması gerektiğini savunuyor.

Bugün ABD, ekonomik, siyasi ve askeri çok ciddi sorunlarla boğuşmaktadır. Irak savaşını yöneten Bush yönetimi fazlasıyla yıpranmıştır. Hem ABD'nin içinde bulunduğu sorunlarla baş edebilmek, hem de savaşa yeni cepheler açabilmek için kitlelerin desteğini kazanacak yeni bir yüze, karizmatik bir "lider"e büyük bir ihtiyaç duymaktadır ABD'li tekeller. Daha bugünden geniş kesimleri etkilemeyi başaran, hatta 3,2 milyon üyeli iki önemli sendikanın (Birleşik Gıda ve Ticaret İşçileri Sendikası ve Uluslararası Hizmet Çalışanları Sendikası) desteğini kazanan genç Obama'nın, ABD'nin yeni başkanı olması ihtimali oldukça yüksektir.

Kosova Meclisi, 17 Şubat tarihinde yaptığı toplantıda, BM kararı olmamasına rağmen bağımsızlığını ilan etti. Böylece Yugoslavya'nın dağılmasının arkasından, Slovenya, Hırvatistan, Bosna Hersek, Karadağ, Makedonya, Voyvodina gibi ülkeleri izleyerek bağımsızlığını ilan eden son devlet Kosova oldu. Ancak diğer devletlerden farklı olarak, Kosova tek yanlı olarak Sırbistan'dan bağımsızlığını ilan etti. Bu durum, bağımsızlığın kabul edilmesinin sancılı bir süreç olarak işleyeceğinin göstergesi oldu.

Emperyalizme bağımlı "bağımsızlık"

1990'lı yıllarda Yugoslavya emperyalistler tarafından parça parça kopartılırken, Kosova da sorunlu bölgelerden biri olarak kendini göstermişti. Sırbistan'la kendi başına mücadele edemeyen Kosova, 1999 yılındaki NATO harekatiyle birlikte Sırbistan'dan kopmayı başardı. Ancak devlet olmayı başaramadı. Kosova, güvenliği NATO'ya, siyasi statüsü BM'ye bağımlı, kağıt üzerinde ise Sırbistan sınırları içinde kalan bir belirsizliğe mahkum edildi.

Aradan geçen 8 yıl, Kosova-Sırbistan sorununun her vesileyle gündeme gelişine tanıklık etti. Kosova bağımsızlığını ilan etmek istiyordu, Sırbistan ise buna izin vermeyeceğini açıkça belirtiyordu. Ve elbette ki, Kosova ve Sırbistan'ın değil, arkalarında bulunan emperyalistlerin güçler dengesi nedeniyle bir sonuca varılamadı. Emperyalistler, Kosova üzerinden bir sorun yaşamak istemedikleri için, bugüne kadar sürüncemede bırakıldı.

Bugün ise, Kasım 2007'de Kosova'da yapılan seçimleri Haşim Taci'nin, Ocak 2008'de Sırbistan'da yapılan seçimleri Boris Tadić'in kazanmasının arkasından, Kosova bağımsızlığını ilan etti. Böylece 18 aydır, ABD-AB-Rusya arasında Kosova'nın statüsünü belirlemek için yürütülen görüşmelerin sonuçsuz biçimde dağılması sonrasında, Kosova kendi hamlesini yapmış, bağımsızlık ilanını gerçekleştirmiş oldu.

Bağımsızlık ilanı için Sırbistan'ın seçimlerinin beklenmesinin nedeni, AB yanlısı görünen Boris Tadić'in kazanması durumunda, Sırbistan ile bir anlaşmaya varılması ihtimaliydi. Bu durumda, Kosova'nın bağımsızlık ilanının, bir krize yol açmadan gerçekleştirilmesi isteniyordu. Ancak, ne kadar AB yanlısı olsa da, Tadić de Kosova'nın bağımsızlığı konusunda kesin olarak karşı cephede yer alıyordu. Diğer taraftan, yeni başkanın kimliği ne olursa olsun, Sırbistan'ın Rusya ile geleneksel bağlarının bir günde değişmesi de beklenemezdi. Bu nedenle, Tadić'in seçilmesi durumu değiştirmede, Sırbistan'ın AB üyeliğinin hız kazandırılacağı vaadi de etkili olmadı, Sırbistan Kosova'nın ayrılmasını kesinlikle kabullenmeyeceğini ilan etti.

Kosova'nın tam bağımsızlığını ilan etmesi için 120 günlük bir geçiş süreci belirlendi. Bu süreçte 2 bin kişilik AB polisi ve adli ekip konuşlandırılacak, 16 bin kişilik NATO gücü güvenliği sağlayacak, bir AB görevlisi (sömürge valisi), hükümetin aldığı kararları denetimden geçirecek. Bu geçiş döneminin ardından Kosova yeni bir anayasa kabul edecek.

Kosova, bağımsızlık ilanını açıklarken, milli marşı olmadığı için AB'nin resmi marşını (Bethoven'in 9. Senfonisi) çaldı, kendi bayrağı son dakikada yetiştigi için Arnavutluk bayrağını açtı. Adına "Bağımsızlık Bildirgesi" denilen metin, bağımsızlıktan değil, ABD

Kosova'da ABD'nin icazetiyle "bağımsızlık"

ve AB'ye, NATO'ya tam bağımlı ve uyumlu olacağından sözediyordu. ABD ve AB bayraklarıyla, '99 NATO harekatiyle gerçekleştiren Clinton'un posterleriyle "bağımsızlık" kutlaması yapıldı. Zaten kutlamalar için harcanan 1 milyon Euro da AB ve ABD'den gelmişti.

Neden Kosova, neden bugün?

Kosova, nüfusun yarısı günlük 1.45 dolarlık yoksulluk sınırının altında yaşayan, işsizlik oranının yüzde 44 olduğu, kendi üretimi, ekonomik kaynakları olmayan bir ülke. Elektrik, sıcak su gibi en temel altyapı hizmetlerinden bile yoksun. Bugüne kadar, ABD ve AB'den aldığı yardımla ayakta kaldı. Yani Kosova kendi başına ayakta durma gücünden yoksun 2 milyon nüfuslu küçük bir ülke. Bununla birlikte, yolsuzluklar öylesine boyutlu ki, halkın yönetime güveni epeyce azalmış durumda. Öyle ki, bağımsızlık hazırlığı içinde gerçekleştirilen son seçimlere katılım oranı yüzde 40 civarında kaldı.

Ancak bu küçük ülkenin çok büyük bir misyonu var: Balkanların ortasında bir ABD üssü olmak. Kosova'nın Urosevac kasabası yakınında kurulu büyük bir askeri üs olan Bondsteel Kampı, ABD açısından çok büyük bir önem taşıyor. Burası Avrupa'daki en büyük ABD askeri üssü olma niteliğini taşıyor ve üsün içindeki gözaltı merkezi için, "Guantanamo'nun küçük bir versiyonu" deniyor.

Kosova sadece Guantanamo benzeri bir işkence merkezini barındırmakla kalmıyor, ABD'nin Rusya'ya karşı kurmak istediği füze kalkanı projesi için de oldukça önemli bir yer tutuyor. ABD bu kalkanı Polonya ve Çek Cumhuriyeti'ne kurmak istiyordu. Rusya'ya karşı bir savaşta en elverişli sınırı buradan çekebiliyordu. Ancak hem her iki ülkede kalkan karşıtı gelişen kitle muhalefeti, hem Polonya'da yönetimin değişerek ABD'ye mesafeli duran yeni bir yönetimin gelmesi, hem de Rusya'nın bu ülkelere verdiği gözdağı ve tehditleri yüzünden bu konuda çok fazla yol alamadı. Bu durumda Kosova'nın da bir seçenek olarak durması ABD'nin işini kolaylaştırıyor. Bu nedenle ABD, Kosova'nın artık daha fazla belirsizlik içinde kalmasını istemiyor, bağımsızlık sonrası daha

rahat hareket etmek istiyor.

Ocak ayında basına sızdırılan bir belge, bu bağımsızlığın ilanını ABD'nin nasıl organize ettiğini çarpıcı biçimde gösteriyor. 1 Ocak 2008'de AB Konsey Başkanlığı'nı üstlenen Slovenya ile ABD Dışişleri Bakanlığı arasında Aralık 2007'de Washington'daki Slovenya Büyükelçiliğinde gerçekleştirilen bir toplantıda, Kosova'nın bağımsızlık ilanı ayrıntılı biçimde planlanıyor. Rusya'nın baskısının nasıl boşa çıkartılacağı, Slovenya'nın başkanlık sürecinde neler yapması gerektiği, Kosova Parlamentosu'na ne tür direktifler verileceği, Kosova'nın ilanının neden bir Pazar günü yapılması gerektiği (Rusya'nın BM'ye itiraz etmesi için zamanının olmayacağı gerekçesiyle), Japonya, Türkiye ve Arap ülkelerinde Kosova'nın tanınması için güçlü lobi çalışmalarının yürütülmesi gibi konular konuşuluyor.

Kosova, kendi ne kadar küçük bir ülke olursa olsun, ABD açısından çok büyük bir stratejik önem taşıyor. Bu nedenle Rusya'ya rağmen Kosova'nın bağımsızlığını ilan etmesine izin verildi.

Bağımsızlık olaylı başladı

Kosovalı Arnavutlar, kendi kutlamalarını yaparken, dünyanın geri kalanı ikiye ayrıldı. ABD, Almanya, Fransa, AB'nin 17 ülkesi, Arnavutluk, Türkiye, Afganistan gibi ülkeler, Kosova'nın bağımsızlığını hemen tanıdılar. Kendi içinde sorunları, ayrılıkçı talepleri olan ülkeler ise, tanımayacaklarını açıkladılar. Bask ve Katalan halklarıyla sorunlu olan İspanya, 23 ülke ile diplomatik bağı olan Tayvan konusunda endişeli olan Çin, 1999'da Doğu Timor'u kaybeden Endonezya, 25 yıldır Tamillerle savaşan Sri Lanka, KKTC'nin de tanınmasından korkan Güney Kıbrıs Rum Kesimi gibi ülkeler, Kosova'yı tanımaktan uzak durdular. Keza, Sırlar ve Rusya ile Ortodoks bir bağa sahip olan Yunanistan, Bulgaristan, Slovakya ve Romanya da tanımayacaklarını açıkladılar. Sırbistan, Kosova'yı tanıyan ülkelere elçiliklerini çekmeye başladı.

Sırbistan ile birlikte en büyük tepki, doğaldır ki Rusya'dan geldi. Rusya Devlet Başkanı Putin, bağımsızlığını ilan ettiği halde uluslararası kamuoyu tarafından tanınmayan KKTC'yi örnek gösterdi. Keza, Gürcistan sınırları içinde olduğu halde bağımsızlıklarını ilan eden ama tanınmayan, hatta Rusya'ya katılmak istediklerini açıklayan Güney Osetya ve Abhazya'yı, Moldova sınırları içindeki Rus nüfus nedeniyle sorunlu bulunan Transdinyester'i öne sürdü. Ve Kosova ile ilgili olarak, gerekirse kuvvet kullanabileceklerini açıkladı. Bu arada, Sırbistan'da Kosova'ya ve Kosova'yı tanıyan ülkelere karşı eylemler yapılmaya başlandı. ABD Büyükelçiliği, bu eylemler sırasında yakıldı.

Daha ilk anda ortaya çıkan gelişmeler bile, bu bağımsızlık ilanının, önemli siyasal çalkantılara başlangıç oluşturacağını gösteriyor. Baskı altındaki ezilen ulusların bağımsızlık hakkı emperyalistler tarafından gerçekleştirilebilecek bir talep değildir. Bağımsızlık, emperyalizme daha fazla bağımlılık anlamına geliyorsa, bu, Kosova halkı için de bir çözüm değil, daha kapsamlı sorunlar, daha sıkıntılı bir dönem anlamına gelecektir.

Son yıllarda adeta moda haline gelen, sömürgeci güçlerin sömürge halklarına yaptıkları zulümden dolayı özür dilemelerine bir yenisi daha eklendi. Bu kez Avustralya Başbakanı, kıtanın yerli halkı Aborjinlerden özür diliyordu. Şubat ayında gerçekleşen seremoniyle, İngiliz sömürgecilerin 200 yıllık yönetimi sırasında yerli halka karşı yapılan haksızlıklar ve işlenen suçlardan dolayı özür dileniyordu. Ve bu özürün ülkedeki siyah ve beyaz toplumlar arasındaki uçurumu aşma yolunda bir adım olması isteniyordu.

Bu iş bu kadar basit miydi gerçekten? Bir özür ile yapılan soykırım ve asimilasyon politikası unutulabilir miydi? İşlenen suçlardan bir özür ile sıyrılmak mümkün müydü?

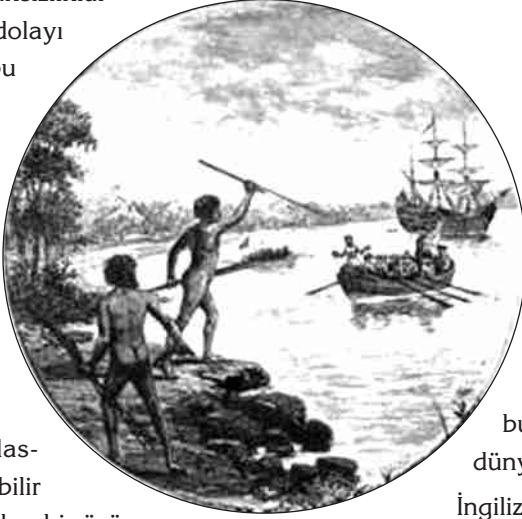
Geçmişin sömürgeci mirasını bugüne taşıyan günümüzün emperyalistleri, tıpkı Avustralya'da olduğu gibi özrü de koşullu yapıyordu. Özür diledikleri halklara, herhangi bir tazminat istememe şartı getiriliyordu. Yani ekonomik olarak herhangi bir yükümlülüğe girmemeye dikkat ediliyordu. Yüzyıllar boyunca yeraltı-yerüstü zenginliklerini sömürdükleri halkların, kuru bir özür ile yetinmesi isteniyordu. Adeta "özrü kabahatinden büyük" sözünü kanıtlarcasına.

* * *

'Beyaz adam' Avustralya'ya 18. yüzyılda geldi. 1770 yılında Kaptan James Cook, Avustralya'nın doğu sahillerini Büyük Britanya adına ele geçirdi ve burayı Yeni Güney Galler (New South Wales) olarak isimlendirdi. Sömürgeciler gelmeden önce yaklaşık 1 milyon Aborjin yaşıyordu. Onların, topraklarını, çocuklarını elinden aldı, talan etti, katliam yaptı. 250 farklı dili, kültürlerini, köylerini yok etti. 1788 yılı ile 1900 yılları arasında yerliler, maruz kaldıkları hastalıklar, topraklarının kaybı ve kendisini kıtanın efendisi ilan eden beyaz adamdan gördükleri şiddet sonucu nüfuslarının yaklaşık %90'ını kaybettiler.

Yeraltındaki zengin altın ve kömür madenleri keşfedilmeden (bu 19. yüzyılın ortalarında keşfedildi) önce uçsuz bucaksız çölleri, balta girmemiş ormanları, 'barbar' yerlileriyle bu topraklar, İngiltere için hiç de yaşamaya uygun, cazip alanlar değildi. Ve İngiltere burayı bir 'açık cezaevi' olarak kullanmaya karar verdi. İngiliz zindanlarını doldurup taşıran ve 'iflah olmaz' gözüyle bakılan mahkumlar gemilere doldurulup Avustralya'ya gönderildi. Böylece hem zindanlarda yeni suçlular için yer açılmış oluyordu, hem de uzun ve ağır hapis cezaları alanlar için çok ağır koşullarda bir cezaevi ortamı yaratılıyordu. Üstelik bu 'cezaevi', İngiltere için bedavaya geliyordu. 'Dünyanın öbür ucundaki' bu 'cezaevi'nin gardiyanı

Aborjinler'den dilenen "özür"

da, duvarı da, kilidi de okyanustu. İngiltere, herbiri diğerinden beter suçlardan mahkum bu insanları, başlarına birkaç tane asker bırakarak, buraya attı. Onlar da tümüyle kendilerine bırakılmış bu alanda, yerli halk Aborjinler'in dünyasını yağmalamakla işe başladılar.

İngiliz hükümeti, bu mahkumları affettiğini ve adaya yerleşip orada yaşayabileceklerini açıkladığında, Aborjinler'in yaşam alanları çoktan 'parsellenmiş', kendileri köleleştirilmiş, yeni melez bir 'üçüncü ırk' doğmuştu bile. Hükümet görevlileri de kendi 'yasa'larını buraya taşımaya başladılar. Bunlardan biri de çocukların ailelerinden alınarak İngiliz ailelerine 'besleme' olarak verilmesi yasasıydı.

Kendilerini 'Aborjinlerin koruyucusu' olarak tanımlayan sömürgeciler, yerlilerin çocuklarını ailelerinden zorla alarak kamplara kapatıp onları 'beyazlaştırma' operasyonunu gerçekleştirdi. Çeşitli roman ve filmlere de konu olan bu büyük dram ve vahşet karşısında yerli halk, son derece çaresizdi. Daha ilkel komünal toplumun anaerkil düzenini yaşamakta olan yerliler, kapitalizmin 'yasa'ları, 'ahlak'ı, 'İsa'sı, 'sınıflar'ı ve her türden sömürme yöntemlerine karşı duracak güçten, birikimden yoksundular. Onbinlerce yıl boyunca sınıfsız sömürsüz bir dünyada barış içinde yaşamış insanlar, birden bire birkaç bin yıl ve üç toplumsal sistemi atlamış, kapitalizmin sömürü ve talan dünyasıyla yüz yüze gelmişlerdi. Binlerce yıldır yaşanan sömürü de, sömürüye karşı başkaldırı ve direnme geleneği de onlara yabancıydı.

ABORİJİN DUASI

Her şey yeterli olsun! Seni ayakta tutmaya yetecek kadar güzelliklerle dolu bir yaşam sürmeni diliyorum. Aydınlık bir bakış açısına sahip olmana yetecek kadar güneş diliyorum. Güneşi daha çok sevmene yetecek kadar yağmur diliyorum. Ruhunu canlı tutmaya yetecek kadar mutluluk diliyorum. Yaşamdaki en küçük zevklerin daha büyükmüş gibi algılanmasına yetecek kadar acı diliyorum. İsteklerini tatmin etmeye yetecek kadar kazanç diliyorum. Sahip olduğun her şeyi takdir etmene yetecek kadar kayıp diliyorum. Son "elveda"yı atlatmana yetecek kadar "merhaba" diliyorum.

Bu nedenle ciddi bir direniş de sergileyemediler.

İngilizlerin, yaşamaya daha uygun olan sahil bölgelerine yerleşmeye başlamalarının ardından, burada yaşayan Aborjinler hızla topraklarından edildiler. Kıtanın iç bölgelerine kaçan Aborjinler, kurak bölgelerde ve çöllerde yaşamak zorunda kaldılar. Aborjinler arasında asimilasyona direnen önemli bir kesim halen çöllerde yaşamaya devam etmektedir.

* * *

Her yerde olduğu gibi işgalci-sömürgeci güçler, Avustralya'ya da "uygarlık getirdiği" iddiasındaydı. Her türlü vahşet ve akıldışı uygulama, bu kavram altında meşrulaştırıldı. Birkaç boncuk karşılığında Kızılderililerin ellerindeki altına ya da topraklara el koymakta olan 'yeni Amerikalı'nın; Afrika'dan söküldüğü siyahları Amerika'ya köle olarak götüren bir köle tüccarının; 'toprakları üzerinde güneş batmayan' büyük Britanya İmparatorluğu'nun vatandaşı olarak ıssız bir adada Cuma'yı eğitmeye karar veren Robinson Crusse'nin; Hindistan'a ya da Kenya'ya Hristiyanlığı taşımak için cansiperane görev yapan misyonerlerin yaptığı gibi... İşgal ettikleri topraklarda, gözü dönmüş bir saldırganlıkla iyi ve güzel olan ne varsa yağmaladılar, yerli halkı ise ırkçı-kafatasçı politikalarla asimile ya da imha etmeye başladılar, bunu da 'uygarlık' taşımak olarak kutsadılar.

Avustralya'nın resmi dili İngilizce, bayrağında İngiliz bayrağının sembolü var, devlet başkanı 'Kraliçe II. Elizabeth adına ...' sıfatını taşır. I. Emperyalist paylaşım savaşında Avustralya Hint Okyanusunda İngiltere'nin lojistik noktalarından biri olur. Aynı savaşta 5 milyon Avustralyalı'nın yaklaşık onda biri savaşa gönüllü olarak yazılır ve 'Anzaklar' ismiyle dünyanın çeşitli bölgelerinde İngiltere adına savaşır. Hatta Çanakale'de bile İngiltere adına savaşmışlar, binlercesi ölerken bu topraklara karışmıştır. Irak savaşına asker gönderme konusunda ilk adımı atanlardan biri de Avustralya olmuştur. Yani 19. yüzyıldan bu yana, yerli halk sömürgecilerin çıkarları için ölmeye devam etmektedir.

* * *

Avustralya'nın gerçek sahibi Aborjinler, halen kendi topraklarında "ikinci sınıf" olarak görülmektedirler. İngiliz yasaları, onların yaşam alanlarını ve her türden haklarını sınırlamıştır. Mesela oy kullanma haklarını, ancak '68 yılında gerçekleştiren bir referandum sonucunda elde edebildiler. 1999 yılında yapılan anayasa değişikliği ile, İngilizler gelmeden önce Aborjinlerin yerli halk olarak Avustralya'da yaşadığı kabul edildi.

Bugün, Avustralya Başbakanı Kevin Rudd, Aborjinlerden özür dileyerek, 200 yıl boyunca yaşanan bütün acıların, katliamların, vahşetin unutulmasını istiyor. Halkların belleklerine derince kazılan acılar, özürle değil, gerçekten insanca yaşam koşullarına sahip olduklarında, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyada, özgür ve eşit bir topluluk olarak yaşamaya başladıklarında biter.

“STALİN TOPRAKTIR...”

oğlu Yakov'u Stalingrad'da savaş esiri olan feld-mareşal Paulus karşılığında değiş tokuş etmek istemişler. Stalin şöyle cevap vermiş: 'Bir mareşali bir erle değiş-tokuş etmem' Onun başka bir sözünü daha biliyoruz. "Olabilecek en fazla sayıda Alman generali ele geçirmeliyiz, bir tek adamla değiştirmek için: Ernst Thaelmann"

Stalin'in ölümünün üzerinden tam 55 yıl geçti. Ama burjuvazinin Stalin'e bitmez bilmez kini ve saldırıları halen sürüyor. Denilebilir ki, Stalin, ML usta ve önderler içinde en fazla saldırıya ve karalama kampanyalarına maruz kalandır. Sadece burjuvazi değil, her tür karşı-devrimci akım, ML'ye saldırıyı, Stalin'e saldırarak başlatır. Stalin şahsında ML'ye, proletarya diktatörlüğü ve sosyalizme düşmanlıklarını kusalılar. Çünkü Stalin, sosyalist inşanın önderi, faşizme karşı mücadelenin başkomutanıdır. Dünyanın üçte birini sosyalist kampa dahil eden, faşizmi ve burjuvaziyi yenilgiye uğrattandır. Başta burjuvazi olmak üzere tüm karşı-devrimcilerin hismini üzerine çekmesi bundandır. Fakat onca saldırı ve karalamaya rağmen, ezilen halkların, işçi ve emekçilerin Stalin'e besledikleri hayranlık ve sevgiyi bitirememişlerdir.

* * *

Stalin'in ölümünün ardından iktidarı ele geçiren Kruşçev revizyonizmi, Stalin'e saldırı ile birlikte sosyalizmden devlet kapitalizmine dönüşü, iç içe gerçekleştirdi. Ülke içinde öyle bir Stalin düşmanlığı körükledi ki, Stalin'i savunmak büyük bir suç addedildi, ölümle, sürgünle cezalandırıldı. Buna rağmen Stalin'i savunmaktan vazgeçmeyenler hep oldu. Bunlardan biri de Molotov'du. İkinci emperyalist savaş döneminde Savunma ve Dışişleri Bakanlığı yapmış olan Molotov, Alman faşizmin yenilmesinde önemli bir rol üstlenmişti. Buna rağmen salt Stalin'i savunduğu için kızığa çekildi, tüm görevleri, hatta parti üyeliği elinden alındı.

Ölene kadar Stalin'i savunmayı sürdüren Molotov'un anıları, geçtiğimiz aylarda Yordam yayınları tarafından yayınlandı. Feliks Çuyev'in "Molotov Anlatıyor" adlı kitabı, Stalin'in erdemlerini bir kez daha ortaya koyuyor. Özellikle savaş döneminde oğullarının orduya alınması konusunda izlediği tutum, ML bir lider ile burjuva-faşist liderler arasındaki ayrımı, bu cepheden de ortaya seriyor. Birakalım devlet başkanlarını, üst düzey subayların bile çocuklarını askere göndermemek için neler yaptıkları, en fazla cephe gerisinde tutup sıcak savaşın dışında tuttukları kimse için sır değil. Hele ki ülkemizde yıllardır süren kirli savaş boyunca bunun pek çok örneğine tanık olduk.

İşte "Molotov Anlatıyor" kitabından Stalin'in bu konuda da farkını ortaya koyan birkaç alıntı:

"Stalin'in oğlu Yakov, orduda topçuydu. Hapiste çok onurlu bir tutum gösterdi ve kahraman olarak öldü. Stalin onu bu işten kurtarmaya yanaşmadı. Dedi ki; 'oradakilerin hepsi benim oğlum' (...)

İsveç Kızılhaçı aracılığıyla öğrendik ki, Stalin'in

Ernest Thaelmann, Alman Komünist Partisi'nin (KDP) genel sekreteridir. KDP ve ona bağlı "Kızıl Cephe Savaşçıları Birliği" Hitler faşizmine karşı büyük bir mücadele başlatmıştır. Ernest Thaelmann Naziler tarafından tutuklanana kadar bu birliğin başında yer alır. Birlik, son neferine kadar savaşır, ancak verilen mücadele faşizmi engellemez. Nazilere tutsak düşen Thaelmann katledildi. İşte Stalin'in "çok sayıda Alman generali ele geçirerek" kurtarmaya çalıştığı komünist önder Thaelmann budur.

"15 Ağustos 1941 tarihli Krasnaya Zvezda gazetesinde ön sayfadaki röportajı okudum: 'Vitebsk önlerindeki çarpışmada batarya başı Yakov Çugaşvili çarpıcı bir kahramanlık örneği göstermiştir. Son havan topuna kadar yerinde kalıp düşmanı biçmeye devam etmiştir.' Gazete, Stalin'in oğlunun bir aydan beri yeminine, vatanına, şerefine sadık kalarak Almanların elinde esir olduğunu yazmıyor. Yakov Çugaşvili'nin komsomol kartını gördüm, içinde babasının bir fotoğrafı iliştilmiş.

İşte bu yürekli adamdan bize ulaşan son sözler: 'Eğer ülkemi yeniden göremeyeceksem, babam Jozef Stalin'e ona hiçbir zaman ihanet etmediğimi ve Alman propagandasının uydurmalarının tamamen yalan olduğunu açıklamanızı istiyorum'(sf 267-268)

Kitapta Stalin'in manevi oğlu olarak bilinen Artyon Sergeev, bir anısını şöyle anlatıyor:

"Oğulları Yakov ve Vassili'yle beni toplayıp şöyle dedi: 'Çocuklar, yakında savaş var, asker olmanız gerekecek'

Yakov ve ben topçu olduk. Vassili ise pilot. Üçümüz de daha ilk günden savaşa gittik. Stalin, bizim hiç gecikmeden alınmamız için telefon etti. Baba olarak bize bahsettiği tek ayrıcalık buydu.

Vassili'nin mektupları hala durmakta. Bir tane sinde, cepheye para istiyor, çünkü biriminde yeni bir büfe açılmış. Bundan başka da yeni bir üniforma yaptırmak istiyor. Bu mektuba cevap olarak Stalin şunu yazmış:

'1. Bildiğim kadarıyla hava kuvvetlerinin günlük tayını son derece yeterlidir. 2. Kızıl ordu tüzüğü yoldaş Stalin'in oğlu için özel bir üniforma öngörmemiştir' Vassili parayı alamaz.

Artom Sergeev savaşın tamamına katılmış ve topçu tuğgeneral olarak dönmüştür. Stalin'in bütün oğulları cepheye gitmiş, bir tanesi bildiğimiz gibi orada ölmüştür." (sf 272)

* * *

"Lenin ışıktır, Stalin toprak. Ağır Rus toprağı. Tohumu, bir buğday tanesini aldı. Şimdi ne olursa olsun, ne kadar yağmur ve kar yağmazsa yağmazsın, o bu tohumu saklar, başak haline sokuncaya

kadar onu bırakmaz."

Böyle diyor bir Yunan yazarı, Rus edebiyatçıları ile söyleşisinde. Ve Stalin'e dair dinlediği bir anıyı şöyle anlatıyor:

"Sabırlı, inatçı ve sağlamdır. Onda hayalin kabul etmeyeceği bir direnme vardır. Tiflis'te işçi olduğu zamana, yani gençliğine ilişkin bir tek olayı örnek vereceğim.

Rusya'da büyük düklerin, sarhoş oldukları zaman, muşukleri bahçelerine sırasıyla dizip üzerlerine atış talimi yaptıkları bir devirdi. Ama işçiler örgütlenmeye başlamışlardı ve Çarlık polisi ikide bir işçi liderlerini yakalıyor, hapse atıyor, Sibiryaya sürüyor, öldürüyordu. Bir gün Tiflis trenlerini boşaltan işçiler, greve başladı. Ya yaşama şartlarını düzeltirsiniz, biz de insan gibi yaşarız, ya da çalışmayız dediler. Polis üzerlerine saldırdı, elli kadarını yakaladı, Tiflis dışında bir tarlaya dizdi. Çar'ın askerleri de savaş düzenine girdi, her birinin elinde birer knut (kırbaç benzeri bir işkence aleti-bn)vardı.

İşçiler birer birer bedenlerinin üst kısımlarını soyuyor, dizilmiş askerlerin önünden geçiyor, her asker de kuntu bütün gücüyle ona vuruyordu. Kan fışkırıyordu, dayanılmaz bir acı çekiyorlardı; çoğu bütün safın önünden geçmeyi başaramadı; bazıları da yere devriliyordu.

Sıra işçi liderine geldi; gömleğini çıkardı, işkence başlamadan önce yere eğildi, ince bir otu koparıp dişlerinin arasına aldı. Sonra yavaş yavaş eğilmeksizin her askerın önünden geçmeye başladı. Knut bedenine kudurmuş gibi çarpıyor, kan yaralardan fışkırıyor, ama o ağzını açık tek ses çıkarmıyordu. Askerler işi inada bindirdiler. Her biri iki-üç kez vurmaya başladı. Knut bedenine çılgın gibi çarpıyor, ama ondan ses çıkmıyordu. Eğilmeden, gık demeden bütün sırayı geçti, son askere gelince, dişlerinin arasındaki otu çıkardı ve ona verdi: "Al bunu" dedi, "beni hatırlarsın, bak hiç ısırmadım. Adım Stalin'dir."

* * *

Stalin, Marks, Engels ve Lenin'in yanında ML'nin ustaları olarak tarihe kazanmıştır ve hiçbir kuvvet onu silemez. Ölümünün üzerinden yarım asrı aşkın bir süre geçmesine rağmen bugün hala milyonlar tarafından anılmakta, sahiplenilmektedir. Emperyalist işgal altında direnen her şehrin Stalingrad, direnen her liderin Stalin'le benzeştirilmesi bile, onun halkların mücadelesinde yaşadığını gösterir. Keza başta Rusya olmak üzere eski Sovyetler Birliği'ni oluşturan halklar arasında Stalin'e, onun şahsında sosyalizme duyulan özlem her geçen gün artmaktadır. Stalin, devrim ve sosyalizmin yükselişe geçmesiyle birlikte çok daha fazla anlaşılacak ve giderek artan oranda milyonlar tarafından sahiplenecektir. Tıpkı Molotov'un ölmeden önce yaptığı söyleşilerde sık sık altını çizdiği gibi:

"Stalin'in Rusya tarihinde yerini alacağı zamanlar gelecektir. Moskova'da bir Stalin müzesi olacak. Mutlaka! İnsanlar dayatacak. Stalin'in oynadığı rol çok büyük. Eminim ki adı yeniden yükselecek ve tarihte görkemli bir yere sahip olacak."

☆ 4 Mart 1919-Komüntern Kuruldu

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında kendi burjuvalarına teslim olan 2. Enternasyonal revizyonizminin çökmesinin ardından Lenin önderliğinde kurulan Komintern, 2. Emperyalist Savaş döneminde ve sonrasında dünya komünist hareketine önderlik ederek, önemli bir işlevi yerine getirdi.

☆ 5 Mart 1993-Stalin Öldü

☆ 9 Mart 1952-Alexandra Kollontai Öldü

Sovyetler Birliği'nde kadın sorunu konusunda önemli çalışmalar yapan Kollontai, verdiği eserlerle sosyalizmin yeni tipte kadını yaratmaya çalışmıştır.

☆ 9-11 Mart 1992-Boğaziçi Üniversitesi İşgali

Kozlu'da 463 madencinin göçük sonucu ölmesinin ardından, katliamı protesto etmek için Genç Komünarlar, üniversiteyi işgal ettiler. Üç gün süren işgal boyunca, destek eylemlerinin yanı sıra, ortaya konulan militan irade, bugün hala tazeliğini ve ön açıcılığını koruyarak, önemli dersleri barındırmaktadır.

☆ 11-12 Mart 1995-Gazi Katliamı

11 Mart'ta bir kahvehanenin taranması ve bir Alevi dedesinin ölmesiyle sokaklara dökülen Gazi halkı, iki gün bo-

yunca kurdukları barikatlarda, bu saldırıyı gerçekleştiren katillerin yakalanmasını ve cezalandırılmasını istedi. Ancak, bu taleplerine kurşunlarla, panzerlerle cevap verildi. Devletin amacı katilleri yakalamak değil, direnişi bastırmaktı. Direnişte 17 kişi barikat başında, çatışmalarda şehit düştü. Gazi'deki katliamı protesto etmek için Ümraniye'de de barikatlar kuran 1 Mayıs mahallesi halkı da aynı saldırılarla karşı karşıya kaldı ve burada da 5 kişi şehit düştü. Gazi ve Ümraniye'de şehit düşenler arasında TİKB militanları Zeynep Poyraz ve Hakan Çabuk da vardı.

☆ 14 Mart 1930 Mayakovski Öldü

Ünlü Sovyet şairi Mayakovski, tüm çalışmalarını Sovyet devrimini anlatmak için yürütmüştü. "Ekonomik Sosyal Konsey, benim de bir yıllık görevlerimi planlamalı ve önüme koymalı" diyecek kadar, partiye büyük bir bağlılık duyan Mayakovski, yazdığı şiirleri kahvehanelerde, toplantı salonlarında, işçilerin bulunduğu yerlerde gür sesiyle okumaktan büyük bir zevk alırdı.

☆ 16 Mart 1919-Sverdlov Öldü

İyi bir örgütçü ve militan, kitlelerle bağ kurmayı başarabilen yetenekli bir propagandacı ve ajitator olan Sverdlov, devrim öncesindeki sürgün koşullarının ve devrim sonrasında yoğun iş temposunun yarattığı hastalığından dolayı öldü. Lenin onun arkasından "Sverdlov'un yerini doldurmak için on komünist gerekir" demişti.

☆ 18 Mart 1883-Karl Marks Öldü

Bilimsel sosyalizmin teorisyeni ve kurucusu, işçi emekçilerin önderi Karl Marks öldü.

☆ 28 Mart 1940-

Auschwitz toplama kampı kuruldu

Toplama kampları Alman faşizminin gerçekleştirdiği vahşetin boyutlarını gösteren çarpıcı bir olgudur. Hem Alman topraklarında, hem işgal ettiği ülkelerde kurduğu toplama kamplarına götürdüğü insanlar üzerinde en ağır işkenceler gerçekleştirildi. Yahudisinden antifaşistine, komünistine kadar milyonlarca insan, tekeller için bedava işgücü olarak kullanıldı,

18 Mart 1871 Paris Komünü kuruldu

Paris Komünü güçlü devrimci gelenekleri taşıyan Paris proletaryasının elinde şekillenen tarihin ilk proletarya diktatörlüğüdür.

Fransa'nın 1870'de Bismarck Prusyası'na yenilmesinin arkasından 4 Eylül 1870'de Paris Devrimi patlak verdi. Proletaryanın damgasının oldukça belirgin olduğu 1870 Paris Devrimi'yle yeni cumhuriyet ilan edildi. Devrim sonrası hükümeti burjuvaziye veren Paris halkı, Ulusal Muhafız'a girerek silahlandı. Sırf Paris'i silahlı işçilerden arındırmak için hükümet, Bismarck ordularına Paris'i teslim etti. Proleterin ellerindeki silahlara el koymak için cephe birliklerini 18 Mart 1871'de Paris'e gönderen Thieres ulusal ihanet hükümeti, hiç ummadığı bir cevapla karşılaştı. "Vive la Comüne!" (Yaşasın Komün!) Tarihin ilk proletarya diktatörlüğü için artık "Alea Iecta Est!" (Ok Yaydan Çıktı!) Bu andan sonra geri dönüş olmazdı. İşte tam da bu yüzden daha önce Paris proletaryasının ayaklanmaya kalkışmasını tam bir "çılgınlık" olacağını belirten Marks, o andan sonra bu çılgınlığa ortak oldu. Komün'ü sonuna kadar destekledi, yol gösterdi, Komün savaşçılarını "göğün fethine kalkışan komünarlar" olarak selamladı.

İlk siyasal kararı, "sürekli ordunun kaldırılması ve silahlandırılmış halk ile değiştirilmesi" olan Komün'ün sadece parlamenter bir kurum değil, hem yaşamayı hem de yürütmeyi üstlenen bir organ olması, yönetim görevlileri ve memurları seçimle göreve gelmesi ve her an görevden alınabilmesi, işçi ücretleriyle aynı ücreti alması kararları ona "proletarya diktatörlüğü" devletinin bulunmuş biçimi özelliğini kazandıran temel noktalar. Komün örneğinden hareketle, işçi sınıfının eski devlet aygıtını ele geçirip kendi amaçları için kullanmayacağını, aksine onu kırıp parçalaması gerektiğini bir kez daha ortaya koyduktan sonra, imha edilen eski aygıtın yerine ne konulacağı, ancak Paris Komünü tipinde bir proletarya diktatörlüğü olabilirdi.

Devletin niteliğine ilişkin bu temel adımların yanı sıra, dinin devlet işlerinden uzaklaştırılması, eğitimin parasız hale getirilmesi, işçi sınıfına yönelik sömürücü yasaların kaldırılması gibi ileri adımlar da atıldı. Ancak Komün "ilk" olmanın getirdiği lekeleri taşımaktan da kaçınmadı. Fransız Bankası'na el konulmaması, Paris içindeki karşıdevrimcilerin ezilmesinde tereddütlü, hatta hoşgörülü olunması, bunların başında gelenlerdir. Bunların temelinde en önemli zaaf olan merkezîyetçilik ve otorite eksikliği yatmaktadır. Ve bundan kaynaklanan siyasal ve ekonomik hatalar, Komün'ün yönetimini ağırlıklı olarak Blanquci ve Proudhoncuların elinde olmasından kaynaklanmıştır. Keza Burjuva hükümetinin apar topar kaçtığı Versaiy'e saldırı yapılması yerine seçimlerle uğraşılması, Versay Hükümeti'ne zaman kazandırmıştır.

Paris'in çevresinde devam eden savaş 27 Mayıs'ta Bismarck'ın sınıfsal yardımıyla Versaylı'ların Paris'e girmesinden sonra korkunç boyutlara ulaştı. Paris bir hafta boyunca Komünarların kanıyla sulandı, ateşiyle yandı. Çocuktan ihtiyarına, erkeğinden barikatlarda yangın çıkarmak için gerekli petrolü taşıyan petrocü kadınlara kadar binlerce komünar, barikat barikat dövüştüler. Ve 28 Mayıs 1871'de yenik düştüler.

insanlıkta çıkmış doktorlar için korunmasız kobaylar oldu, saçından dişine kadar herşeylerine el kondu. İşe yaramaz hale geldiği anda ise gaz odalarında öldürüldü, fırınlarda yakıldı. Auschwitz, bu kampların içinde, yapılan işkenceler ve öldürülen insan sayısı ile en vahşi olanıydı.

☆ 30 Mart 1972-Kızıldere Direnişi

Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının ölmesini engellemek amacıyla, THKO ve THKP-C önderleri 3 İngiliz'i kaçırdılar. Kızıldere köyüne götürülen rehinelere için askerler ve polisler köyü ablukaya alarak operasyon düzenlediler. Bu operasyona çatışarak karşılık veren militanlardan THKP-C önderi Mahir Çayan'ın yanı sıra Cihan Alptekin, Ahmet Atasoy, Sabahattin Kurt, Ertan Saruhan, Hüdaî Arıkan, Sinan Kazım Özudoğru, Nihat Yılmaz, Ömer Ayna, Saffet Alp şehit düştü. Yapılan bu eylemle Denizlerin idamlarını önleyemediler ama Türkiye Devrimci Hareketi'ne devrimci dayanışmanın, direnişin önemli bir mirasını bıraktılar.

Onların açtığı dayanışma ve direniş ruhu komünistlerin ve devrimcilerin omuzlarında büyümeye devam ediyor.

Mart Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

4 Mart 1992-Eralp Yazar

İzmir'de, örgütün yeniden toparlanmasında büyük bir emeği olan Eralp Yazar, kuruluş yıldönümünde yapılan bir korsan gösteri sırasında çıkan çatışmada şehit düştü.

13 Mart 1995-Zeynep Poyraz

Gazi'deki anti faşist halk direnişini duyduğunda "Bizsiz olmaz bu işler" diyerek Gazi'ye koşan Zeynep Poyraz, bu görkemli halk direnişinde, barikatların başında şehit düştü.

30 Mart 1995-Hakan Çabuk

Gazi'deki halk direnişiyle dayanışmak amacıyla Ümraniye'de kurulan barikatlarda ağır yaralanan Hakan Çabuk, 19 günlük bir yaşam savaşının ardından şehit düştü.

24 Mart 1983-Sefaköy Direnişi

Sefaköy'de kaldıkları ev kuşatılan Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel, komünist önder İsmail Cüneyt'in önderliğinde, kuşatıldıkları evi granitten bir kaleye çevirdiler. Saatlerce süren çatışmada, Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel şehit düştüler. İsmail Cüneyt, çemberi yarmayı başardı. Çatışma sırasında bir de komiser vuruldu. Sefaköy direnişi, 12 Eylül karanlığının hüküm sürdüğü bir dönemde, hala saşan ve direnenlerin olduğunu göstererek, güç ve moral verdi.

Türk ekonomisi Krizin eşiğinde

yılının son çeyreğinde ABD’de konut kredileri alanında başlayan ekonomik kriz, ABD ekonomisinin geneline yayılmaya devam ediyor. Dünyanın bütününe tehdit eden bu kriz, Türkiye’yi etkisi altına almaya başladı bile. Türkiye’nin emperyalizme bağımlı ekonomik yapısı, onun krizlerden daha doğrudan ve daha fazla etkilenmesine yol açıyor.

ABD ekonomisinde 2001 yılında ortaya çıkan ekonomik kriz, 11 Eylül saldırıları ve arkasından Afganistan ve Irak işgalleri ile ötelenmişti. Kriz, savaşların ateşinde eritilmiş, ABD’de ekonomik büyüme dönemi başlamıştı. 11 Eylül saldırılarının arkasından, sadece ABD’de değil, dünyanın genelinde bir ekonomik büyüme ortaya çıktı. Türkiye de bu olumlu havadan etkilendi. Yaklaşık 5 yıl süren bir “refah dönemi”ne girdi.

Ancak son 1-1,5 yıl içinde, bu büyümenin gerçek bir büyüme olmadığı yolundaki tartışmalar arttı. Bazı ekonomik parametrelerde belli iyileşmeler görülmesi, refah düzeyinin arttığı anlamına gelmiyordu. Sözkonusu iyileşmeler, geçici, dönemsel ve konjonktüre bağlı olarak ortaya çıkmıştı; ancak aynı zamanda ekonomiyi de son derece kırılgan, zayıf ve dış şoklara açık hale getirmişti. ABD’de ortaya çıkan krizle birlikte, Türkiye ekonomisinin de hemen bozulmaya başlamasının altında yatan buydu.

2002 sonrası “hormonlu büyüme”

2001 yılında krizle sarsılan Türkiye ekonomisi, 2002 yılından itibaren kesin-

tisiz bir büyüme yaşadı. Zaman zaman yüzde 10’lara kadar ulaşan büyüme rakamları telafuz edildi. 2001 yılında ekonomisi 9.5 küçülen Türkiye, 2002 yılında birden atağa kalkarak yüzde 7.9 büyüme gerçekleştirdi. 2003 yılında yüzde 5.9’la büyümeye devam etti, 2004 yılında 9.9 büyüme yaşayarak rekor kırdı. 2005 yılında büyüme rakamı 7.6 oldu. 2006 yılında ise büyüme 6.1’de kaldı.

Buna göre, ekonomide son 20 yılın rakamlarına bakıldığında, ilk kez bu kadar uzun bir süre kesintisiz büyüme yaşandı. Kimi ekonomik göstergeler yükseleceği, borsa 50 bin seviyesinin üzerine çıktı, kişi başına düşen milli gelir 5 bin doların üzerine gördü... Bütün bunlar Türkiye’nin ekonomik olarak gelişmekte, güçlenmekte olduğunun göstergeleri olarak yorumlandı. Bu da AKP hükümetinin ekonomi politikalarının ve IMF programının başarısı olarak lanse edildi.

Oysa, bu rakamları okurken, gözden kaçırılmaması gereken üç önemli unsur var.

Birincisi; ortaya çıkan rakamlar, ne AKP hükümetinin ne de IMF’nin başarısıdır. Son on yıldır (özellikle ’97 ve ’98 yıllarında Asya’da başlayarak dünyaya yayılan krizlerin arkasından) varlığı bile tartışmalı bir hale gelen IMF’nin, Türkiye ekonomisine faydası olacak bir reçete sunması ihtimali yoktur. IMF’nin tek reçetesi, ülke ekonomisini emperyalist yağmaya açmaktır. AKP hükümetinin ise, işbaşına geldiği günden bugüne, özelleştirmeler ve para istikrarının sağlanması dışında bir ekonomik programı

yoktur. Bu nedenle her ikisinin de bir başarıya imza atmaları ihtimali sözkonusu olamaz.

Rakamlardaki iyileşmeler, 11 Eylül saldırılarının arkasından dünya konjonktüründe ortaya çıkan gelişmelerle ilgilidir. 11 Eylül saldırılarının arkasından başlayan savaşlar ve işgaller, dünya genelinde ekonomilerde bir canlanma ortaya çıkarmıştır. Mesela ABD ekonomisi, 2001 yılında, 11 Eylül saldırısı öncesinde eksi büyüme rakamını görmüştü. 11 Eylül bu koşullarda adeta kurtarıcı gibi geldi. Başta ABD olmak üzere, ekonomik krizin eşiğine gelmiş ya da krize girmiş olan pek çok ülke, 11 Eylül sonrasındaki konjonktürden yararlanarak bu krizlerini ötelemeyi başardılar. Savaş ortamı, petrolün fiyatındaki artış ve sıcak para hareketlerinin rotası, krizleri geçici olarak gündemden düşürdü. Türkiye gibi pek çok ülkede, bu koşulların etkisiyle, hızlı ekonomik büyüme rakamları ortaya çıktı.

İkincisi; açıklanan rakamların ne kadar güvenilir olduğu, ciddi bir tartışma konusu oldu. TÜİK tarafından açıklanan rakamlar, sonrasında düzeltilerek yeniden açıklandı. İki açıklamada ortaya konan rakamlar arasındaki uçurum, bu açıklamaların güvenilirliğini tartışmaya açtı.

Mesela 2005 yılının tarımla ilgili büyüme rakamları, her bir çeyrek için ayrı çeyreğinde tarımdaki büyüme rakamı 0 olarak belirlenmişti, sonrasında bu 4.3 olarak düzeltildi. 2005’in ikinci çeyreği için büyüme yüzde 0.1 olarak açıklanmıştı, 8.2 olarak düzeltildi. Üçüncü çeyrek rakamı önce 6.4 olarak açıklandı, sonra 7.5 olarak düzeltildi. Tarımdaki rakamlarla bağlantılı olarak toplam büyüme rakamları da revize edildi. Birinci çeyrekte yüzde 5.3 olarak açıklanan büyüme yüzde 7.5; ikinci çeyrekte yüzde 3.4 olarak açıklanan büyüme yüzde 4.7, üçüncü çeyrekte yüzde 7.3 olarak açıklanan büyüme yüzde 8.0 olarak düzeltildi. Böylece, ekonomideki büyüme hızı toplamda iki puan birden yükseldi. TÜİK’in yaptığı bu hesaplama ve düzeltmelerde ortaya çıkan bu büyük farklar, açıklanan büyüme rakamlarının ne kadar bariz bir biçimde şişirildiğini gözler önüne serdi.

Üçüncüsü; gerçekte, ekonominin değil, rakamların büyüdüğü ortadadır. Gerçek bir ekonomik büyüme, üretimin artmasıyla olur. Üretimin artması, işsizliğin azalmasını da beraberinde getirir. Bu da halkın yaşam standartlarının ve refah düzeyinin yükselmesi demektir. Gerçek büyüme rakamları burada aranmalıdır.

Son 1-1,5 yıl içinde, bu büyümenin gerçek bir büyüme olmadığı yolundaki tartışmalar arttı. Bazı ekonomik parametrelerde belli iyileşmeler görülmesi, refah düzeyinin arttığı anlamına gelmiyordu. Sözkonusu iyileşmeler, geçici, dönemsel ve konjonktüre bağlı olarak ortaya çıkmıştı; ancak aynı zamanda ekonomiyi de son derece kırılgan, zayıf ve dış şoklara açık hale getirmişti. ABD’de ortaya çıkan krizle birlikte, Türkiye ekonomisinin de hemen bozulmaya başlamasının altında yatan buydu.

Oysa devlet, borsanın yükselişi, milli gelirin ve tüketimin artışı gibi rakamlarla büyümeyi açıklamaktadır. Devletin en çok övündüğü konu borsadaki yükseliştir. Ancak borsanın hareketleri ile ekonominin durumu arasında bir bağlantı ve ilişki kurmak gerçekçi değildir. Çünkü borsanın yükselişi, ekonomide bir iyileşmenin doğrudan göstergesi değildir. 2001'den bu yana, ABD başta olmak üzere pekçok ülkenin borsaları şişirilmiş rakamlar üzerinden işlem görmektedir. Şirketlerin değerleri, hisse senetleri ve borsa seviyeleri, gerçek durumun çok üzerinde rakamlarla ifade edilmektedir. Bu durum, bir refah görüntüsü yaratmakla birlikte, gerçekte içten çürümekte, altı boşalmakta ve büyük yıkımların hazırlığını yapmaktadır.

Ekonomik büyüme rakamlarının altında yatan bir başka etken ise, kredili satışlardaki artışlardır. 2001 sonrası, yine başta ABD olmak üzere, konut kredilerinde büyük patlama yaşanmıştır. 10 yıl, 20 yıl vade ile evler satılmaktadır. Türkiye'de de 2001 sonrası, kredi kartı kullanımı ve taksitle dayanıklı tüketim malları satışlarında büyük artışlar görülmüş, 2003 sonrasında ise konut kredilerinde patlama yaşanmıştır. Kredili satışlar, tüketim rakamlarını artıran satışlardır. Tüketim rakamlarının artması, büyüme göstergesi olarak kabul edilmektedir. Ancak bu, yanıltıcıdır.

Diğer taraftan, istihdam verileri, ekonomide bir büyüme olup olmadığının önemli göstergelerinden biridir. Rakamlara göre ise, (üstelik bunlar resmi rakamlardır) son 6 yıl içinde işsizlik, kayıtdışı çalışma ve kredi borçlarında ciddi bir artış söz konusudur.

Büyüyen, işsizlik, yoksulluk ve borçlardır

TÜİK'in Haziran 2007'de açıkladığı rakamlara göre, Türkiye'deki işsizlik oranı yüzde 9.3 tür. Buna göre 2 milyon 344 bin kişi işsizdir. Ancak bu rakama, iş aramaktan umudunu kesen 1 milyon 912 bin kişi dahil değildir. Keza mevsimlik çalışan 236 bin kişi de ne işgücüne ne de işsizler arasına alınmamıştır. Eksik istihdam olarak anılan ve yine işsizler arasına dahil edilmesi gereken 977 bin 929 kişi de hesaba katılmamıştır. Bütün bu rakamlar toplandığında, gerçek işsiz sayısı 5 milyon 340 bin 925 kişiye, işsizlik oranı ise yüzde 18.9'a çıkmaktadır.

Ancak TÜİK'in verdiği rakamları bile dikkate aldığımızda, ekonomik büyüme olduğu söylenen yıllarda işsizliğin de büyüdüğü ortaya çıkmaktadır. Aşağıdaki tablo da görüldüğü gibi, krizden dolayı büyümenin -9.5'e kadar düştüğü 2001 yılında, işsizlik oranı resmi rakamlara göre 8.4 iken, yüzde 10 civarında büyümenin ger-

Devletin en çok övündüğü konu borsadaki yükseliştir. Ancak borsanın hareketleri ile ekonominin durumu arasında bir bağlantı ve ilişki kurmak gerçekçi değildir. Çünkü borsanın yükselişi, ekonomide bir iyileşmenin doğrudan göstergesi değildir. 2001'den bu yana, ABD başta olmak üzere pekçok ülkenin borsaları şişirilmiş rakamlar üzerinden işlem görmektedir. Şirketlerin değerleri, hisse senetleri ve borsa seviyeleri, gerçek durumun çok üzerinde rakamlarla ifade edilmektedir. Bu durum, bir refah görüntüsü yaratmakla birlikte, gerçekte içten çürümekte, altı boşalmakta ve büyük yıkımların hazırlığını yapmaktadır.

çekleştiği iddia edilen 2004 yılında, işsizlik 2 puan birden artarak 10.3'e yükselmiştir. Bu rakamlar da TÜİK verilerinden alınmıştır. Ortaya çıkan rakamlar, ekonominin büyüdüğünü değil, kitlelerin yoksullaştığını, işsizlik batağında bunaldığını gösterir.

Yıllar	Büyüme Oranları	İşsizlik Oranları
2000	6.3	6.6
2001	-9.5	8.4
2002	7.9	10.3
2003	5.9	10.5
2004	9.9	10.3
2005	7.6	10.5
2006	6.1	-

İşsizlik ile üretim arasında doğrudan bir bağ vardır. Yatırımların artması, istihdamın da artmasını getirecektir. Yatırım ve istihdam artışı, üretimi de artıracaktır. Bu da ekonominin gerçekten büyümesine neden olacaktır. Oysa, büyüme olduğu söylenen süre içinde, yatırım ve üretim değil, işsizlik artmıştır. Sabit sermaye yatırımlarının sektörel dağılımında, DPT (Devlet Planlama Teşkilatı) verileriyle tarım, enerji ve eğitim yatırımlarının payının azaldığı görülmektedir. AKP'nin başa geldiği 2002 yılında toplam sabit sermaye yatırımları içinde tarım yatırımlarının payı yüzde 5.0 iken, 2005 yılı verilerine göre yüzde 3.8'e, enerji yatırımlarının payı yüzde 9.4'ten yüzde 5.0'a, eğitim yatırımlarının payı da yüzde 5.5'ten, yüzde 3.7'ye gerilemiştir. Bu rakamlar, üretimde büyüme değil, küçülme olduğunu göstermektedir.

Abartılı büyüme rakamlarının bir diğer parçası ise milli gelirdeki artıştır. Kişi başına düşen milli gelir, 2005 yılında 5 bin 800 dolara ulaşırken, bu gelir artışının işçi emekçilere bir faydası dokunmamıştır. Milli gelirin artması, kitlelerin genel refah düzeyini yükselten bir etken değildir. İstatistikler artan geliri, nüfusa eşit biçimde bölerek kişi başına düşen geliri bulmaktadır; gerçekte ise, gelir dağılımındaki eşitsizlikten dolayı, artan gelir, nüfusun çok küçük bir bölümüne, en üst gelir grubuna gitmektedir. Yoksul ise daha da yoksullaşmaktadır.

TÜİK'in 2006 yılına dönük yaptığı araştırmaya göre (2007 yılının Aralık ayında açıklandı), açlık sınırı 204 YTL, yoksulluk sınırı ise 549 YTL'dir. Bu rakamlara göre, Türkiye'de aç ve yoksul insanların sayısında büyük bir düşüş ortaya çıkıyor. Asgari ücretin 457 YTL olarak belirlenmesi de bu rakamlardan dayanak alıyor. Oysa, sendikaların yaptığı araştırmalar, açlık sınırının 800 YTL'nin üzerinde olduğunu gösteriyor. Devlet, açlık sını-

rını 200 YTL olarak belirleyerek, adeta kitlelerle alay ediyor. Çünkü gerçek yaşam, resmi açıklamalara uymuyor.

Ankara Ticaret Odası'nın Mayıs 2006'da açıkladığı rakamlara göre, Türkiye'de 18 milyon kişi yoksullukla, 909 bin kişi de açlıkla boğuşmaktadır. 11 bin kişi günde 78 kuruş, 1 milyon 752 bin kişi günde 1 YTL 68 kuruş, 14 milyon 681 bin kişi ise günde 3 YTL 35 kuruşla yaşamak zorunda kalıyor. Sadece İstanbul'da 600 bin aile, belediyenin kendilerine vereceği 25 YTL'ye muhtaç durumdadır.

Türkiye'de gelirin en eşitsiz dağıldığı kentlerin başında gelen İstanbul'da, en varlıklı kesim ile en yoksul kesim arasındaki gelir farkı 322 kata çıkmıştır. Bu çok büyük bir rakamdır. Gıda harcamalarındaki artışın çok düşük kalması da kitlelerin alım gücündeki düşmenin bir başka göstergesidir. Milli gelirdeki artış, en zengin kesimin gelirini artırmıştır. Milli gelirin, yoksulun gerçek gelirine bir etkisi ve katkısı yoktur.

Büyümenin olduğu dönemde en büyük artış, kredi kullanımındadır. Uzun vadeli taksitler halinde ev, araba ve dayanıklı beyaz eşya satışlarında büyük bir artış olmuştur bu dönemde. Bir taraftan kredi kartı borçlarında ve bu borçları ödeyemediği için bankaların kara listelerine girenlerin sayısında büyük bir artış yaşanırken, bir taraftan da ev, araba vb için bankalardan alınan kredilerde patlama olmuştur. Uzun vadeli taksitler karşılığında satın alınan bu tür varlıklar sayesinde, belli kesimlerin yaşam standardında bir yükselme ortaya çıkmış gibi görünmektedir. Ancak bu görüntü yanıltıcıdır, geçicidir. Taksitli ve kredili satınalmalarda, tüketiciler henüz parasını ödemedikleri varlıkları kullanmaktadır. Herhangi bir nedenle ödeme güçlüğü yaşamaya başladıkları anda bu varlıkları kaybetmekle karşı karşıyadırlar. Ekonominin büyüme hızını kaybettiği anda, bu ödeme güçlüğü çok hızlı bir biçimde geniş kesimleri etkisi altına alacaktır.

2002'den bu yana ekonomide bir büyüme olmadığı ortadadır. Ancak bu dönemde gerçekten de büyüyen kimi şeyler vardır: İşsizlik ve açlık bunların başında geliyor. Bunun yanı sıra, özelleştirmeler, kayıtdışı çalışma, yolsuzluklar da bu dönemde büyüyenler arasındadır. En çok büyüyen ise, ülkedeki sıcak para miktarı, cari açık ve buna bağlı olarak ekonomideki kırılganlıktır.

Sıcak para akışının yanıltıcı etkisi

Bir ülkeye dışarıdan yabancı sermayenin girmesinin üç temel biçimi vardır.

Birinci biçimi dışarıdan bir firmanın gelerek ülkede yatırım yapmasıdır. Yaban-

cı sermaye, kendi başına ya da yerel ortaklarla beraber ülkede bir fabrika kurar ve üretim yapar. Sermaye her zaman, işgücünün ve hammaddenin daha ucuz olduğu ülkeleri tercih eder. Bir taraftan o ülkenin üretimine ve ekonomisine katkıda bulunurken, diğer taraftan kendi ülkesinde elde edebileceğinden çok daha büyük artı değer elde eder. Özellikle Serbest Bölge (SB) adı verilen sanayi bölgeleri bu sermayeyi çekmek amacıyla oluşturulmuştur. Bu bölgelerde yabancı sermayenin yatırım yapması, fabrika kurması için son derece elverişli koşullar oluşturulmuştur. Vergi indirimleri ya da vergi muafiyetleri, teşvikli kredi, bedelsiz arazi tahsis, sendikasızsığortasız işçi çalıştırma olanağı, vb. bu SB'lerde yoğun ve dizginsiz bir emek sömürsünü olanaqlı kılar. Yabancı sermayedarlar, burada yaptıkları üretimden elde ettikleri karları, denetimsiz bir biçimde istedikleri biçimde yurtdışına kaçırabilirler.

İkinci biçimi, özelleştirmeler yoluyla satılan işletmeleri satın almasıdır. En önemli sektörler ve en kar getiren işletmeler, yabancı sermayenin büyük ilgisini çeker. Burayı satın alır, önce bir işçi kıyımı gerçekleştirir, sonrasında da üretime en fazla katkıda bulunacak biçimde değil, en fazla karı elde edecek biçimde işletilirler. Bu sermaye girişlerinin ekonomiye ve üretime hiçbir katkısı olmadığı gibi, hem işletmenin çalışanları hem de bu işletmenin ürettiği ürünleri kullanan geniş kesimler, çok ciddi zarar görürler.

Yabancı sermayenin en sömürücü, en yağmacı biçimi ise “sıcak para” adı verilen spekülâtif sermaye hareketleridir. Girdikleri ülkelerde borsaya ya da devlet tahvillerine yönelen sıcak para, kar ettiği sürece ülkede kalır, karında azalma eğilimi oluşmaya başladığı anda ise, anında çıkıp, daha karlı başka bir ülkeye yönelir. Diğer sermaye biçimlerinden en önemli farkı ise, sabit sermayesi, gayri menkulleri olmadığı için çıkıp gitmesinin daha kolay olmasıdır. Elindeki kağıtları satıp hemen kaçma olanağına sahiptir. Bu yüzden bu para için “sermaye” tanımı yerine “para” tanımı tercih edilmektedir.

Türkiye’ye gelen yabancı sermayenin önemli bir kısmı, yapılan özelleştirmeler dolayısıyla giriş yapmış durumdadır. Özelleştirmeler yoluyla gelen yabancı sermaye, büyüme rakamlarını etkiliyor, ancak ne işsizliğe ne de üretimin artmasına çare olmuyor.

2002’den bu yana rakamlara bakıldığında ise, dışarıdan gelen para, asıl olarak sıcak paradır. Ve 2002’den bu yana ülkemizde süren “yalancı bahar” havasının temel sebeplerinden biri, yoğun bir biçimde gelen bu sıcak paradır.

Sıcak paranın bu kadar yoğun bir bi-

Yabancı sermayenin en sömürücü, en yağmacı biçimi ise “sıcak para” adı verilen spekülâtif sermaye hareketleridir. Girdikleri ülkelerde borsaya ya da devlet tahvillerine yönelen sıcak para, kar ettiği sürece ülkede kalır, karında azalma eğilimi oluşmaya başladığı anda ise, anında çıkıp, daha karlı başka bir ülkeye yönelir. Diğer sermaye biçimlerinden en önemli farkı ise, sabit sermayesi, gayri menkulleri olmadığı için çıkıp gitmesinin daha kolay olmasıdır. Elindeki kağıtları satıp hemen kaçma olanağına sahiptir. Bu yüzden bu para için “sermaye” tanımı yerine “para” tanımı tercih edilmektedir.

çimde gelmesinin nedeni, İMF’nin hazırladığı reçetelerdir. İMF’nin, Merkez Bankalarının önüne koyduğu tek görev, para politikalarını düzenlemektir. Buna göre, MB’nin tek bir hedefi vardır; fiyat istikrarını sağlamaktır. Bunun için faizi yüksek, döviz ucuz tutmak ve enflasyonu yükselmesini engellemektir. İMF’nin bu reçeteyi dayatmasının nedeni, ülkenin kapılarını spekülâtif para hareketlerine açık ve güvenli hale getirmektir. Çünkü düşük kur-yüksek faiz ikilisi, sıcak parayı çeken en önemli unsurdur. Uluslararası spekülâtif sermaye, böyle ülkelerdeki yüksek faiz oranlarından (kendi ülkelerindeki faiz oranlarından 4-5 kat daha fazla faiz uygulandığı için) yararlanmak amacıyla bu ülkelere akın eder. Hiçbir denetime ve sınırlamaya tabi olmadan ülkeye giren yabancı para, yerli paraya çevrilerek o ülkenin kağıtlarına yatırılır. Bu para girişleri, yerli paranın değerinin artmasına neden olur. Satınalma gücü içeride yükselmediği, hatta düştüğü halde, ülke parası dışarıda aşırı değer kazanır. Paranın değerinin artması, ihracatçıların üretim maliyetlerini karşılamayarak zarar etmesine, ithalatın ise daha ucuz hale gelmesine yol açar. Üretimin yerini ithalat almaya başlar. Sıcak para ise, faiz gelirini alıp yeterince kar ettikten sonra, ülkeye girerken sattığının daha altında bir fiyatla dolar satın alarak dışarıya kaçır. Bütün bu süreç, üretimin azalmasına neden olduğu için ekonominin gücünü azaltır ve kırılganlığını artırır.

Bizim ülkemizde de finans piyasaları bu politikanın sonucu olarak, kısa vadeli spekülâtif sıcak para hareketlerinin odak noktası oldu. Türkiye, 2002 yılı sonrasında dünyada en yüksek faiz veren ülkelerden biri haline geldi. Bu faizler, ülkeye sıcak para girişini hızlandırdı.

Türkiye’ye sıcak para girişi:

Yıllar	Sıcak para stoku (milyon \$)	Artış (%)
2002	6.581	-
2003	15.729	139
2004	31.631	101
2005	58.059	83.5
2006	65.400	-

Kaynak: Anka Ajansı

2007 yılı Eylül ayında ise bu miktar 103.3 milyar dolara ulaştı. Bu para, bir taraftan Merkez Bankasının para politikalarını uygulamasını kolaylaştırdı. Düşük kur-yüksek faiz hedeflemesi ancak bu sıcak para sayesinde başarıya ulaştı. Hem de Merkez bankasının borç dinamiklerinin iyileşmesine neden oldu. Bunun sonucunda, bir taraftan enflasyon değerleri düşük

çıkarken, bir taraftan da milli gelir yüksek göründü.

Sıcak para yatırımcıları, kendilerinin gelişiyi ortaya çıkan bu durumdan büyük bir kar elde ettiler. Ekonomistlerin yaptığı hesaplamalara göre, 2006 yılında yurtdışından döviz getirerek borsaya yatıran sıcak para sahipleri, bir yıl içinde yüzde 80 kar elde ettiler. Bir taraftan İMKB’deki yükseliş, diğer taraftan dolar kurunun düşmesi, sıcak paranın, kolay kolay bulamayacakları katmerli bir kar elde etmesini sağladı. Bir yıl önce piyasaya giren 1000 dolar, bir yılın sonunda 1819 dolara yükseldi.

Sıcak paranın karı,

kitlelerin cebinden çıkar

Ancak sıcak para için, en küçük bir çalkantıda bile, tüm karını toplayarak kaçıp gitmek son derece kolaydır. Türkiye’de 2006 yılının Nisan ayına kadar giren sıcak para, Mayıs ve Haziran aylarında yaşanan dalgalanmada hemen dışarı çıkmaya başladı. Bunun üzerine hükümet, 2006 yılının yaz aylarında, sıcak para yatırımcılarının menkul kıymet yatırımlarından elde ettikleri gelirler üzerindeki stopaj ve beyanname verme yükümlülüklerini kaldırma kararı aldı. Buna ek olarak MB’nin faizleri 1.75 puan artıracığını açıkladı. Asgari ücret üzerinden bile yüksek oranlarda vergi alınırken, sıcak para sahipleri için her türlü vergilendirmenin kaldırılması ve faizlerin artırılması, emperyalizme bağımlılığın geldiği aşamayı göstermesi açısından oldukça çarpıcı bir durumdur. Hükümetin tek amacı sıcak parayı her ne pahasına olursa olsun ülkede tutmak, ülkeyi yabancı sermaye için yeniden cazip hale getirmektir. Hükümet, 2005 yılında ağızlarından kaçırdıkları “Biz Türkiye’yi yabancı-

cılara pazarlamakla mükellefiz” sözünün gereğini yerine getirmek için cansiperane çalışmaktadır.

Ülkeye sıcak para girişi, kimi ekonomik parametreleri yükselterek “büyüme” rakamının oluşmasına olanak sağlamaktadır. Ancak bu büyüme hormonludur, altı boştur. Gerçekte ise ekonomiyi son derece kırılgan, şoklara açık ve bağımlı bir hale getirmektedir. Bunun üç yönü vardır.

Birincisi, sıcak para, yüksek faiz gelirlerinden faydalanmakta ve kısa dönemde büyük bir vurgun vurduktan sonra gitmektedir. Onun elde ettiği kar ise, işçi ve emekçilerin cebinden çıkmakta, kitlelerin yoksulluğunu büyötmektedir. Ekonomide hiçbir kar havadan gelip cebe inmez. Zenginlikleri birileri yaratır ve yaratılan bu zenginliğe birileri tarafından el konulur.

“Piyasalar”da bağımsız birer unsur gibi ele alınan faiz, döviz, fiyat, borsa vb hareketleri, aslında ülkedeki üretim ve üretim ilişkileri ile doğrudan bağlantılıdır. Emek-sermaye ilişkileri ve üretim, yatırım, üretkenlik, sömürü, artı-değer gibi unsurların hareketleri, “piyasalar” üzerinde etkide bulunur. Piyasalarda alınıp satılan her şey, emek sömürüsü gerçekleştirilerek üretilmiş olan değerler üzerinden gerçekleştirilmektedir. Birilerinin alıp satabilmesi için, birilerinin de üretmiş olması gerekir. Spekülasyon da ancak üretilmiş ve biriktirilmiş değerler üzerinden yapılabilir. Gerçek ekonomi üretimdir, “piyasalar” ise her ne kadar kendilerini bağımsız-ayrı bir alan gibi göstermeye çalışsalar da, üretimin türevidirler. Spekülatör sermayenin giderken götürdüğü şey, kitlelerin cebinden çalınan zenginliklerdir. Bu nedenle de bu para çekildiği zaman, yoksulluk daha gözle görülür hale gelir.

İkincisi; sıcak para, döviz kurunun düşmesine, yerli paranın değerinin gerçek değerinden daha fazla yükselmesine neden olur. Bu durumda, ülkenin dış dünyadaki rekabet gücü düşer, ihracatı pahalı hale gelir, ve ihracatı düşer. İthalat daha ucuza geldiği için artar. Böylece dış borçları ve cari açığı büyür. Bu da ekonominin kırılganlığını artırır.

Üçüncüsü, ithalatın ucuzlaması, ülkeye ithal malların dolmasına neden olur. Gıdadan sanayi ürünlerine kadar her türlü mal dışarıdan ithal edilir. İthalat ülkedeki üretimi yıkıma uğratar. Kur düşük kaldığı süreçte bir sorun yokmuş gibi görünür, çünkü ithalat devam eder. Ama kur yükselmeye başladığı anda, ithalatın bedeli yükselir, giderek daha zorlaşır. Ancak ülkedeki üretim yıkıma uğradığı için, ithalattan vazgeçmek de söz konusu olamaz. Ekonominin tam anlamıyla dışarıya bağımlı hale geldiği büyük bir kriz yaşanır.

Denizin bittiği yer

2002 yılından bu yana, IMF, hükümet ve onların destekçisi ekonomistler, “ekonomik büyüme” ve “milli gelirdeki artış” üzerine anlattıkları masalarda toz pembe tablolar yarattılar. Ancak 2007 yılının sonlarında bu tablonun cilası dökülmeye, arkasındaki gerçekler çarpıcı bir biçimde görünmeye başladı.

Öncelikle, “ekonomik büyüme” döneminin sonuna gelindiği ortaya çıktı. 2007 yılının üçüncü çeyreğinde, büyüme hızı 1.5’e kadar düştü. Yani 5,5 yıldır süren büyüme, artık hız kesmeye başladı. Büyüme rakamlarının düşmesinde en önemli etken, tarım ve inşaat sektörlerindeki küçülme oldu. Bu, ekonominin duru-

Tarımda yaşanacak bir krizin, ekonominin diğer alanlarında yaşanacak krizden çok daha tehlikeli, çok daha sarsıcı olduğu bilinir. Çünkü birincisi, sanayinin diğer alanlarında üretilen ürünler, yaşam için vazgeçilmez ürünler değildir, bir süre için yeni bir ürün satın almadan yaşamak mümkündür. Tarımda üretilen ürünler ise, yaşamsal önemdedir. Tarım üretimi durduğu zaman, açlıktan ölümler gündeme gelecektir. İkincisi, krizin bitmeye başladığı aşamalarda, sanayi üretimi, hızlı bir biçimde yeniden başlatılabilir. Tarımda ise üretime geçildiği andan itibaren, aylar süren bir üretim aşamasına ihtiyaç duyulur. Bu iki etken, tarımdaki krizi, ekonominin diğer alanlarındaki krizlerden daha etkili ve daha tehlikeli hale getirmektedir.

munun görünenden daha vahim olduğunu gösteriyor. Çünkü, son yıllarda, inşaat sektörü en hızlı büyüyen sektörlerden biriydi. Ev sahibi olma ya da daha iyi bir evde oturma özleryleri, uzun vadeli konut kredileri piyasasının açılması ile birlikte, inşaat sektörünü güçlendiren bir etki yaratmıştı. Büyümenin motoru olarak görülen bu sektördeki gerileme, büyüme rakamlarının hızla düşmesine neden oldu.

Tarımdaki gerileme ise çok daha ciddi bir tehlikenin işaretidir. Tarımda yüzde 7.8’lik bir daralma olduğu açıklanıyor. Bu rakam, önemli bir tarım krizinin başlamış olduğunu gösteriyor. Bu gerilemenin nedeni 2007’de yaşanan kuraklığa bağlanıyor. Oysa, kuraklık olmadan çok önce, mesela 2005 yılına ait büyüme rakamlarında, tarımdaki verilerin çok abartıldığı, üstüste yapılan düzeltmelerle şişirildiği biliniyordu. Keza 2006 ve 2007 yıllarında, fındık, çay, üzüm, zeytin, kayısı gibi Türkiye’nin önemli tarım ürünleri başta olmak üzere, tarımın genelinde büyük bir yıkım yaşandığı da biliniyor. Devlet, bu ürünlerin alım fiyatlarını çok düşük tuttuğu için, üreticiler büyük bir zararla karşı karşıya kalmış, büyük bir bölümü de yıkıma uğramıştı. Bu ürünlerin üreticileri, yapıkları büyük ve kitlesel eylemlerle yaşadıkları sorunları kamuoyunun gündemine taşımıştı. Dolayısıyla tarımdaki yıkım ve üretimin gerilemesi, 2007’den çok önce başlamıştı. Bu durum, şişirilmiş rakamlarla gizlenemez hale gelince, kuraklık bahane edilerek, devletin bilinçli yıkım politikaları örtbas edilmeye çalışıldı. Bugün ise, inşaat ve tarım sektörlerindeki gerileme gizlenemez ve “revize edilerek” yükseltilemez hale gelince, büyüme rakamlarını da aşağıya çekmeye başladı.

Ekonomideki büyümenin yavaşlamaya başlaması, elbette ki ciddi bir sorundur; bir kriz göstergesidir. Ancak bundan daha ciddi olan, tarımda bir kriz yaşanmaya başlamasıdır. Tarımda yaşanacak bir krizden çok daha tehlikeli, çok daha sarsıcı olduğu bilinir. Çünkü birincisi, sanayinin diğer alanlarında üretilen ürünler, yaşam için vazgeçilmez ürünler değildir, bir süre için yeni bir ürün satın almadan yaşamak mümkündür. Tarımda üretilen ürünler ise, yaşamsal önemdedir. Tarım üretimi durduğu zaman, açlıktan ölümler gündeme gelecektir. İkincisi, krizin bitmeye başladığı aşamalarda, sanayi üretimi, hızlı bir biçimde yeniden başlatılabilir. Tarımda ise üretime geçildiği andan itibaren, aylar süren bir üretim aşamasına ihtiyaç duyulur. Bu iki etken, tarımdaki krizi, ekonominin diğer alanlarındaki krizlerden daha etkili ve daha tehlikeli hale getirmektedir. Ülkemizde de etkisini göstermeye başlamış olan krize, tarım sektörünün bu ka-

dar şiddetli bir sarsıntıyla girmiş olması, oldukça zorlu bir sürecin başlangıcını işaret etmektedir.

İkincisi; cari açığın yarattığı tehdit artık gözlerden gizlenemez hale geldi. Türkiye, 2007 tahmini rakamlarına göre, cari açık veren ülkeler arasında, dünya genelinde 7., “gelişmekte olan” ülkeler arasında ise 1. sırada bulunuyor. Cari açığın milli gelire oranlanması durumunda ise, Türkiye, 1. sırayı kimseye kaptırmıyor. Dünyanın en çok cari açık veren ülkesi olan ABD’de (2007 yılı için tahmini 785 milyar dolar civarında) cari açığın milli gelire oranı yüzde 5.7 civarında kalıyor. Türkiye’de ise, tahmini cari açığın milli gelire oranının yüzde 7.4 civarında gerçekleşmesi bekleniyor.

Cari işlemler, bir ülkenin dış dünya ile mal ve hizmet ticaretinden, kar, faiz ve ücret transferlerinden oluşan bilançosudur. Bu bilanço eksi olduğunda, cari işlemler açığı ortaya çıkar, bilanço artı ise, cari fazla vardır. Cari açığın fazla olması, bir ekonominin ürettiğinden daha fazla kaynak tüketmekte olduğunu gösterir. Kendi ürettiği ile değil, dış dünya tarafından beslenen bir ekonomi söz konusudur. ABD, büyük cari açık ile ekonomisini ayakta tutan en çarpıcı örnektir. Ancak cari açığı yüksek bir ekonomi, dışarıdan kaynak aktığı sürece ayakta kalabilir. Bu koşullarda, ekonomi güçlü görünmekle birlikte, dışarıya bağımlı hale gelmektedir. Ekonomisi büyüyor ve güçleniyor gibi görünür, ancak kırılganlığı artar ve ekonomi dış etkenlere, şoklara açık zayıf bir ekonomi haline gelir. Ülkeye kaynak aktaran dış ülkelerde ortaya çıkan bir sorun ve bu kaynak aktarımında bir kesilme, hatta azalma, ülke ekonomisinin bir anda altüst olmasına neden olur. Bugün ABD bile, yüksek cari açığının yarattığı ekonomik sorunlarla boğuşmaktadır. İçine girmekte olduğu krizde bunun da önemli bir etkisi vardır.

Türkiye’nin cari açığı da giderek daha tehlikeli bir hale gelmektedir. 2006 yılına girerken cari açık 22 milyar doların üzerine çıkmıştı. 2007’de ise, cari açık 38 milyar dolara ulaştı. Hükümet “sürdürülebilir cari açık” diye bir kavram üreterek, bu tehlikeyi gizlemeye çalıştı. Ancak bu durum ekonominin doğasına aykırıydı.

Türkiye, cari açığı, özelleştirmelerden elde ettiği gelirlerle ve sıcak parayla fonlamaya çalışıyordu. AKP hükümeti dönemi, özelleştirmelerin büyük bir hızla ve pervasızlıkla gerçekleştirildiği bir dönem oldu. Kitle hareketinin geriye düşmüş olmasından da faydalanan hükümet, dizginsiz bir özelleştirme yürüttü. Özelleştirilen varlıkların önemli bir kısmı da yabancı sermayeye peşkeş çekildi. AKP hükümeti öylesine

büyük miktarlarda özelleştirmeler gerçekleştirdi ki, kendisinden önceki en saldırgan hükümetleri bile geride bıraktı. 1980'den 2003 yılına kadar Türkiye'de yapılan özelleştirmeler 8 milyar dolar civarında idi. 2003-2006 yıllarında ise bu rakam 18 milyar dolara yükseldi. Bu yıllarda, Türkiye, yaptığı özelleştirmeler ile, dünyanın en çok özelleştirme yapan ülkesi haline geldi.

Özelleştirmelerin ülke ekonomisine verdiği zararlar da yok sayıldı, tersine ekonomiyi güçlendiren bir etken olarak lanse edildi. Gerçekte ise, cari açığı azaltmaya yardım ettiği için, özelleştirmeler, hükümet açısından can simidi olmuş, ekonominin "sürdürülebilir" olmasına, krizin gecikmesine de yol açmıştı. Ancak gerçekte, krizin daha katmerlenmesine neden oldu. Çünkü özelleştirme gelirleri, tek bir defalık gelirlerdir. Dahası, her özelleştirme sonrasında, yabancı sermaye, satın aldığı işletme üzerinden kar transferi yapmaya başlar, bu da özelleştirme ve satış gelirlerinden kat kat fazlasının ülke dışına çıkmasına ve cari açığın daha da büyümesine neden olur. Bir taraftan satacak kamu malları azaldığı için özelleştirme gelirleri azalacak, diğer taraftan, yabancıların kar transferleri nedeniyle döviz giderleri çoğalacaktır.

Üçüncüsü, IMF tarafından dayatılan, merkez bankasının düşük kur-yüksek faiz politikaları ülke ekonomisinin içini boşaltmıştır. Ülke üretim yaparak değil, tüketerek büyümektedir. Devletin açıkladığı resmi rakamlar, ihracatın da büyüdüğünü göstermektedir. Ancak düşük kur üzerinden ihracatın gerçekten büyümesi mümkün değildir. Ülkemizde ihracat, ithalata dayalı olarak büyümektedir. İhraç edilen ürünlerin hammaddeleri ithal ürünlerdir. Tüketim de ithalat üzerinden gerçekleştirilmektedir. Bu durumda, ithalat, ihracattan çok daha fazla büyümekte, ama üretim hem küçülmekte, hem de ithal girdilere bağımlı hale gelmektedir.

Düşük kur politikalarından dolayı enflasyon da düşük görünmektedir. Gerçekte, kitlelerin yaşamına yansıyan bir düşük enflasyon söz konusu değildir. Enflasyon hesaplamalarının binbir yöntemle saptırıldığı, devletin istediği rakamı çıkarmak için dolambaçlı hesaplamalar yaptığı bilinmektedir. Fiyatların nasıl arttığı gözler önündedir. Evlerin satış ya da kira giderleri, eğitim masrafları, sağlık harcamaları, gıda fiyatları başta olmak üzere, temel ihtiyaç maddelerinin fiyatlarının ne kadar arttığı ortadadır. Benzin fiyatlarının artışı başlı başına tüm fiyatları etkileyen bir enflasyon unsurudur. Bu artışlar, belki devletin enflasyon hesaplamalarını değiştirmemektedir, ancak kitlelerin daha fazla yoksullaş-

Türkiye, cari açığı, özelleştirmelerden elde ettiği gelirlerle ve sıcak parayla fonlamaya çalışıyordu. AKP hükümeti dönemi, özelleştirmelerin büyük bir hızla ve pervasızlıkla gerçekleştirildiği bir dönem oldu. Kitle hareketinin geriye düşmüş olmasından da faydalanan hükümet, dizginsiz bir özelleştirme yürüttü. Özelleştirilen varlıkların önemli bir kısmı da yabancı sermayeye peşkeş çekildi. AKP hükümeti öylesine büyük miktarlarda özelleştirmeler gerçekleştirdi ki, kendisinden önceki en saldırgan hükümetleri bile geride bıraktı. 1980'den 2003 yılına kadar Türkiye'de yapılan özelleştirmeler 8 milyar dolar civarında idi. 2003-2006 yıllarında ise bu rakam 18 milyar dolara yükseldi. Bu yıllarda, Türkiye, yaptığı özelleştirmeler ile, dünyanın en çok özelleştirme yapan ülkesi haline geldi.

masına neden olmaktadır.

Yoksullaşmanın bir yanı da borçlanmanın artmasıdır. Uygulanan para politikaları, tüketimi artırıcıdır. Ancak bu tüketim artışı, borçlanarak yapılmaktadır. Kitleler, kazandıkları parayı değil, kazancıklarını düşündükleri parayı harcamaya başlamışlardır. Kredi kartı borçlarında, dayanıklı tüketim malı satışlarında, konut ve araba kredisi artışlarında yaşanan devasa büyüme bunun göstergesidir. Kitleler büyük borç batağına gömülmemekte, diğer taraftan borcunu ödeyemediği için kara listelere alınanların sayısı da çığ gibi büyümektedir.

Bütün bunlara ek olarak, yabancı sermayeye ödenen yüksek faiz, kitlelerin cebinden çıkmaktadır. Bu faizi ödemesi için, kredi kullanıcısı olması gerekmez. Devlet borçlu olduğu için kamu harcamaları içinde faiz giderlerinin payı artar. Faiz yükünün artması, daha fazla dolaylı vergi, daha az sağlık, eğitim hizmeti, daha düşük kaliteli kamu hizmeti demektir. Resmi enflasyon rakamları düşük kalsa bile, gerçek enflasyonun yüksekliği de buna eklenir. Bunun yaşamdaki yansımalarını değişik boyutlarıyla görmekteyiz. Sağlık sektöründeki özelleştirme, YÖK başkanının üniversiteleri paralı hale getirme açıklaması bunun örnekleridir. Dolaylı vergiler ise, kitleler üzerindeki en büyük yüküdür, çünkü zengin-yoksul ayrımı yapmadan, herkesten aynı miktarda alınmaktadır. Devlet her 100 liralık gelirinin 70 lirasını tüketim üzerindeki dolaylı vergilerden edinmektedir.

Krizlere açık, kırılgan bir ekonomi

Türkiye'de yaşanan ekonomik çalkantılar, dünyadaki gelişmelerden bağımsız değildir. 2001'de 11 Eylül saldırıları sonrasında, tüm dünya ekonomilerinde büyüme ortaya çıktı. Bu büyümenin bir yanı savaştan yarattığı ortamı. Diğer yanı ise, kredili harcamalarda ortaya çıkan patlamaydı.

Uluslararası alanda ortaya çıkan likidite fazlası, gidecek karlı alanlar aradı. IMF politikaları doğrultusunda yüksek faiz politikası uygulayan Türkiye, bu likidite fazlası için son derece cazip bir pazar oluşturmuyordu. Bundan faydalanmak isteyen sıcak para, Türkiye'ye aktı. Keza, hükümetin uyguladığı dizginsiz ve hızlı özelleştirme politikaları da, yabancı sermayeyi ülkeye çeken önemli bir faktör oldu. Türkiye'deki bankaların yüzde 25'i yabancılar satıldı, borsadaki hisse senetleri ile birlikte, Türkiye'deki bankacılık sektörünün yüzde 44'ü yabancıların eline geçti. İMKB'nin yüzde 70'i de yabancıların denetimi altına girdi.

Dışardan gelen bu sermaye, ülkedeki

ekonomik parametreleri ileriye doğru taşıdı. Ekonominin "bahar" havası giderek güçlendi, şişirilmiş rakamlarla gözler boyandı. Gerçekte ise ekonomi, emperyalist sermayenin yağmasına açıldı. Bu yağma, emperyalist sermaye açısından son derece karlı bir biçimde gerçekleştirildi, büyük karlar vuruldu. Ancak bu arada, başta tarım olmak üzere ülkedeki üretim yıkıma uğratıldı, tüketim, ucuz döviz tarafından körüklenen ithalata dayalı olarak büyütüldü.

Vurulan bütün tatlı karlar, kitlelerin cebinden çıkartıldı. Yaratılan bahar havasında, şişirilen rakamlar arasında ve büyük kredi borçları sayesinde yükselen yaşam standardında bu çok da farkedilmedi. Dünya konjonktürü ileriye doğru giderken, bu sorunlar çok da göze görünmedi. Hatta hükümet sözcüleri, "sürdürülebilir" diye bir kavram icad ederek, tehlikenin boyutunu gözlerden gizlemeye çalıştı.

Ancak bugün, dünyadaki rüzgar tersine dönmüş durumda. Başta ABD olmak üzere, dünya ekonomisi krizin eşğine geldi. Kapitalist ekonominin yasaları bir kere daha işlemeye başladı. Kısa süreli bir refah döneminin arkasından, kriz gündeme geldi. Üstelik de çok daha büyümüş, katmerlenmiş olarak.

ABD merkezli olarak 2001'de gelen kriz, savaş sayesinde ertelenebilmişti. Bugün ise, kriz çok daha şiddetli bir biçimde kapıda ve benzer yöntemlerle ertelenebilmesi daha zor.

Türkiye'yi de krizin eşğine getiren etken, dünyadaki gelişmelerle benzerlik taşımaktadır. 2001 sonrasında yapılan büyük özelleştirmelerle ekonominin daha fazla emperyalizme bağımlı hale gelmesi, üretim yapmak yerine ithalata bağımlı olarak tüketim patlaması, sanayide ve özellikle de tarım üretiminde yaşanan yıkım, kitlelerin görünürdeki refah düzeyinin yanında, gerçekte yaşadığı büyük yoksullaşma ve işsizlik, iç ve dışta biriken büyük borç batağı, artık "sürdürülemez" olduğu hükümet tarafından bile kabul edilen cari açık, bu krizin köşe taşlarını döşemiştir.

Kriz artık gelip kapıya dayanmıştır. Bu krizin bir kere daha ertelenmesi oldukça zordur ve önemli konjonktürel değişiklikler gerektirmektedir. Kapitalist ekonominin yasası gereği, her refah dönemi, kendi içinde kriz dinamiklerini biriktirir. İşlerin en iyi olduğunun düşünüldüğü bir anda ise, kriz birden patlak verir. Yıkımın ne kadar boyutlu olduğu, ancak o noktada fark edilir. Bugüne kadar pembe "büyüme" masallarıyla avutulan Türkiye ekonomisinde de, yıkımın ne kadar büyük olduğu, ekonominin nasıl içten içe çürüdüğü, üretimde dışa bağımlılığın ne kadar artmış olduğu, çok geçmeden açığa çıkacaktır.

YEDİVEREN YAYINLARI

Köklerimiz Toprakta Tarihten Geliyoruz
Derleyen: Devrim Zafer
Şehitler Albümü...
Herbiri mücadelenin farklı bir cephe-
sinde şehit düşmüş komünistlerin,
rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı
Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşı-
nan tasfiyecilik ve buna karşı ide-
olojik, siyasal, örgütsel olarak gerçek-
leştirilen çıkışın siyasal belgesi...
Tasfiyeciliğin çözümlenışı...

İlk Kurşun
Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist
cuntaya ilk kurşun olan komünist ön-
der Osman Yaşar Yoldaşcan'ın
biyografisi... Ölümsüz proletarya
kahramanının öğretici yaşamı...

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara
ve hücre saldırısına karşı en zor ko-
şullarda bile direnmenin onurunu
anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükmü Yok
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri
katliamı ve hücre saldırısına karşı
yürütülen büyük ölüm orucu
direnişinin siyasal dersleri...
Tutsakların direniş güncelleri...

Savaş ve Devrimci Duruş
Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan
yeni emperyalist paylaşım savaşının
ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve
sosyal koşullarının çözümlemeleri,
emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) I. Kongre Belgeleri
Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist payla-
şım savaşının öngününde yaptığı ve
örgütsel-siyasal hattını gözden geçi-
rip, program ve tüzüğünü oluşturarak
yeni döneme hazırlandığı
I. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler
Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda
yayınlanan ve Stalin'e dönük
karaçalmalara önemli cevaplar veren
kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç
3 Kasım Seçimleri
Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de bir savaş hükümeti kurul-
ması için yapılan 3 Kasım 2002 se-
çimleri ve Türkiye Devrimci Hareke-
ti'nin "taktik", "devlet" ve "demokrasi"
konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı
Derleyen: Remzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı...
Son yıllarda işkencede direnme oranı-
nın düşme nedenlerini, yeniden direni-
şi yükseltmenin gereklerini ve şehit
komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve
gerçek gücünün bu deneyimlerde yat-
tığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketi-
nin tıkanma noktalarını ve
aşma yönünü ortaya koyuyor.

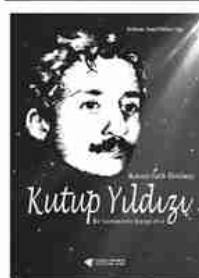
Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandırma" adı altında kar-
şımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına,
itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım,
komünistlerin bu konudaki
tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomi Politikası
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının
devamı... ABD emperyalizmini yeni
emperyalist savaşa başlamakta iten
ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta
derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı
Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük
sevgisini ve saygısını kazanan, Türki-
ye Devrimci Hareketi'nin direnme ge-
leneğinin oluşmasında tarihsel bir rol
üstlenen, komünist önder Mehmet
Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve
Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla bir-
likte, emperyalist savaş koşullarında
Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu,
emperyalist paylaşım savaşını ve
Türkiye'nin savaşa karşı konumunu
değerlendirdiği 4. Konferansı.

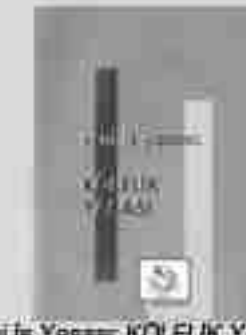
Brosürlerimiz

Komünistler Ne İçin Savaşıyor?
TİKB(B) Program ve Tüzüğü
Derleyen: İsmail Cüneyt

Herkese İş Herkese Çalışma Hakkı
İş güvencesi yasa tasarılarının,
işçi-emekçi kitlelere getirdikleri

Yeni İş Yasası KOLELİK YASASI
En temel haklarımızı gasp eden
Yeni İş Yasasına karşı yapılacak soy-
sun savaşımlarını yükseltmektedir.

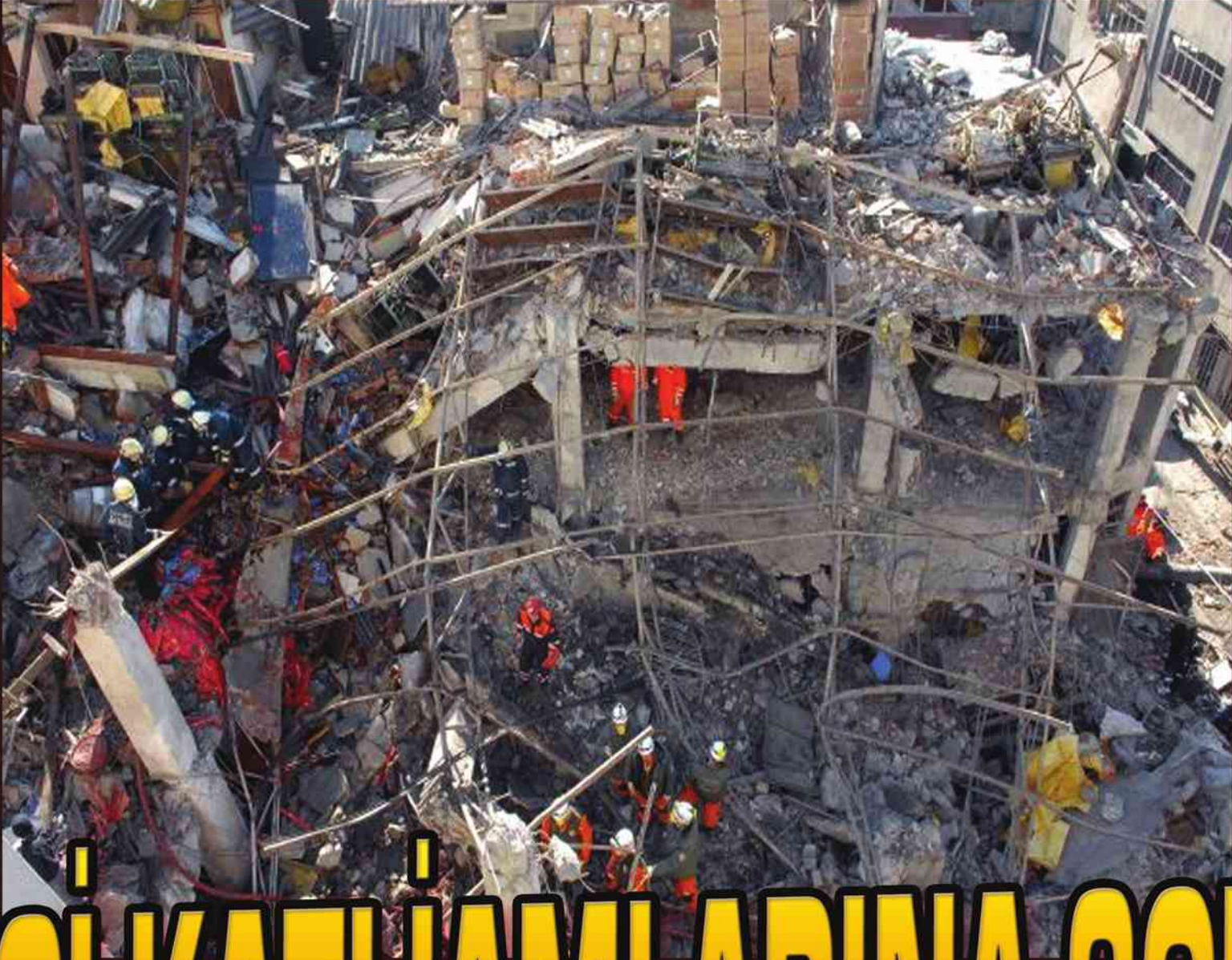

Emperyalist Savaş ve Gençlik
Derleyen: Nilgün Gök
Filoyu denize döken, '68 devrimci
dalgasını yaratan gençlik, anti-
emperyalist savaşın önünde olur.

Güçümüz Örgütümüzdür!
Derleyen: Ulaş Hicabi Küçük
"Yeni çağın çocukları" örgütüldüğü ile
güçlüdür, örgütüldüğü ile özgürleşir.

Davutpaşa'da, Tuzla'da...
Kapitalizm Öldürmeye
Devam Ediyor!

İSCİ KATLIAMLARINA SON!

